

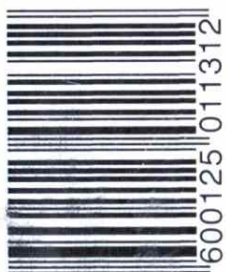
KIRK HAMILTON

DOCK HOLIDEJ

CENA 400 DINARA

BROJ 204

**DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU**

PLATA NEGRA

★ **DOK HOLIDEJ** ★

204

KIRK HAMILTON

PLATA NEGRA

NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

DOK HOLIDEJ

Broj 204

Glavni i odgovorni urednik:
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik:
Zorka CIRIĆ

Naslov originala:
Kirk Hamilton
THE BANNERMAN WAY

Recenzija:
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod:
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor:
Sava DAMJANOV

Tehnički urednik:
Lajoš ILEŠ

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Magda KOLARŠ
Irena CIMBAL-HAŠOVIĆ

Stampa: 7. X 1987.

Tržište: 21. X 1987.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Vojvode Mišića
1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka CIRIĆ.

Naslov originala: Kirk Hamilton — THE BANNERMAN WAY.

Copyright: UNIVERSUM PRESS.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji način.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73. od 10. maja 1973. godine.

Uvreda je bila pažljivo sračunata, sadržala je čudnu mešavinu drskosti i izvinjenja. Dok Holidej je do tog zaključka došao tek kasnije. Njegova prva reakcija bila je da odgovori na uvredu... u prilog mis Emelije Kemberli i uzme je u zaštitu.

Nalazili su se u velikoj dvorani restorana „Zlatna kašika” na uglu ulice Konfederacije u Ostinu, adaptiranog za tu priliku u dosta dobro improvizovano pozorište za predstavu Šekspirovog komada „Mnogo vike ni oko čega”, koju je izvodila mnogo reklamirana pozorišna trupa tobož iz Londona, ali u čijem je izgovoru Holidej prepoznao vešto prikriveni jenkijevski akcenat. No, bilo je dosta uobičajeno da organizatori takvih predstava najave gostujuće glumce iz prekomorskih zemalja. Oni su privlačili više publike, koja ionako nije znala da pravi razliku.

No ako se ta mala prevara ostavi po strani, predstava je bila vrlo dobra i Holidej i Ema su uživali u prvom činu i izgledu improvizovane pozornice za čiji je autentičan izgled neko uložio dosta truda. Izgled pozorišta dopunjavao je i izgled publike, uglavnom prikladno odevene za tu priliku, mada je Holideju bilo dosta toplo u svečanom tamnom sakou pripijenom uz tolo, tako da se jasno isticala futrola sa „koltom” pripasana niže na bedru, i do grla zakopčanoj košulji utegnutoj oko vrata tankom svilenom kravatom. Zbog toga mu je pauza bila dobro došla, pa je sa Emom izašao u predvorje, gde su ostali

časkajući sa drugim gledaocima pre nego što je Holidej predložio da se u baru osveže nekim pićem.

Izrazito visoka za ženu, ponosnog držanja i divna u kestenjasto mrkoj haljini od pliša sa širokim rukavima na mišicama i beloj bluzi koja je isticala zaobljenost njenih grudi, Ema se izdigla na prste i pogledala preko glava muškaraca i žena koji su se već tiskali oko šanka.

— Tamo je malo gužva, Dok. Biće i druga pauza.

— Bojim se da će tada gužva biti još veća — rekao je na to visoki pustolov i osmehnuvši se, uzeo je ispod ruke. Većinu prisutnih biće potrebno gotovo na silu odvući unutra da vide poslednji deo predstave.

Ema se glasno nasmejala. — Hajde, predstava uopšte nije loša!

Holidej joj je uzvratio osmehom: — Nije. Ovaj komad sam i ranije gledao, ali priznajem da je ova predstava dosta dobra... Hej! Pazite kuda idete, amigo!

Prekinuo je razgovor sa Emom u polovini rečnice jer je neki čovek u sivom Frak-sakou prolazeći nažno gurnuo Emu. Grubijan je imao prostačko lice puno masnih pora. Kosa mu je bila zalizana uz jajoliku glavu nekim jeftinim briljantinom, a Holidej je primetio da mu je kravata aljkavo olabavljena preko otkopčanog okovratnika. Na unutrašnjoj strani okovratnika videla se linija prljavštine, verovatno od nečistog vrata. Ustuknuvši korak nazad, taj čovek je preleteo

pogledom od Holideja do Eme. Ema je za to vreme popravljala haljinu poremećenu u sudaru sa neznancem.

— Čekam da čujem izvinjenje, amigo — rekao je Holidej mirnim ali odlučnim glasom.

Zapazivši tvrdoglavu rešenost u očima svog visokog pratioca, Ema mu je umirujući spustila ruku na podlakticu u želji da ne pokvari ono što je obećavalo da će za nju biti prijatno veče. — Dok, nemoj, sve je u redu. Uverena sam da je to bilo slučajno.

Oni što su se našli u blizini sada su zastali i radoznalo pogledali. Dva čoveka i dve žene jeftinog izgleda, jedna u vrlo dekoltovanoj smaragdno zelenoj haljini koja je otkrivala pege na gornjem delu njenih grudi, stajali su vrlo blizu i zainteresovano posmatrali prizor. I drugi, nešto dalje od njih, takođe su obratili pažnju mršteći se sa negodovanjem zbog nedoličnog ponašanja nepoznatog čoveka.

Ali, čovek sa zalizanom kosom za to nije hajao. Prešao je pogledom sa Holideja do Eme i lako se poklonio savijajući se u struku.

— Izvinjavam se, dugonoga; ali bila si zatvorila prolaz svojom zadnjicom.

Predvorjem se začuo tih žagor jer su svi shvatili da su te reči mogle biti izazov. Grubijanove reči sadržale su neku vrstu izvinjenja, ali i dodatnu uvredu, kako zbog izraza „dugonoga” upućenog Emi, tako i zbog dodatnih nepristojnih reči.

Ema je jače stisnula Holideja za ruku, ali ovaj je nije ni pogledao. Zmireći očima, gledao je netremice drsko lice čoveka sa zalizanom masnom kosom.

— Je li to dovoljno, amigo? — zapitao je taj čovek izvivši prezri-vo usne, očigledno sa namerom da izaziva.

— Ne, ni govora, nije dovoljno — rekao je Holidej tiho i ne skidajući pogled sa tog čoveka, drugom rukom digao Eminu šaku sa svoje podlaktice. — Dakle, prijatelju, sada ćete se ili lepo izviniti, kao što to dolikuje džentlmenu, ili ćemo nas dvojica morati da izađemo na polje na ulicu.

— Dok, pusti, uopšte nije važno! — došapnula mu je Ema.

— Ne, boga mi, važno je — rekao je Dok. On nije bio čovek koji traži kavgu, ali ni onaj koji lako prelazi preko uvreda. U ovom incidentu bilo je nečega što ga je posebno navodilo na oprez. Sudar pri prolazu bio je vrlo grub, grublji nego što je izgledalo normalno. Tobožnje izvinjenje bilo je u stvari još jedna, i to teža uvreda. Iz toga je proizlazio utisak da je čovek u frak-sakou, koji je svojoj pojavom, uprkos odelu, potpuno odudarao od atmosfere u predvorju pozorišta, namerno izazvao Holideja.

Čovek sa zalizanom kosom pogledao je prezrivo Holideja. — A šta ako ti kažem da ideš do đavola, Holideje?

Holidej se trgao. Taj čovek ga je, dakle, poznavao. Sada mu je incident još jače počeo mirisati na zamku. Pomerio je rukom Emu u stranu i od tog potresa sako mu se raskopčao i otkrio dršku „kolta” u nisko pripasanoj futroli na bedru. Čovek sa zalizanom kosom žurno je ustuknuo nazad misleći možda da će se Holidej mašiti revolvera. Pobledeo je, ali je trapavim pokretom zavukao ruku ispod kaputa i otu-da izvukao specijalni model „kolta” sa kratkom cevi, zgodan za nošenje ispod pazuha. Žene su završitale i u predvorju je nastala besomučna trka i sudaranje jer su svi pohitali da se sklone u stranu i naprave mesta.

Shvativši u magnovenju šta će se desiti, Holidej je snažno odgurnuo Ernu u stranu i mašio se „kolta“. U deliću sekunde njegov „kolt“ je planuo. Udar kuršuma odbacio je čoveka sa zalizanom kosom do gomila gledalaca koji su bežali, vikali i vrištali. Odnekuda je odjeknuo još jedan pucanj i osetivši dodir vrelog vazduha po obrazu, Dok je kleknuo na koleno i opalio ka stepenicama, odakle je kuršum doleteo. Tane iz njegovog pištolja odbilo je komad drveta od ograde stepeništa i dva čoveka u dugačkim sakoima, koji su otuda nišani na njega, uvukli su glave u ramena. Holidej se bacio u stranu i istovremeno opalio. Udar teškog kuršuma digao je jednog od dvojice napadača i bacio ga na ogradu stepeništa, pa je ovaj onda skliznuo naniže prskajući krvlju odelo i ogradu. Drugi napadač je pošao da beži uz stepenice. Holidej je skočio na noge, odgurnuo one koje su mu se našli na putu i krupnim skokovima potrčao uz stepenice.

Dok je stigao do vrha stepeništa i glavačke se bacio u prolaz, a dva kuršuma zviznula su iznad njega. Da je na stepenice istrčao u stojećem stavu, bio bi pogođen u prsa. Nošen inercijom zaleta, nastavio je da se kliza po uglačanom podu pucajući iz pištolja u ispruženoj ruci.

Revolveraš je ispalio još dva hica na Holideja i pognut potrčao ka malim stepenicama koje su vodile na galeriju. Pustolov je zastao da napuni revolver i onda priljubljen uz zid prišao stepeništu i nogom odgurnuo vrata. Uzmakao je nazad kada je sa galerije planuo revolver i kada je kuršum probio drvenu ploču vrata.

Ulazeći u galeriju sa glavom uvučenom u ramena, ugledao je begunca kako trči između nizova sedišta. Nalazio se možda nekoliko

redova iznad Doka. Begunac je opalio jedan hitac na Holideja i tane se zarilo u plišem tapacirano sedište pored njega. Begunac se sagnuo još niže, opalio i promašio, a onda se uspravio i držeći revolver obema rukama, nanišanio i ispalio četiri metka. Istovremeno sa poslednjim metkom, Holidej je opalio i begunac se zgrčio, a revolver mu je odleteo iz ruke. Držeći se rukom za desnu stranu grudi, savijen u pojasu, revolveraš se zateturio, a Holidej je potrčao prolazom pozivajući ga da se preda. Revolveraš nije obratio pažnju na njegove povike i odjednom je potrčao niz prolaz ka kraju galerije. Holidej je potrčao za njim i odmah procenio da begunac neće moći da se zaustavi kad stigne do kraja prolaza. Inercija zaleta ponela je begunca pravo na nisku ogradu i on je, očajnički mašući rukama, pokušao da se zaustavi pre nego što je poleteo preko nje... Kriknuo je, ali je kratak krik bio praćen tupim udarom i lomljenjem sedišta ispod galerije.

Kada je prišao ogradi i pogledao dole, Holidej je ugledao begunca na podu između nekoliko polomljenih sedišta. Ruke su mu bile raširene, a vrat i jedna noga iskrivljeni pod nemogućim uglom.

Pustolov je uzdahnio i izbacivši prazne čaure iz „kolta“, stavio nove metke i uputio se prolazom do hodnika, gde su se već okupljali gledaoci. Zurili su u njega dok se ramenima probijao ka stepeništu koje je vodilo ka parteru. Usporio je hod kada je ugledao gradskog šerifa Lua Kostina, koji mu je i ranije zadavao dosta glavobolje, nagnutog nad telom čoveka koji je visio na ogradi stepeništa. Mala gomila ljudi stajala je okupljena pored ulaza u salu i Dok je pomislio da tamo sigurno leži čovek sa

zalizanom kosom, koji je sve i počeo. U gomili nije video Emu, ali nije ni imao mnogo vremena da je traži jer je prema njemu pošao šerif Kostin, ozbiljnog lica, sa desnom rukom na dršci revolvera, a levom ispruženom prema Doku.

— Oduzeću vam revolver, Holideje! — rekao je šerif oštro.

Holidej ga je samo hladno pogledao. — Ne, mislim da nećete — presekao ga je i odlučno vratio svoj „kolt“ u futrolu.

Kostin je pocrveneo i zaustio nešto da kaže, ali je začutao kada se neko probio kroz krug posmatrača i Holidej je sa zadovoljstvom ugledao svog dobrog prijatelja, portira kod „Teksaske ruže“ Ronija Blajna. Roni je bio mali rastom, svega oko sto šezdeset pet santimetara visok i šezdesetak kilograma težak, ali je zato bio veran prijatelj, vrlo pouzdan i hrabar čovek. Koračao je odlučno i ljudi su mu se spontano uklonili s puta. Probivši se kroz krug okupljenih gledalaca, kratko je pogledao Holideja, mignuo mu okom dajući mu time na znanje da je sada i on na sceni, a onda pogledao Lua Kostina.

— Tamo unutra je još jedan mrtav, za vas, Lu. Izgleda da je pao sa galerije i polomio vrat — pogledao je upitno Holideja, koji je klimnuo glavom u znak da je tako.

— A šta vi imate da kažete? — zapitao je Kostin mršteći čelo.

Holidej je ponovo pogledao Ronija Blajna. — Mislim da je ovo bila nameštaljka, klopka. Hteli su da me ubiju. Jedan od njih je uvredio moju devojkicu i ja sam onda predložio da se izvini ili da izađe napolje. Ali, do toga nije ni došlo. Pretpostavljam da bi ona dvojica išla ispred nas i da bi nas tamo u mraku sačekali. No, umesto toga, ovaj se prepao i misleći da ću potegnuti „kolt“, pokušao da iz futrole ispod

pazuha izvuče revolver sa kratkom cevi. Naravno da sam morao da ga sredim, a onda su i druga dvojica pripucali na mene sa stepeništa.

— Poznajesh li nekog od njih? — zapitao je Blajn.

Holidej je odmahnuo glavom. — Koliko bih sada mogao da kažem, ne poznajem ih. Ali, imao sam vrlo malo vremena da im vidim lica.

— Vi ste potpuno ludi! — prekinuo ga je Kostin idući za svojim razmišljanjem. — Da počnete pucnjavu na ovakvom mestu! Sto mu gromova, tako se desilo da je jedan vlasnik trgovine na drugoj strani ulice ranjen.

— Teško?

— Ovaj... Ne. Ima lakšu povredu na ruci i odelo mu je pocepano. Ali, u stvari, nije opasno. No, nije u tome stvar, to je samo sreća, a moglo se desiti da zbog vas izgubi život desetak osoba, Holideje.

Holidej je ne menjajući izraz lica izdržao njegov pogled, a onda lagano klimnuo glavom. — Mislim da ste u pravu, Lu. Ali, to nije moja krivica. Neko mi je postavio zamku. Onaj čovek koji je počeo sa uvredama nije običan posetilac pozorišta i svečano odelo mu ne leži. Ni njemu ni njegovim saučesnicima, kad bolje razmislim. Mora biti da su znali kako ću ja doći ovamo i da su ovo unapred pripremili.

— Izgleda da čovek kao što ste vi ima mnogo neprijatelja — konstatovao je Kostin ogorčeno. — Ali, ovo je bio ozbiljan incident, Holideje. Biće reperkusija i mnogo priče oko ovoga. Glas će stići i do gradonačelnika, i ne znam kako će on reagovati.

— Ne zaboravite da je ovde bila uvredjena jedna dama — predočio mu je Roni Blajn. — Jedan čovek ju je uvredio i mister Holidej je učinio pravu stvar kad ju je uzeo u zaštitu, to ne možete poreći, Lu

— Blajn se obratio Holideju. — Uzgreu rečeno, gde je sad ta gospodica?

Holidej je slagnuo ramenima i pogledao preko glava onih koji su ih okruživali. — Ostavio sam je negde blizu ulaza u predvorje — doviknuo je zatim glasno. — Ema! Možeš li doći ovamo?

Gomila je tiho zažagorila i sve glave okrenule su se tamo kuda je gledao Holidej, dignut na prste i namrsten zbog toga što se na ulazu u predvorje u okupljenoj gomili, upravo njegovom očekivanju, niko nije pomerio. Nije mogao da vidi Ema u njenoj upadljivoj haljini kestenasto mrke boje, niti njenu izrazitu frizuru sa češljem od kornjačine kore, češljem koji joj je on doneo sa svog poslednjeg putovanja u Meksiko.

Sačekao je malo, ali Ema se nije pojavila. Blajn je digao obrve i napravio začuđeno lice, a Holidej je tiho progovorio, još uvek nabranih obrva.

— Verovatno je otišla kući. Ovo je za nju bilo naporno razočarenje — ponovo je glasno zapitao obraćajući se prisutnima. — Je li neko video kada je mis Kemberli otišla?

Niko je nije video, ali to i nije bilo veliko čudo obzirom da je u toku pucnjave došlo do gužve u kojoj je svako, misleći samo na sebe i svoju bezbednost, gledao da se što pre domogne zaklona. Ta pomisao je za trenutak ublažilo Holidejevo čuđenje. Svako se brinuo samo o sebi. Niko nije obraćao pažnju na drugoga, niko sem onih koji su bili angažovani u obračunu.

Holidej se odjednom okrenuo Blajnu. — Roni... Ovamo smo došli kolima, Eminim kolima. Idi i pogledaj da li su kola još uvek u ulici pored pozorišta, hoćeš li?

Blajn je nabrao čelo više zbog Holidejevog tona nego zbog njego-

vih reči. — Naravno da hoću, Dok... a na šta si posebno mislio?

— Idi samo i proveriti da li su kola još uvek tu! — rekao je Holidej brzo, a zatim se popeo nekoliko stepenica i naslonivši se na kuršumima izrešetanu ogradu, pogledao preko glava prisutnih u foajeju prema izlazu na koji je Blajn izašao. Preleteo je lagano pogledom preko glava gostiju koji su zažagorili i lice mu je dobilo ozbiljan, tvrd izraz. Kostin se popeo uz stepenice do njega.

— Šta se ovde u stvari događa, Holideje? Šta to radite?

Holidej nije odgovorio na šerifovo pitanje i stežući grčevito ogradu stepeništa tako da su mu zgriavci na prstima pobelesli čineći kontrast tamnijoj koži, nastavio da zuri u gomilu, šetajući pogledom od čoveka do čoveka, od žene do žene.

— Do vraga, šta to tražite? — zapitao je Kostin razdraženo. — Zar ne mislite da bi devojkica na vaš poziv došla ovamo da je tu?

Holidej ga je pogledao belim bezizraznim očima. — Ona nije dole, šerife, to znam. No, stvar je u tome što tu nisu ni neke druge osobe za koje sam pomislio da odudaraju od atmosfere pozorišta, ali to nisam smatrao važnim. Sada više nisam tako siguran... — završio je Holidej i začutao u trenutku kada se Blajn pojavio na ulazu predvorja i mahnuo rukom Holideju da bi privukao njegovu pažnju.

— Kola nisu tamo, Dok! — doviknuo mu je Blajn.

U predvorju je zavládala tišina i sve oči okrenule su se prema Holideju.

— To još uvek ništa ne znači — rekao je Lu Kostin. — Bila je verovatno uzrujana onim što se događalo, a što je inače vaš uobičajeni manir, Holideje, pa je verovatno iz-

trčala na ulicu i potpuno zaboravila na kola. Verovatno da je sada na putu ka svojoj kući na brdu.

— Nadam se da ste u pravu, Lu — odgovorio je Holidej silazeći teškim korakom niz stepenice.

— Čekajte malo, Holideje! — povikao je Kostin hvatajući Holideja za ruku. — I ne pomišljajte da za sada odete nekuda. Ja moram da prikupim sve podatke do najmanjih pojedinosti i pre svega želim vašu detaljnu izjavu i izjave drugih koji su prisustvovali događaju...

— Kasnije, Lu, kasnije — rekao je Holidej i bez napora otegao ruku i nastavio da silazi niz stepenice. Šerif je izustio kletvu i pohitao za njim.

— Do đavola, Holideje, ja moram da obavim svoju dužnost!

— Onda je obavite. Ovde imate možda stotinu ljudi koji vam mogu ispričati svoju verziju onoga što se desilo. Počnite sa prikupljanjem njihovih izjava. To će vas zaposliti bar sledećih nedelju dana.

Kada su stigli do podnožja stepeništa, Kostin je zastao, a Holidej se progurao pored zaprepášćenog vlasnika restorana, koji je mucajući brbljao nešto o šteti i naknadi koju će tražiti. No, pustolov je, ne obazirući se na njega, samo odmahnuo rukom i prošao kroz gomilu, koja se razdvojila da mu napravi put, i čvrstim korakom uputio se ka vratima, gde ga je čekao Blajn. Rame uz rame njih dvojica su izašli napolje, na stepenice pred ulazom, u hladovitu tamnu noć.

— Šta sad misliš, Holideje? — zapitao ga je Blajn tiho.

Holidej je pogledao svog prijatelja očima koje su izražavale nešto što on do tada nikada nije zapazio. U tom pogledu bilo je krivice, brige i... straha. Možda je to bio malo preteran izraz, možda bi iz-

raz „strepnja“ više odgovarao, mada je, obzirom na Holidejeva osećanja prema Emi, ono prvo možda bilo tačnije.

— Mislim da su me vrebali, Roni — kazao mu je Holidej tihim glasom. — U svakom slučaju, tako je izgledalo. U predvorju su bila njih trojica, ali očigledno da su oni odudarali od atmosfere pozorišta bez obzira na odeću. Mislim da je to bila zamka, da su zbog nečega hteli da me srede.

Holidej je pogledao niz ulicu preko trga ka silueti jedne raskošne kuće na brdu. Duboko je uzdahnio. — Nadam se samo da ćemo je naći kod kuće.

Blajn je nabrao obrve. — Zar misliš da možda nije... — odjednom je začutao. — Gospode bože! Zar misliš da je sva ova pucnjava bila samo obmana... Diverzija?

Holidej je lagano klimnuo glavom. — Naravno. Trebalo je da ja tog čoveka pozovem da izađemo na ulicu, gde bi me verovatno njih trojica napali. Možda bi me ubili, a možda i ne bi. To sada nije važno. Kako mi se sada čini, glavni cilj te provokacije bio je da me odvoje od Eme. Dok bih ja bio zauzet njima, neko drugi bi šćepao Emu.

Blajn je nabrao obrve. — Misliš da ju je neko oteo?

Holidej je klimnuo glavom. — To je ono čega se plašim, Roni.

— O, do vraga, Dok, ne budi toliko zloslutan. Sačekaj dok prvo proverimo kod njene kuće pre nego što počneš da razmišljaš o takvim mogućnostima — odjednom je pucnuo prstom. — U svakom slučaju, ako je to što misliš tačno, onda bi ona dvojica sa stepenica verovatno sačekali da se ti udaljiš sa onim trećim, a onda bi je zgrabili, misliš li da je tako?

Za jedan kratak trenutak na Holidejevom licu zablistao je zračak

nade. — Moguće da je tako... No kada je došlo do pucnjave, što oni verovatno nisu očekivali, udružili su se u želji da zaštite svog druga. Tu je verovatno situacija izmakla kontroli... Možda — no, onda je odjednom odmahnuo glavom. — Ne, ipak mislim da su ta dvojica bili na licu mesta samo da podupru onoga koji je imao zadatak da dobaci uvredu, Roni. U blizini je bilo još nekoliko osoba koje su mi odudarale od ambijenta i mislim da je njihov zadatak bio da se pobriju za Emu dok oni drugi sređuju mene.

Blajn se pogladio šakom po vilici. — Pa, prijatelju, jedini način da saznamo istinu je da prethodno proverimo da li je Ema do sada došla kući.

Holidej je odlučno stisnuo vilice i klimnuo glavom. Sišao je niz stepenice na ulicu i pošao tamo gde je trebalo da budu parkirana Emina kola.

Za sledećih četvrt časa, bar tako je računao, znaće koja je od njegovih pretpostavki i sumnji bila tačna. Ali, sve vreme želudac mu je stiskao hladan grč mučnine.

II

Ema nije bila u svojoj sobi i niko od posluge nije je video kad se vratila, mada je Holidej pitanje postavio ravnodušno kao da se radi o sasvim nevažnoj stvari. Nije želeo da alarmira posluhu jer se bojavao da bi vest mogla doći do ušiju njenog oca. Bankar Kemberli bolovao je od teškog srčanog obolenja i iznenadna loša vest predstavljala je šok koji bi mogao prouzrokovati srčani udar.

Holidej i Blajn našli su se u sporednoj ulici iza bankareve kuće.

— Pa, dragi moj, mrsko mi je

što moram da se složim s tobom, ali izgleda da bi ti mogao biti u pravu. Pucnjava je bila samo zavaravanje, diverzija koja je trebalo da te odvoji od Eme. Jedno samo mislim, a to je da oni verovatno nisu očekivali da ćeš ih sve srediti. I šta sada da radimo?

— U svakom slučaju, u ovom momentu ništa nećemo reći njenom ocu.

— Do đavola, svakako nećemo! — složio se Blajn energično. — I ne bih voleo da budem na mestu onoga ko će me to saopštiti.

Holidej je ukrućeno klimnuo glavom. — To ću morati da učinim ja, jer sam sa njom i bio ja, ali to mi neće biti najprijatniji posao koji sam u životu obavio — složio se on. — Roni, mislim da bi trebalo još jednom da pokušamo. Za mene samog to je preveliki posao, ali uz tvoju pomoć... Imaš li još nekog pouzdanog čoveka.

— Milta i Boba. Oni su „čistači“ „Kod male Mod“, ali su mi obojica privrženi i vrlo pouzdani... I mogu su dužnici. Učiniće sve što tražim od njih.

— To je o kej. Ja ću pokušati da od kapetana rendžera dobijem još nekoga za operaciju traganja. On će to učiniti kad čuje šta je u pitanju, a njegovi ljudi znaju da drže jezik za zubima.

— O kej. A šta treba da radimo?

— Da u tišini pretresemo grad. Ceo Ostin. Mislim da bi trebalo početi od okoline pozorišta. Možda je neko nešto video.

— One osobe koje su se nalazile blizu vas i koje su, kako kažeš, odudarale od ambijenta. Dok... Jesi li ih nekada ranije video?

— Nisam o tome dovoljno razmišljao. Imam neku predstavu da sam devojkicu u smaragdno zelenoj haljini već negde video. Njen dekolte bio je vrlo nizak i zapazio

sam da ima dosta pegica na grudima. Raspitaćemo se i o njima, ali može se desiti da oni nemaju nikakve veze sa događajem i da su jednostavno pobjegli kada je pucnjava počela. Izgleda da je to učinilo dosta ljudi.

— Da, i čovek ih za to ne može osuđivati. Pa dobro, da pođemo sada, a ja ću naći Milta i Boba, ako hoćeš, dok ti odeš do kapetana rendžera i zatražiš pomoć. No, nadam se ipak da ćemo je naći.

Živu i zdravu, dodao je Holidej u sebi. Nije imao iluzija da će se taj incident bezbolno završiti. Ako je Ema bila oteta, što je sada izgledalo izvesno, onda je za to postojao neki jak razlog. Verovatno je motiv otmice bio ucena, jer je bankar bio bogat čovek, ali nisu bili isključeni i drugi razlozi, uglavnom politički.

Endrju Kemberli bio je član senata država Teksas, i to jedan od uticajnijih članova, i nedavno je pokrenuo kampanju za reviziju investicionih projekata iz kojih je bila sumnjiva pozadina. U svakom slučaju, bilo koji razlog da je u pitanju, život Eme Kemberli bio je u velikoj opasnosti. Kidnaperi neće dopustiti da ostane u životu iz straha da bi ih mogla identifikovati.

*

Noć je prošla bez uspeha i Holideja je počelo da obuzima očajanje. Uspeo je da sa kapetanom rendžera organizuje da veliki broj ljudi pretrese grad uz striktnu instrukciju da za sada sve ostane stroga tajna. Sva raspitivanja morala su se odvijati uglavnom i ne nametljivo. Nije se smelo dopustiti da se vest pročuje i grad alarmira.

Holidej je računao da će se to io-

nako vrlo brzo desiti. U toku noći redovno je obilazio štab rendžera i raspitivao se za rezultate, ali odgovor je uvek bio isti... Ni traga od Eme, nikakvih putokaza ni informacija koje bi ukazivale šta se sa njom desilo.

Neki čovek, na koga je naišao u jednom salunu, prolazio je pored restorana-pozorišta u momentu kada je počela pucnjava. On je čuo pucnje, ali je, znajući malo o Šekspiru, pretpostavio da je to deo igre. No, rekao je ipak da je zapazio grupu ljudi koji su istrčali napolje i da mu se učinilo kako su okruživali neku osobu u sredini kao da žele da je zaštite ili da je pridržavaju.

— Nju? — naglasio je Dok. — Jeste li sigurni da je to bila neka žena?

Već dobro podnapit, čovek je slegnuo ramenima sve manje zainteresovan za Holidejeva pitanja. Nedostatak interesovanja Holidej je nadoknadio donevši za sto bocu viskija.

— Izgledalo je da je to žena. Mogao je biti i muškarac, ali ako je i bio, imao je na sebi tamnocrveni sako.

— Crven? Tamnocrven. Možda boje kestena?

— Pa... To je samo moj utisak... Možda je boja bila tamni kesten. Svi su se gurali, sudarali se, a ja sam već bio zakasnio na sastanak — namignuo je i prihvatio se boce koju je Holidej platio i poljubio etiketu. — Na sastanak sa bratom od tetke ovoga ovde!

— Jeste li videli kuda su otišli? — zapitao je Dok obuzdavajući nestrljenje.

Pijanac je sručio piće u grlo, šumno progutao, zamislio se nekoliko trenutaka, a onda energično odmahnuo glavom. — Nisam. Video sam ih samo kako izlaze i po-

mislio sam da im je unutra suviše bučno i da su pošli kući. Nisam obratio pažnju.

Opet čorsokak, pomislio je Holidej, i mada je nastavio da pijancu postavlja pitanja, nije mogao više ništa da sazna. Nije bilo čvrstih indicija da je osoba koju je pijanac video u sredini grupe ljudi zaista Ema, mada je pijanac rekao da misli da je jedna od žena u grupi imala na sebi smaragdno zelenu haljinu.

Prvi predznaci zore posiveli su nebo na istoku kada se Dok Holidej umoran vratio u svoj hotel i tamo našao Ronija Blajna, koji ga je čekao. Jedan pogled na njegovo lice kazao je Doku da ni njegov prijatelj nije imao više uspeha od njega.

— Izgleda da ćeš morati da obaveštiš starog, šta misliš? — zapitao je Roni.

Holidej je klimnuo glavom. — Moraću. Tebe više neću angažovati, već si se dovoljno nagnjavio. Moraš da se odmoriš pre nego što preuzmeš prepodnevnu smenu. — Namestio je šešir i pošao ka izlazu hotelskog predvorja. Izašavši na ulicu, pogledao je u nebo, a onda se uputio ka gospodstvenoj palati na brežuljku, čiji su se obrisi belasali u belini praskozorja.

Roni Blajn je pošao za njim i ispratio ga rečima. — Reći ću momcima da nastave traganje. Neće škoditi.

Holidej je kratko digao ruku u znak da je primio k znanju Blajnovu reči, ali u njegovom pokretu nije bilo mnogo samopouzdanja.

*

Endrju Kemberli bio je jedan od najuglednijih finansijera u državi Teksas i možda jedan od najboga-

tijih ljudi na Dalekom zapadu, sve do Pacifičke obale. Taj njegov položaj u svetu novca doneo mu je određeni ugled u društvu i kao što se često događa, određeno mesto u svetu politike. Naravno da je obzirom na to morao doživeti stotinu kriznih trenutaka koji su mu konačno ozbiljno narušili zdravlje, ali on je te obične životne tegobe podnosio stoički hrabro, ne pridajući im neki veliki značaj. Veliku utehu imao je u kćeri Emeliji, devojci izrazite fizičke lepote, lucidnog duha i izuzetnog karaktera. Emelija je bila svojeglava i po prirodi izraziti individualista i zbog tih njenih osobina bilo je moguće da se zainteresuje za Doka Holideja, crne ovce u visokom društvu. Čovek koji je kao mladić napustio bogati dom svojih roditelja i odao se pustolovnom životu, nije bio rado viđen u visokim krugovima i zbog toga je Emelijin hir njen otac primio kao ozbiljan udarac nadama da će za svoju kćer obezbediti dobrog i bogatog muža, dostojnog njegovog bogatstva. Bio je razočaran i zabrinut. Ali, malo po malo privikao se na izbor svoje kćeri, koju je voleo iznad svega, i posle nekoliko nedelja počeo je pomišljati da Dok Holidej i nije tako loš izbor i da tog mladog čoveka samo treba pravilno usmeriti. Nastojao je da prema Doku bude ljubazan i predusretljiv i vrata njegove kuće bila su pustolovu uvek otvorena.

Otuda sluga nije pravio pitanje kada je Holidej u ranu zoru zavzorio i zatražio da vidi bankara. Sluga ga je bez reči uveo u salon i otišao da probudi Kemberlija. Ovaj se pojavio posle desetak minuta ogrnut kućnim ogrtačem, trom i sanjiv.

Ali kada mu je Dok Holidej rekao da misli kako je njegove kćer oteta bukvalno ispred nosa, bankar se trgao na stolici i rukom se

uhvatio za levu stranu grudi. No, odmahnuo je rukom kada je, zabrinutog lica, Holidej pošao ka njemu.

— Ne, ne, sve je u redu — rekao je hrapavo. — Samo me je malo štreknulo — pogledao je sivim očima Holideja. — Pretpostavljam da ste apsolutno sigurni čim ste mi tu vest doneli. No, pitaću vas da li je nešto preduzeto?

— Potraga je već u toku. Učestvuju rendžeri, ja i neki moji prijatelji. Pretpostavljam da je i Lu Kostin na neki način uključen, mada je to više iz zluрадosti prema meni i želje da bude u toku kada me budete krivili za to što se desilo.

Bankar je odmahnuo rukom. — Gluposti. Bila je to unapred smišljena zamka, kao što ste već rekli, i tu se ništa nije moglo učiniti. Oni su sigurno imali alternativni plan za slučaj da im ovaj propadne — pogledao je blagonaklono Holideja. — Ne treba sebe da optužujete za to što se desilo, Dok.

— Ne? A koga drugog da optužujem? Ja sam naseo, a Ema je nestala.

— Dobro, dobro, ali vi ste uradili ono što je bilo logično. Pomislili ste da je Emi naneta uvreda i reagovali ste onako kako je trebalo. Onaj čovek se mašio pištolja i niko vas ne može osuđivati što ste ga sredili... Njega i ostale. Videću sa gradonačelnikom šta može da se učini da Lu Kostin ne gnjavi. Ali, nešto drugo sam hteo. Mislim da bi trebalo obustaviti traganje.

Holidej je stisnuo usne. — Mislite da je opasno?

— Ovako gledam na stvar... Oni su šćepali Emu... Uzmimo to kao svršenu činejnicu, i verovatno za to imaju neki razlog. Najverovatnije je da je u pitanju novac... Ucenja. To znači da moraju nešto pre-

duzeti. Prema tome, sačekaćemo da nam se jave i kažu šta žele. Ako bismo nastavili potragu sa gomilom rendžera i agenata, moglo bi se desiti da se otmičari uspaniče i da u strahu ubiju Emu.

Holidej je umorno seo na stolicu. — Vaša ideja mi se čini pametna, gospodine Kemberli, ali biće teško sedeti skrštenih ruku i čekati da nešto čujemo o Emi — spustio je ruke na naslon stolice i isturio noge. — U stvari, ja to neću moći! Neću moći da mirno sedim i vrtim palčeve u očekivanju da se oni jave. Uveren sam da ćemo prilično čekati i da će otmičari pustiti da prođe izvesno vreme pre nego što stupe u kontakt sa vama. Nateraću vas da se dobro preznojite razmišljajući o sudbini svoje kćeri. To je način da se žrtva omekša, a to može trajati danima. Ja bih za to vreme poludeo!

— Dok! — prasnuo je sada bankar. — Ako nastavite da jurite po Ostinu kao ranjeni bivo, mogli biste dovesti do toga da Ema bude ubijena!

— Ne, vi me ne poznajete dovoljno. Neću učiniti ništa što bi Emu ugrozilo. Radiću sve potajno, ispod žita. Ali, moram da radim nešto, gospodine! Sto mu muka, kakva sam budala bio kad sam je uvalio u ovu zbrku. Sad moram učiniti nešto da joj pomognem da se spase.

— Onda budite mirni i pustite ih da se jave!

— Do vruga s tim! — promrm-ljao je Holidej i dodao nešto glasnije. — Uz puno poštovanje prema vama, gospodine, vi sedite i čekajte. Oni će sigurno sa vama stupiti u kontakt; u međuvremenu, ja ću možda na nešto natrapati.

Bankar je zaustio nešto da kaže, ali je samo iskosa pogledao mladog pustolova. — Jeste li se setili

nečega što bi moglo biti od pomoći?

— Možda. Računam da bih mogao naći neku polaznu tačku. I znajte, biću vrlo pažljiv.

Bankar je zagrizao donju usnu i počeo masirati levo rame, ali je to činio odsutan duhom, mahinalno. Još jednom je pogledao iskosa Holideja, a onda konačno lagano klimnuo glavom.

— U redu, Dok. Ali, zapamtite, na kocki je Emin život. Ništa, ponavljam, ništa na svetu nije vredno toga, bilo o čemu da se radi. Prema tome, koračajte vrlo pažljivo, mladi moj prijatelju.

Holidej je klimnuo glavom. — Svakako. Poslaću vam doktora Bolasu.

— Pustite ga. Mogu i sam...

— Ipak ću ga poslati — rekao je Holidej i izašao.

Smrknutog lica, zatvorio je vrata za sobom. Duboko u sebi ni izdaleka nije bio tako samouveren kao što se pred bankarem trudio da izgleda. Mislio je da možda ima u rukama početnu nit i bio je voljan da je prati ukoliko postoji makar najmanja šansa da pronađe Emu. Želeo je samo to. Da utvrdi šta se desilo i da Emu nađe živu i zdravu. Posle toga znaće šta treba da radi.

Ako je Emi u bilo kom pogledu učinjeno neko zlo, onda će taj koji je to učinio skupo platiti svoje zlo-delo.

•

Jutro je već bilo dosta odmaklo kada je Holidej izašao iz mrtvačnice praćen jednim mršavim čovekom čiji su prsti bili umrljani štamparskom bojom. Mršavko je bolje namestio cvikere i zagledao se Holideju u lice, dok je ovaj paž-

ljivo razgledao tri lista papira koja mu je dao.

— Misliš li da je dobro?

— Vrlo dobro Dejve, vrlo dobro. Ali, zadrži sve ovo za sebe i čim budem saznao odgovore na moja pitanja, ja ću ti sve ispričati i onda možeš napisati članak pod najkrupnijim naslovom. U međuvremenu, molim te ni reči nikome.

Kratko je stisnuo ruku mršavom štamparu, koji je žurno prešao preko trga ka svojoj redakciji. Onda je ugledao Ronija Blajna, koji je iskoristio kratku pauzu da prošetati i pokuša da sazna nešto u vezi sa otmicom Eme Kemberli. Videvši ga, Roni mu je prišao. — Do vruga, gde si? Tražio sam te po celom gradu.

Holidej mu je bez reči pružio tri lista papira, koje je držao u ruci. Sićušni portir ih je uzeo, žurno pogledao, a onda digao pogled do Holideja.

— Šta nameravaš sa ovim? To su portreti trojice ljudi koje si sredio u pozorištu, je li tako?

Holidej je uzec papire, savio ih i stavio u džep sakoa. Klimnuo je glavom. — Da. Činilo mi se da su u svojim svećanim odelima ti ljudi u pozorištu kao presađeni. Nisu bili čak ni čisti, izgledali su kao neko ko je specijalno iznajmljen za tu priliku, što mislim da su i bili. Ali, to takođe znači kako su morali da iznajme odelu. U Ostinu, koliko znam, ima samo dva ili tri krojača koji se time bave. Mislio sam da će se neko od njih setiti kad vidi crteže.

— Gle, to je dobra ideja. Poći ću s tobom jer imam malo vremena. Čuo sam da je komanda rendžera obustavila potragu na bankarev zahtev. Prema tome, ako nastaviš istragu, moraćeš da budeš vrlo obazriv.

— Da, tako je odlučeno. Kemberli se nada da će otmičari brzo stupiti u kontakt sa njim.

— A šta ti misliš? — zapitao je Blajn.

— Ne znam — rekao je Dok Holidej ozbiljan u licu. — Ako baš hoćeš, moje je mišljenje da će doći do igre nerava. Mislim da će otmičari malo sačekati da bi omekšali Kemberlija.

Roni je iskosa pogledao svog prijatelja, zapazio stisak njegovih vilica, agresivan grč u ramenima, krupne nestrpljive korake i karakterističan položaj desne ruke pored drške njegovog „kolta“. I ranije je imao prilike da Holideja vidi takvog, ali tada ga se trebalo čuvati. U takvom raspoloženju Holidej je znao da bude tvrd, grub, pa čak i surov, sasvim različit od onog uzdržanog, ali ljubaznog i u osnovi priyatnog sagovornika. Tada je bio spreman i da nemilosrdno zgazi, da se obračuna sa svakim ko bi mu se našao na putu i ko bi pokušao da ga omete u ostvarenju onoga što je hteo.

Roni je pomišljao da će videti još mnogo akcija pre nego što se ova afera završi. Pomišljao je da će na groblju posle toga biti još dosta svežih humki.

Prvi krojač kod koga su otišli nije mogao da im pomogne, niti je to mogao dugi. Treći je izjavio da je iznajmio neka odela, ali da sigurno ni jedno nije iznajmio ljudima koji liče na ove na Holidejevim crtežima.

Holidej se već okrenuo da pođe, a onda se vratio nazad. — Ali ipak ste neka odela iznajmili prošle večeri?

— Jesam. Nekoliko — rekao je krojač.

— Pretpostavljam da biste prepoznali vaša odela, zar ne?

Krojač se osmehnuo i u osmeh

uneo senku sažaljenja za sagovornika. — U celom Teksasu nema nikoga ko može da da takav kraj kao ja, uveravam vas, mister Holidej?

— Odlično. A imate li jak želudac?

Krojač ga je pogledao, upola otvorio usta i trepnuo. — Ovaj... Šta ste hteli reći?

— Da li biste mogli da podete sa mnom do mrtvačnice i pogledate trojicu poginulih. Odela su izrešetana i prilično zamrljana krvlju, ali ovo što tražim vrlo je važno, mister Beldone.

Beldon je pobledio, progutao pljuvačku i nervozno zagladio prstima krojački metar koji mu je visio oko žilavog vrata. — Ovaj... Mislite li da su na njima moja odela?

— To je ono što bih želeo da mi kažete, mister Beldone — rekao je Holidej i uzevši krojača ispod ruke, poveo ga ka vratima butika. — Ne brinite, nećemo vas dugo zadržati.

Beldon nije bio previše srećan zbog onoga što ga očekuje, ali je pošao za Holidejem i u mrtvačnici osmotrio tri leša i odela na njima. Zatim je žurno izašao, pritiskujući maramicu na lice, usta i nos. Holidej ga je stigao ispod drveta u dvorištu mrtvačnice.

— Grozan zadah! — prokomentarisao je sa gađenjem.

— Formalin — odvratio je Dok. — Nužno, kako bih rekao... Dakle, mister Beldone?

Beldon je klimnuo glavom. — Odela su moja. Ali, upropašćena su.

— Kao i oni koji su ih nosili — primetio je Blajn kratko.

— Da, naravno. Žao mi je.

— Da li se sada sećate tih ljudi?

Beldon je odmahnuo glavom. — Ne, oni nisu od mene iznajmili ta odela.

Holidej je nabrao obrve. — Kako su onda došli do njih?

Krojač je slegnuo ramenima. — Pretpostavljam da ih je neko iznajmio za njihov račun. To je prosto, ako znate broj.

— Pa da. Trebalo je to da se setim. Vodite li knjigu izdatih odeli?

— Vrlo jednostavno. Samo ime i adresu onoga ko iznajmljuje odeli, plus visinu depozita. Aii, ljudi obično ne daju pravo ime i adresu.

Holidej je opet uzeo krojača ispod ruke. — Hajdemo da pogledamo vašu knjigu — obrativši se Blajnu, dodao je. — Izgleda da smo konačno došli do nečega. Roni.

III

Ispostavilo se da je odeli iznajmila neka devojka koja je rekla da se zove Ro Geil i da stanuje u hotelu „Ostin haus”. No, proveru u tom poznatom hotelu pokazala je da niko sa tim imenom nije u njemu stanovao.

Holidej je od Beldona zatražio da devojku opiše što je bolje mogao. Ovaj im je rekao da je devojka imala smeđu kosu, da je bila srednjeg ženskog rasta, upadljivo obučena i sa pegicama na licu.

Holidej je pucnuo prstima. — Sto mu gromova. Roni! Ona je stajala u predvorju blizu mene i Eme. Imala je na sebi onu dekoltovanu smaragdno zelenu haljinu i nakit oko vrata i u kosi. Imala je i prstenje. Sećam se da sam tada pomislio da je nekako previše nagizdana za pozorište. Mislio sam da bi se više uklapala u abijent „Paunovog kaveza” ili neke druge javne kuće sa zabavljačicama.

— Misliš da je to ona? S kim je još bila? — zapitao je Roni.

Holidej je nabrao obrve trudeći se da se seti — Bila je sa još jednom ženom. Ta druga je bila manja i umerenije obučena, crnokosa i sa mnogo manje nakita na sebi. Video sam je samo sa strane. Sa njima su bila dva čoveka. Ljudi grubog izgleda, ali ne tako prosti kao oni sa kojima sam morao da se obračunam. I oni takođe više nisu bili u predvorju kada je pucnjava završena.

— To ne mora ništa da znači, Dok. Dosta ljudi je pobeglo napo-
lje kada je pucnjava počela.

— Da, ali bilo bi to previše slučajnosti. Devojka sa pegama i tu i tamo.

— Ako je bila u pitanju ista žena!

— Jeste, to je ista — rekao je Holidej upinjući se da bude ubeđljiv. — Sigurno da jeste. Neki predosećaj mi to govori. Ali, ne mogu da se setim gde sam tu pegavu devojku ranije video. U predvorju mi se učinila poznata, ali tada o tome nisam mislio, a nisam mislio ni kasnije, no sada me ona jako konka.

Blain je naručio usne. — Možda si je video negde u gragu. Kažeš da je bila upadljivo obučena. U Ostinu nema mnogo domaćica koje se upadljivo oblače. Može biti otuda da je tvoja pegava devojčica jedna od „mačkica” — Holidej ga je oštro pogledao. „Mačkica” je bio blaži izraz koji su na Zapadu upotrebljavali za prostitutke, salunske zabavljačice, igralice i slično. — To bi moglo biti. Roni! Mislim da sam je video negde u četvrti Crvenih fenjera blizu ulice Denmark.

Roni se lukavo osmehnulo. — A šta si ti radio u četvrti Crvenih fenjera prijatelju?

Holidej se neprimetno osmehnulo, još uvek zamišljen. — Koliko se

sećam, baš sam tebe tražio. Da, Roni, mislim da sam je tamo video. Ne mogu da znam tačno gde, ali se nejasno prisećam da je stajala pored nekog klavira i pevala sa nekim kaubojem. Očigledno da ga je podgrejavala i kada su završili pesmu, ona ga je odvela uz stepenice. Ali, ne mogu da se setim u kojoj je to kući bilo — pogledao je Ronija i usne su mu se razvukle u osmeh.

— Kad bolje razmislim, ti si za ta mesta mnogo veći ekspert nego ja.

— Ali, ja ne volim žene sa pegama — rekao je Blajn ne poričući da je dobar poznavalac javnih kuća, bordela i drugih mesta sa lakim ženama. — Kada bi mogao malo bolje da mi opišeš izgled tog mesta, možda bismo mogli doći do nečega.

Holidej je nekoliko minuta razmišljao i na kraju lagano zavrteo glavom. — Ne, ne mogu da se setim okoline. Sve te kuće slične su jedna drugoj kada ih gledaš kroz oblake duvanskog dima, ali čini mi se da je na zidu te prostorije bila jedna velika slika. Predstavljala je grupu Vakerosa koji konopcima drže medveda dok ga drugi gađaju kamenjem. Nisam siguran, ali mi se čini da je to bio ambijent koga se sećam.

— Ako si siguran da si je video u tom ambijentu, ja ću ti pokazati gde je to. To je prizor naslikan po jednom stvarnom događaju. Dole, niže, na Brazosu grupa Španaca uhvatila je konopcima jednog medveda. Medved je uspeo da pokida konopce i rastrgne dvojicu ili trojicu od njih, a onda je nekolicina preostalih pritrčala i nabacila konopce na zver, a drugi su pripucali. Zver je savladana, ali kada su lovci videli kako je zver rastrgla njihove drugove, nisu hteli da je

ubiju nego su je kamenovali. Bar tako glasi priča.

— Kako sam ja čuo, nešto slično desilo se u Montani.

Blajn je odmahnuo glavom. — Ne, ovo je tačna verzija. Čuo sam je od jednog Meksikanca koji je učestvovao u kamenovanju medveda. Njegov sin naslikao je sliku koja sada visi u bordelu „Svileni jastuk”.

— Onda hajdemo — rekao je Holidej i pošao praćen Ronijem Blajnom.

Gradske vlasti tolerisala se četvrt Crvenih fenjera jer su takve četvrti postojale manje ili više u svim gradovima na Zapadu, pa i širom Sjedinjenih Država. Vladalo je mišljenje da je zlo lakše kontrolisati ako je javno i vidljivo nego ako se krije u podzemlju. No bilo da je zarađen polulegalno ili ne, novac iz četvrti Crvenih fenjera nalazio je na razne skrivene načine put do džepova gradskih zvaničnika i nekih gradskih otaca.

Jedan od najboljih i najvećih platiša bila je vlasnica bordela „Svileni jastuk”, žena ogromne fizičke korpulencije, sa telom koje je umesto vrata imalo niz mlohavih podvaljaka koji su se završavali na grudima, po svojim proporcijama čuvenim širom zemlje. Njeno ime bilo je Frisko Lili, mada se šušalo da je ona poreklom iz Omahe i da nikada nije videla zapadnu obalu. Bilo kako bilo, Frisko Lili je bila energična žena i vodila dobro organizovanu javnu kuću, a zauzvrat očekivala je da u svom poslu nema nikakvih neprilika.

Ona se s ponosom hvalisala da

su jedini predstavnici zakona koji su ikada ušli u njenu kuću, došli tu samo radi zabave i da nikada nisu otišli nezadovoljni.

Kada su Holidej i Blajn došli u bordel i počeli da se raspituju za pegavu devojkicu, vest o tome brzo je stigla u njenu kancelariju na spratu. Čuvši to, zažmirila je crnim očima nalik na čokoladne kuglice u pudingu i zagledala se u dugonogog mršavog revolveraša u prsniku od šarene svile i štraftastim pantalonama, koji joj je tu vest doneo.

— Kod koga se raspituju? — zapitala je šištavim glasom.

— Kod Džoa. On im neće ništa reći, Lili — tvrdio joj je mršavko. — Ali, to je Holidej, znaš. On je lukav i pronicljiv tip.

— Znam — rekla je Lili ozbiljno dobijući debelim prstima po ivici stola. Izustila je psovku tako sočno da bi se od nje postideo i lovac bizona. — Šta ih je dovelo vamo tako brzo?

— Ne znam, Lili.

— Naravno da ne, znaš, glupane! Ja to samo glasno razmišljam. Slušaj... Ne želim da se tu muvaju i da njuškaju. Reci našim ljudima da nešto izvedu. I neka se postaraju da to izvedu tako da Holidej i Blajn budu izneti napolje. Ali, neka paze da to ne bude dovedeno u vezu sa njihovim raspitivanjem za Rozi.

— Shvatio sam. Prepusti to meni. Razumeo sam da ne želiš da dođe do pucnjave?

— Do vruga, nikako! Ne sme doći do revolvera! Neka sve izgleda kao tuča pijanaca, i to dobra tuča.

Suvonjavi revolveraš je ponovo klimnuo glavom i pohitao prema vratima. Debela žena je sela na stolicu, još uvek dobijući prstima po stolu. Bilo joj je poznato da je

Dok Holidej čovek sa kojim se ni je šaliti. Svakako je bio oštrouman kada je tako brzo došao do „Svilenog jastuka” iako ništa nije upućivalo da je njen bordel u nekoj vezi sa događajima u pozorištu. No, ona će se postarati da Dok Holidej ne sazna ništa, da mu do uha ne dođe ni nagoveštaj nekog otkrića. Ne, boga mi, obzirom na njegov odnos sa Emom Kemberli, o kome se u poslednje vreme ozbiljno šušalo. Pričalo se da je Holidej zaljubljen u Emu i da će je verovatno venčati ako njen otac da pristanak. Žutim zubima zagrizla je donju usnu i kresnuvši šibicu, zapalila cigaretu.

Frisko Lili bi se mnogo bolje osećala da se nikada nije umešala u sve to, ali usluge su se često morale plaćati uslugama, takav je život, pomislila je ona.

Nestrpljiva da sedi i čeka da čuje kako se stvari razvijaju, Lili je ustala i sa cigaretom u debelim ružnim usnama odgegala pred vrata u hodnik do vrha stepeništa. Odatle je pogledala u glavnu salu saluna i njene masivne grudi zatresle su se od kikota kada je videla četvoricu specijalnih „čistača” koji su se kroz gomilu probijali ka Holideju i Blajnu.

Stigla je u pravi čas da vidi kako će kicoški odeveni „ustolci” biti isperdašen za kaznu što je zavukao nos tamo gde nije trebalo. Njeni ljudi bili su odeveni kao obični kauboji koji su tek došli u grad sa nekim dogonom stoke. Kasnije, ako bude potrebno, sva sila gostiju u salunu moći će mirne savesti da se zakune da su tuču počeli neki kauboji u prolazu, koji sa kućom „Svileni jastuk” nemaju nikakve veze. Te svoje specijalne „čistače” koristila je samo u posebnim prilikama, kao što je ova, ali i ona prošle noći na predstavi

Sekspira, kada su mu se trojica njenih ljudi suprostavili u predvorju. Pri pomisli na to Frisko Lili se uozbiljila. Nisu se baš sjajno pokazali. Nadała se da će ovi biti bolji.

Stojeći pored šanka, Holidej je gurnuo jedan zlatnik od dvadeset dolara preko uglačane drvene ploče i odsjaj žutog metala privukao je pogled šankera Džoa. On se malo kolebao, a onda učinio pokret kao da će uzeti novac, ali je slučajno pogledao na balkon kod vrha stepeništa i tamo ugledao ogromnu telesinu Frisko Lili, koja se nazirala pri svetlosti iz hodnika. I odjednom je odrečno odmahnuo glavom.

— Kao što vam već pola časa govorim — rekao je hrapavim glasom — ne znam ništa ni o kakvoj pegavoj devojci koju ste opisali.

Holidej je šumno spustio praznu pivsku čašu na ploču šanka: — Pa dobro, ako je to poslednja reč, onda ću morati da potražim nekoga ko zna više od tebe. Gde je vlasnica?

Roni Blajn je klimnuo glavom u znak odobravanja i barmen je zbunjeno zatreptao i nehotice bacio pogled ka vrhu stepenica. Prateći njegov pogled, Holidej je ugledao Frisko Lili. Ali, nije stigao da ode tamo gde je hteo. Četvorica Lili-nih ljudi u odelima kaubojica grubo su im preprečili put i stisnuli ih uz šank mlatarajući rukama i laktovima. Naoko, to je izgledalo kao da žele da na nedovoljno kulturnan način dođu do pića.

Cilj im je u stvari bio drugi i dok su oni vičući tražili da budu usluženi i lupali rukama po šanku, Holidej i Blajn su prozreli njihovu nameru. Za Doka je to bio još jedan dokaz da Frisko Lili nešto zna i da na taj način želi da omete njegovu istragu. Trebalo je, dakle, samo ščepati debelu trgovkinju

robljem za gušu i istresti iz nje sve što zna. Ali, pre toga, trebalo je preskočiti četvoricu tobožnjih kaubojica, kojima je bio cilj da ga u tome spreče. Pogledao je Ronija Blajna, ali je ovaj unezvereno slegao ramenima. Koliko god bio hrabar i pouzdan za drugo, u tuči ili nečemu sličnom Roni je bio potpuno beskoristan. Holidej je shvatio da se može osloniti samo na sebe i da će sam morati da se suoči sa četvoricom ljudi vrlo vičnih kafanskim obračunima. Bio je svestan toga da mu povlačenje više ništa ne bi koristilo.

Sve to u magnovenju je proleteo kroz Holidejevu glavu. Za to vreme napasnici su opkolili Holideja i Blajna i potpuno ih stisnuli uz šank. Svakog sekunda mogao je pasti prvi udarac i svestan toga, Blajn je pokušao da se izvuče, što je imalo i korisnih posledica. Njegovo koprcanje donekle je skrenulo pažnju četvorice siledžija. Holidej je uludio momenat i simulirajući da je od guranja izgubio ravnotežu i da želi da se pridrži za šank, spustio je ruku i trgao revolver. Cev revolvra munjevit se spustila na glavu jednog od četvorice Lili-nih ljudi i on se stropoštao na pod kao gromom pogođen.

Pre nego što su se ostala trojica pribrala, Holidej je izmahnio revolverom kao da će zadati još jedan takav udarac drugom napadaču do sebe, a kada se ovaj izmakao jedan korak, Holidej ga je nogom udario ispod trbuha. Ovaj je zastenjao i zgrčio se, a Dokov pištolj spustio se na njegov potiljak. Tako je i drugi napadač oboren na pod pored prvog.

Ohrabren tim obrtom, obično oprezni Blajn nasrnuo je na trećeg, napadača, a Holidej je na sebe preuzeo četvrtog. Dok se Blajn rva sa svojim protivnikom, on je odbio dva krošea svog protivnika i vra-

tivši revolver u futrolu, uzvratio mu jednim udarcem u pleksus. Lili „čistač“ se zagrenuo, izgubio dah i zgrčio trenutno paralisiran. Holidej je to iskoristio i zadao mu jedan kroše i jedan aperkat, od čega se napadač zateturio i odleteo ka zidu.

Za to vreme Blajn se našao u teškom položaju. Njegov znatno jači protivnik uspeo je da ga pritisne uz šank i sada mu je nemilice delio udarac za udarcem. Još samo nekoliko sekundi i Blajn bi bio gotov. Na njegovu sreću, Holidej je to video i priskočivši jednim žestokim svog udarcem ispod potiljka srušio Blajnovog protivnika, na pod kao da ga je posekao sekirom. Tek što je to učinio, Dok je imao samo toliko vremena da se okrene i dočeka svog protivnika, koji je pognute glave jurnuo na njega. Izbegavši nasrtaj, dograbio je napadača za kosu i svom snagom ga povukao napred ka šanku. Inercija zaleta, pojačana trzajem Holidejevih ruku, odnela je napadača do masivne drvene ploče šanka, u koju je grunuo svom težinom zalete-log tela. Tresak glave u šank prigušio je krik i napadač je pao na pod pored svojih drugova.

Okršaj se završio neoubičajeno brzo, trajao je možda samo neki minut i gosti nisu imali vremena da pobegnu iz saluna. Samo mali broj njih uspeo je da istrči na vrata, ali većina ih je još stajala u uglovima ili ispod stolova i sa nevericom pratila očima šta se dešava. Kada je i poslednji „kauboj“ pao na pod, gosti su počeli izlaziti ispod stolova i prilazili šanku da čašicom alkohola ublaže pretrpljeni strah. Lako zadihan od napora, Holidej se naslonio leđima na šank i osmotrio poprište tuče i ljude koji su prilazili i zagledali ga očima punim neverice. Zatim je digao pogled i žmirkovao kada je na

vrhu stepeništa ugledao siluetu ogromne Liline telesine. Nije se dvoumio ni trenutka. Pošao je u tom pravcu ubrzavajući hod i kad je stigao do stepeništa, već je skoro trčao. Pojurio je uz stepenice grabi po dva-tri stepenika, ne skidajući oka sa Lili, koja se okrenula i pohnatala niz hodnik. Bila je suviše debela da bi mogla da trči, ali je rastojanje do vrata svoje poslovne prostorije prešla iznenadujućom brzinom. Praćen Blajnom, Holidej je potrčao za njom.

Vrata su uz tresak zatvorila i Dok je čuo okretanje ključa u bravu. Nije razmišljao ni sekunda. Zamahnuo je čizmom i vrata oko brave su se polomila. Iznutra se čuo kratak krik praćen lomljenjem nameštaja. Od udarca noge vrata su se širom otvorila i ušavši unutra, Holidej je ugledao debelu Lili opruženu na sredini poda sa visoko zadignutom haljinom, tako da su se videli njene debele bele butine. Blajn je ušao za Holidejem i iz njegovih usta začulo se nešto nalik na: ups! Zatim je Blajn zatvorio vrata i naslonio se na njih, a Holidej je uzeo jednu stolicu i dodao mu je ne gledajući svog prijatelja. Blajn je naslon stolicu podmetnuo ispod kvake i blokirao vrata.

Holidej je dograbio Lili za ruku i s naporom je digao. Tek što je ustala, ona je odgurnula njegove ruke i započela tiradu o njenom poslovnom ugledu. Još dok je govorila, Holidej ju je zgrabio, okrenuo i snažno je gurnuo ka stolici pored pisaćeg stola. Ona je svom težinom pala na stolicu i drvene noge su zaškripale. Pad teškog tela na stolicu prekinuo joj je dah. Blajn se počeo osvrutati po sobi i otvarati ormare i razgrtati zavese garderobe, u kojoj je otkrio niz poredanih haljina koje su sve za nekoliko brojeva bile manje da bi mogle odgovarati Frisko Lili. Iz

niza haljina izvukao je jednu dekoltovanu haljinu smaragdno zelene boje i pružio je Holideju. Pustolov je ozbiljno uzeo haljinu i pružio je Lili ispred lica.

— Morala bi mnogo da se namučiš da se uvučeš u ovo, Lili!

Ona je iskosa pogledala haljinu. — Nije moja. Slušajte vi, Holideje, nemate pravo da ovako upadate kod mene, da mi provaljujete u kancelariju...

— Čija je! — prosiktao je Holidej kroz zube i bacio haljinu Lili u lice, od čega je ona začutala. — Kome pripada ova haljina, debela žabo?

Lili je pobledela i kada je pogledala Holideja, njene oči je zatamnila senka straha. Instinktivno se uvukla dublje u svoju stolicu... Dobro joj je dolazio svaki santimetar koji ju je delio od ovog čoveka čija je ledena uzdržanost bila strašnija od otvorene jarosti. Počela se obilno preznjavati i Holidej je osetio miris jeftinog parfema koji nije mogao da priguši miris njenog znoja.

— Pri... Pripada jednoj devojci. One obično njihove specijalne haljine drže ovde, jer tu ne mogu biti ukradene ili pocepane od strane neke ljubomorne rivalke. Ne znam kojoj od njih ta haljina pripada.

— Lažeš, Lili — rekao je Holidej. — Ti dobro znaš kojoj od devokaja pripada svaka od ovih haljina. Nema ničega što se u ovoj kući odigrava a da ti ne znaš. Ti znaš sve što se događa u kvartu Crvenih fenjera. Pitam te poslednji put... čija je ovo haljina?

Ona je netremice gledala Holideja, uplašena od njega samog, i uplašena od onoga što bi mogao učiniti ako ne odgovori. Onda je neki Blajnov pokret privukao njen pogled i ona je okrenula glavu podrhtavajući masnim podvaljcima.

Blajn je iz ormara vadio naramke haljina i bacao ih na pod. Zbunjena time, gledala je bez protesta kada je otvorio drugi ormar i otuda izvadio gomilu starih papira i bacio ih preko nagomilanih haljina. Zatim je, stojeći pored gomile, nehajno izvadio palidrvce i veštím pokretom palca kresnuo žučkasti vršak. Vrh palidrvca je šumno planuo i Blajn je odmakao ruku pazeci da se palidrvce lepo razgori. Lili se trгла i njene mlohawe ruke stisnule su naslon stolice dok je pogledom pratila pokret njegove ruke. No, Blajn je nehajno ugasio palidrvce i pustio ga da padne na gomilu haljina i papira. Zatim je pogledao Lili i osmehnuo se bajagi glupavo, nedužnim osmehom.

Ona je šumno odahnula šišteći kao jako naduven balon. — Dobro — rekla je — ne treba da mi kažeš, znam da će sledeće palidrvce biti upaljeno kada padne na tu gomilu.

Blajn je zbunjeno, naivno pogledao Holideja i učinio pokret koji kao da je značio: zar bih ja tako nešto uradio? Holidej je ostao lica nepomičnog kao maska. Bacio je zelenu haljinu Lili u krilo i ona ju je odsutno prihvatila.

— Ona se zove Rozi Gejl. Ali, mislim da to nije njeno pravo ime — rekla je konačno. — Radila je ovde nekoliko meseci. Ništa posebno, ali izgleda da neki ljudi vole pege na telu. Sinoć je došla da joj pomogem da se obuče i rekla mi je da ima neki sastanak u pozorištu.

Holidej ju je netremice gledao. Bilo je očigledno da joj ne veruje. Pružio je ruku ka njoj i ona je žurno uzmakla misleći da će je udariti. Ali, Dok je samo uzeo palidrvce iz fino izrezbarene kutije na njenom stolu. Izvadiвши cigaru iz džepa prsnika, kresnuo je palidrvce i pripalio, a zatim bacio palidrvce

pored gomile haljina i papira. Dok je bacao palidrvce gledao ju je bezizraznim očima. Ona je kratko kriknula i upola ustala. Holidej je spustio nogu pored zapaljenog palidrvca. Trebalo je da ga gurne samo nekoliko santimetara i plamen bi zahvatio gomilu papira.

— Jesi li sigurna da je to sve što možeš da mi kažeš, Lili? — zapitao je bajagi dobroćudno.

Njen pogled bio je kao prikovana za zapaljeno palidrvce, a plamen palidrvca sjajilo je u njenim crnim očima. — Ona... Otišla je prošle noći. Spakovala je prtljag i otišla.

— I ostavila haljinu? Koga, do đavola, hoćeš da nasamariš, Lili?

— Ne, nemojte gurnuti palidrvce u papir! Čujte... Dugovala mi je neku proviziju. Opteretila sam je više zbog toga što je iznenada otišla. Ostavila mi je tu haljinu, i neki jeftin nakit. Rekla je da će uskoro nositi prave dijamante. Otišla je, kunem se, Holideje.

Sa cigarom u ustima, lica obavijenog plavičastim duvanskim dimom, Holidej je duže vremena netremice zurio u njeno oznojeno lop-tasto lice. Konačno je izvadio cigaru iz usta, zgazio nogom upaljeno palidrvce i pružio cigaru iznad gomile.

— Razmisli još malo, Lili. Možda ćeš se setiti nečega što bi nam koristilo. Na primer, ko su bili njeni glavni klijenti?

Lili je žestoko odmahнула glavom. — Nije bilo specijalnih klijenata. Ne, čekajte. Bio je jedan. Neki krupan čovek... Sijera. Da, Sijera.

Holidej je pogledao Blajna, ali je mali čovek odmahnuo glavom. Nije poznavao nikoga sa tim imenom.

— Odakle je taj? — zapitao je Dok.

— Ne znam... Mislim sa Juga. Sa nekog udaljenog ranča. Svaki

put kad bi doterao stoku, dolazio je i pitao za Rozi. Dolazio je tri ili četiri puta.

Blajn je upitno pogledao Holideja. — Da nije možda voda neke grupe goniča stoke?

— Mogao bi biti.

— Mislim da nije — rekla je Lili iako je niko nije pitao. — Sećam se da je Rozi govorila kako ima svoj ranč, ali ja nisam obraćala pažnju na njega.

— Vraga nisi. Daj mi njegov opis.

Lili je jezikom prešla po debelim usnama. — Visok je kao ti. Ima crnu kosu i tamnu masnu kožu. Ima i mali ožiljak na uglu usta, koji izgleda kao nacrtan. Ima opasan pogled, duge brkove, potkresane ispod nosa, ali ne dovoljno dugačke da prikriju ožiljak. Ima nekako uzano, duguljasto lice.

— Kako je obučen?

Lili je slegla ramenima i od tog pokreta zaljuljalo se celo njeno telo.

— Odeven je kao kauboj.

— Nosi oružje?

— Dva revolvera. Na širokom pojasu sa dva niza metaka.

Blajn je digao obrve. — Opasati tipa „buskadero“. Dosta neobično, ali se može videti duž granice.

— Možda je i njegov ranč tamo negde — rekao je Dok i skrenuo pažnju na Lili. — Cuj, možda bi nam još nešto mogla pomoći. Ko je bila ona druga devojkica sa Rozi sinoć u pozorištu? I ona dva tipa sa njima? Jedan bi mogao da bude taj Sijera, mada nisam video ožiljak na njegovim ustima. Ali, drugoga ne znam.

Još dok je on govorio, Lili je počela odmahivati glavom. — Ne znam. Kunem se da ne znam. Odavde je otišla sama.

— Je li je neko povezao?

Lili je nabrala čelo. — Iznajmljena kola. Ali, nisam sigurna.

Holidej joj je poverovao. Ona je neprekidno gledala gomilu haljina i papira i svaki put bi strepeći zažmirila kada bi istresao pepeo sa cigare na gomilu. Plašila se da joj bordel ne plane.

— Ako si lagala ili ako si mi nešto prećutala...

Nije završio pretnju jer je po njenom licu video da za to nema potrebe. Pritisnuo je užareni vrh cigare na tapacirani naslon njene stolice i namrštivši se, uzmakao korak nazad bežeći od neprijatnog mirisa izgorelog štofa koji mu je prodro u nozdrve.

Izašli su iz sobe ostavljajući debelu Frisko Lili da udaranjem šakama gasi zažareni naslon stolice i da ih isprati bujicom psovki.

IV

Negde posle podne Holidej je prelazio preko trga kada je začuo da ga, neko zove po imenu. Bio je zadubljen u misli i tek posle nekoliko poziva okrenuo se i pogledao šerifa Lua Kostina, koji je žurno išao ka njemu. Šerif je bio zadimljen i izgledao je ljut.

— Šta je sa vama, Holideje? Jeste li gluvi?

— Razmišljam. U čemu je stvar, Lu? Žurim se.

— Zovu vas u komandu rendžera.

Holidej se ohladio. Već više časova nije bio tamo. Šetao je gradom i raspitivao se za Rozi Gejl. Do toga momenta nije imao sreće i sada se zapitao nije li kapetan rendžera nešto saznao o Emi.

— Kapetan želi odmah da vas vidi — dodao je Kostin. Kemberli je kod njega.

— Dobro, odmah idem — rekao je Dok i pošao ka štabu rendžera.

— Čuo sam da Kemberli nije dobro raspoložen, Holideje! — doviknuo je šerif za njim, ne skrivajući svoje zadovoljstvo. — Verovatno će vam natrijati nos, mister!

U kancelariji kapetana Hoskinsa zaista je zatekao i bankara sivog, izmučenog lica. Kada je bankar progovorio, Holidej je u njegovom dahu osetio miris digitalisa i po tome je zaključio da se Kemberli kljuka lekovima.

— Udite — pozvao je bankar učtivo ali uzdržano.

— Jeste li dobro? — zapitao je Dok.

— Da, da — odgovorio je bankar razdraženo. — To nije ni važno, ali bio bih sigurno u boljem stanju da se ne događaju stvari koje ne želim — Kemberli je mahinalno zavukao ruku ispod sakoa i počeo da masira levo rame. — Šta vi to radite, Dok?

Pustolov se trgao od postavljene pitanja, ali još više od Kemberlijevog ljutitog tona. Bankarovo lice sada je bilo crveno i on je lako podrhtavao. Holidej je sačekao da bankar sedne na fotelju i da povрати dah pre nego što je nastavio.

— Rekao sam vam da se potraga obustavi, do vraga!

— I ja sam to preneo rendžerima i šerifu. Svi su povučeni sa tog posla.

Bankar je zažmirio. — Ta moja želja odnosila se i na vas!

— Rekao sam vam kako mislim da sam našao neki putokaz, i zaista sam ga našao. Pristali ste da nastavim istragu.

— Ali diskretno! — prasnuo je bankar, a onda mu se lice zgrčilo i pobledelo. Duboke bore su mu se urezale u čelo od bola koji ga je preplavio i on je zgrčenim prstima stisnuo levo rame.

Nabranog čela, zabrinut, Holidej je nekoliko trenutaka bespomoćno stajao i posmatrao starog bankara, koji se grčio zbog bolova od angine pektoris. Bankar se borio da dođe do daha, i onda kada je Holidej prišao ormariću za piće i nasuvši jednu čašu žestokog brendija, prineo je Kimberiju, ovaj nije imao snage da prihvati čašicu i Holidej ju je prpineo njegovim usnama. Bankar je pohlepno popio gutljaj i pogledao Holideja očima iz kojih je postepeno iščezavao bol. Na kraju je lagano klimnuo glavom.

— Hvala — šapnuo je jedva čujnim glasom.

— Čujte, to je bio gadan napad. Da pozovem doktora?

— Ne — rekao je bankar vrlo tiho i lagano odmahnuo glavom. — Sad mi je već bolje — nastala je pauza dok je prikupljao snagu i kada je progovorio, u njegovom glasu osetio se čak i neki prizvuk ljutnje. — Imam loše vesti... Oh, ne u vezi sa Emom. O tome nisam ništa čuo sem da ste vi i neki vaš pajtaš — tumbe prevrnuli bordel „Svileni jastuk“. Tako ćete ih poplašiti, Dok! Mogli ste dovesti u opasnost njen život.

— Mislim da nije tako opasno — rekao je Dok kratko. — O kakvim ste to lošim vestima govorili, gospodine Kemberli, ako nisu u vezi sa Emom?

— Senator Kalagan... doživeo je srčani udar u senatu.

Holidej je napucao usne. Kalagan je bio jedan od najvažnijih članova senata države Teksas i jedan od najljućih Kemberlijevih protivnika. Njih dvojica bili su ogorčeni politički neprijatelji, ali su se pri državali pravila političkog ponašanja. No, Holidej je znao da su oni već dugo neprijatelji i mada su mu bili nepoznati tačni razlozi, pret-

postavljao je da moraju biti vrlo ozbiljni.

— Pretpostavljam da je to loša vest, ako je u pitanju srčani udar — rekao je Holidej mirno. — Ali, to je sitnica u poređenju sa našim problemom.

Bankar je klimnuo glavom. — Tačno, ali i to mi je došlo u loše vreme. Došlo je do potresa u senatu, Kalagan je agitovao za neke izmene zakona i senat se podelio, pa su se pojavile svade i rasprave kao kod nedorasle dece. Radi se o nekim stvarima koje su u kompetenciji mog odbora. U svakom slučaju, vest o Kalaganovoj nesreći neće doprineti da se osećam bolje!

— Dobro, u svakom slučaju, to je van naše moći. Što se tiče ovdašnje situacije, verujte da u tome nema moje krivice — rekao je Dok obraćajući se podjednako bankaru i kapetanu rendžera. — Ja sam se malo raspitivao kod „Svilenog jastuka“, a Lili je na mene poslala grupu svojih snagatora. Došlo je do tuče, ali sve se završilo brzo i dosta bezbolno. Ali, taj događaj otkrio je dve stvari. Da Lili nešto zna i da su nama nužno potrebne informacije.

Plamičak vatre blesnuo je u bankarevim očima, ali Kemberli se uzdržao da brzopletu postavi pitanja o pojedinostima. — I jeste li nešto saznali? — konačno je rekao držeći se samo suštine.

Holidej je klimnuo glavom. — Nešto malo. Još uvek pokušavam da uđem u trag devojci sa smaragdno zelenom haljinom, onoj za koju sam vam rekao da je stajala u blizini pre nego što je onaj čovek uveredio Emu.

Bankar je razborao celo. — Pa dobro, izgleda da ste nešto uznapredovali. Ali, za ime božije, Dok, pažljivo! Učiniću sve što žele samo da moju Emu dobijem nazad nepovređenu. Ne želim da ih uspaniči-

te, jer iz panike moglo bi se desiti... Da joj nešto učine nažao.

Holidejevo lice je i dalje ostalo smrknuto. — Paziću, mister Kemberli, Ali, radiću na svoj način. Naravno, uz dužno poštovanje zakona — rekao je obraćajući se kapetanu rendžera.

— Uz dužno poštovanje zakona! Gluposti! Kao da ćete vi nekoga slušati. Vi ćete učiniti ono što hoćete bez obzira na moje želje ili nečije naredbe!

— Nemojte se uznemiravati — rekao je Holidej smireno. — I ja volim Emu — Holidej se i sam začudio kako mu je ta izjava sletela sa usana i nastavio je odlučno. — Neću dopustiti da joj se nešto desi.

— Ne sumnjam da ćete svoje obećanje ispuniti, Holideje — umešao se sada i kapetan rendžera Hostins — ali hteo bih da vam u tome pomognem. Da bi sve ostalo u okviru zakona, odredio sam jednog čoveka koji će vam pomagati — kada je Holidej zaustio da protestuje, Hoskins je digao ruku i učutkao ga. — To je vrlo sposoban čovek, a uostalom vi ga i dobro poznajete, Holideje. Zove se Džoni Kato i sa njim ste već saradivali.

Holidej je kratko vreme netremice gledao kapetana, a onda sleгнуo ramenima i rekao. — Kato? To i nije tako loše, Hoskinse. Ako mi ne bude mogao pomoći, bar neće da mi odmogne.

Rekavši to, izašao je napolje.

•

Ulica rumenih cvetova bila je jedna od užih i dosta mirnih gradskih saobraćajnica, koja je polazila od trga Del Sol, a restoran Montrej bio je u to vreme obično tih i siabo

posećen, pa je čovek mogao da razgovara ne dižući glas da ga za susednim stolovima mogu čuti. Kauboji su po pravilu izbegavali taj restoran u kojem se mogla dobiti hrana i uglavnom blaga pića.

Holidej je smatrao da je to dosta pogodno mesto za susret sa Katom, jer su tu na miru mogli izmenjati sakupljena saznanja i ideje o budućim koracima. Dok su večerali ispod limunovog drveta u bašti, Holidej i Kato su posle prvih pozdrava izmenjali obaveštenja. Mali rendžer je izgledao dosta uzdržan kada mu je Holidej ispričao svoj poslednji razgovor sa bankarem.

— Nije mi čudno što je vrlo zabrinut, obzirom da je Ema nestala i da je matori Kalagan preživeo srčani udar. Uz to se još pridružio i tvoj upad u bordel Frisko Lili. Bolje bi bilo da budeš vrlo uzdržan i oprezan, Dok, jer bi se moglo desiti da te kapetan rendžera pritvori.

— To bi se moglo desiti — složio se Holidej završavajući večeru sa nekoliko gutljaja kafe.

— Možda je stari u pravu što se boji da bi tvoji postupci mogli ugroziti Emu — priznao je Kato govoreći više za sebe.

— Naravno da jeste! — složio se Holidej nestrpljivo. — Znam to. Ali, ne mogu da izdržim da sedim i čekam. Bilo koji razlog da postoji za otmicu, nema mnogo šanse da će Ema biti puštena živa.

Kato je zamišljeno pogledao Holideja. — Do sada smo stalno spekulisali sa tim da je namera otmičara da ucene bankara. Da li si ikad pomislio da bi razlog mogao biti ti. Dok?

Holidej je žustro digao glavu. Zamislio se i nabrao čelo. — Jesam, ali ne vidim šta bi hteli od mene.

— Možda neko želi da ti se zbog nečega osveti.

— Pretpostavljam da je to moguće. Ja sam sebi stvorio dosta neprijatelja, ali većina ih je mrtva.

— Mrtvi imaju rođake.

Holidej je lagano zaklimao glavom. Da, Kato je bio u pravu. To je bilo nešto o čemu nije razmišljao, verujući da je bankar cilj na koji otmičari pucaju. Ali, bilo je moguće da neko želi sa njim da izravna stare račune koristeći u tu svrhu Emu, ženu koju voli...

Pogledao je preko stola do Kata. — Izgleda da smo opet u čorokaku. Nema znakova da je ta Rozi Gejl napustila Ostin, bar ga nije napustila ovim putevima koje smo proverili. To bi moglo da znači kako je još uvek ovde. A moglo bi da znači i da je imala nekog prijatelja koji ju je uzeo i odveo. Na konju ili privatnim kolima.

— Što znači da ćemo morati da proveravamo sve iz početka... i da se raspitamo da li ju je neko video kada je napustila grad.

— Ili da li ju je neko video negde u gradu — dodao je Dok.

Kato je klimnuo glavom i ustao. — Onda pođimo, skoro će mrak.

Holidej je ostavio nešto novca na stolu i sa čiviluka uzeo svoj šešir. Namestivši udobnije opasač sa revolverom, pošao je za Katom u noć.

Idući ulicom Rumenih cvetova, došli do mesta gde se ona račvala u nekoliko uzanih uličica kada je iz jedne od njih odjeknuo pucanj revolvera i kuršum se odbio od zida pored Holidejeve glave. Holidej je kleknuo na jedno koleno, izvuкао revolver i pručio se na zemlju kada je primetio da se njegova silueta odražava naspram belog zida. Kato se takođe bacio na zemlju i otkotrljao se u zaklon iza bureta za vodu sa zapetim „koltom sređivačem” u ruci.

No, bure za vodu se zatreslo i voda je prsnula na sve strane kada

je iz mraka zagrmela skraćena dvocevka. Zagluhnutih ušiju, Kato je odbačen unazad udarom vazduha, ispustivši za trenutak revolver iz ruke. Ošamućen, on je pipajući našao oružje i uprkos zaguhnutim ušima, začuo pucnjavu Holidejevog „kolta”.

Posle svakog pucnja Holidej se pomerao za jedan okret, dok se konačno nije našao iza jednog kamenog pojila za konje. Baš kad je stigao tamo, dvocevka je ponovo grmnula i on je začuo grebanje i zvižduk kuršuma koji su se odbili od kamenog korita. No, ipak je uspeo da ugleda napadača iz zasede i ispali metak u tom pravcu. Začuo se zveket stakla i prigušena psovka. Sa leve strane ponovo je grmnulo „kolt” i Dok je u tom pravcu poslao jedan metak. Našavši svoj revolver, Kato se zgrčio i potrčao nazad niz ulicu sa ciljem da se domogne zaklona u jednom dovratku. Kuršumi su prštali oko Holideja i on je znao kako je namera napadača da ga drže prikovanog za tlo.

Očistivši oči od prašine, Holidej je pogledao na drugu stranu ulice i ugledao čoveka sa dvocevkom, koji je izvirio iza gomile drvenih sanduka i prinevši dvocevkü ramenu, nanišanio na Kata.

Holidej je nanišanio preko kamenog korita. Opalio je trenutak pre nego što je ubica pritisnuo okidač dvocevke i napadač se grčevito trgao, cev dvocevke poletela je uvis i mlaz žučkastocrvenog plamena prosekao je noć. Začuo je kada se snop nasumce ispaljenih tanadi zario u zid i crep kuće preko puta, a onda je video ubicu kako je posrćući tresnuo na gomilu sanduka. No, sada se i drugi napadač pojavio i u nameri da pobjegne ispalio nekoliko hitaca ka Holideju, koji se sagnuo iza kamenog pojila. U istom trenutku Dok je za-

čuo gromki pucanj Katovog „središača“.

Digao je glavu na vreme da vidi revolveraša koji je odbačen udarom tanadi kao kopitom besne mazge. Ubica je tresnuo o zid zgrade iza sebe i beživotno kliznuo na tlo.

I pustolov i rendžer su neko vreme ostali gde su, a onda oprezno pošli napred. Držeći na oku čoveka koga je Kato pogodio, pustolov je u njemu potražio znake života. Na drugoj strani ulice začulo se neko klapanje i oni su uperili pištolje u tom pravcu i povukli se dublje u senku nadstrešnice.

Čovek koga je Holidej pogodio teturao se oko ugla i Kato je digao revolver, no pre nego što je opalio, Holidej mu je doviknuo. — Stani, Kato! Hoću da ga saslušam!

Kato je spustio revolver i pošao za pustolovom, koji je krupnim koracima pošao do ranjenika. Ovaj je čuo Holidejeve korake i oteturao se do jednog žbuna, izvukavši u hodu ispod sakoa mali dvocevni „deringer“. Ugledavši siluetu gonioca, digao je revolver i opalio. Pucanj malog pištolja odjeknuo je resko i blesak plamena jedva da je zasjao u tami. Holidej nije čak ni zastao. Oštar zvuk posvedočio mu je da je njegov neprijatelj naoružan pištoljem malog kalibra koji je na tom rastojanju bio od slabe koristi. No, pištolj je verovatno imao dve cevi i Dok je instinktivno skrenuo u stranu u trenutku kada je pištoljčić ponovo planuo i on začuo šištav zvuk taneta koje mu je proletelo pored lica.

Zastao je i digao svoj „kolt“ i kao da je na dvoboju, pažljivo nanišanio na ranjenika, koji je, oslovlivši se o zemlju, pokušao da ustane i pobjegne.

— Stani, mister! Mogu te pogoditi u nogu ili u ruku. Ne mo-

ram ciljati da te usmrтім i neću sve dok ne porazgovaramo!

Ubica iz zasede se okrenuo i zavitlao prazan pištoljčić na Holideja. Holidej je pokretom ruke lako odbio zavitlani predmet i pošao ka čoveku koji je zastajao i svom težinom pao na žbunje. Disao je isprekidano i mučno.

Pustolov mu je oprezno prišao držeći ga sve vreme na nišanu. Napadač je sedeo oborene glave mučeći se da dođe do daha. Prsa košulje bila su mu krvava. Trgao se kada su mu se dve revolverске cevi, svaka sa po jedne strane, prislonile na slepoočnice. Slaba svetlost obasjala je njegovo prestrašeno lice.

— Nema potrebe da me ubiješ, Holideje! — zakrkljao je. — Nemam ništa protiv da kažem sve što znam.

V

Holidej je uklonio revolver, ali je Kato i dalje držao na nišanu ranjenika, koji se prevaleo na stranu i ispružio po zemlji.

— Potreban mi je lekar, Holideje! — zavapio je.

— Kasnije — odsekao je Holidej i kresnuvši palidrvce, prineo plamčak blizu lica ranjenog čoveka. Ovaj se namrštió i okrenuo glavu na drugu stranu, ali ne pre nego što ga je Holidej prepoznao. — Trebalo je da pretpostavim kako je to bio neko tvog soja, Bensingere. Sve si u stanju da učiniš za nekoliko priljavih dolara. Pretpostavljam da onaj čova koga je moj prijatelj izbušio svojim „koltom“ nije niko drugi nego tvoj brat.

Bensinger je klimnuo glavom i napravio bolnu grimasu. Nije se protivio kada je Holidej površno pregledao njegovu ranu.

— Nisi teško ranjen. Da jesi, ne bi mogao da se dovučeš dovde. Dočekaoš živ da te lekar previje. Možda. Ako mi budeš rekao ono što želim da znam, a to je: ko te je najmio i zašto?

Prošlo je neko vreme pre nego što je Bensinger progovorio, a za to vreme Holidej i Kato su čuli neko kretanje u ulici Crvenih cvetova. Prolaznici su otkrili leš na ulici i verovatno su pozvali Lua Kostina, pa je on sada ispitivao šta se tu desilo. Holidej nije želeo da u ovom trenutku bude uvučen u zakonsku proceduru. Pružio je ruku i protresao Bensingera za rame.

— Govori! — naredio je preteći.

— Ona... se zove Kiti Branč — izustio je ranjenik odjednom. — Ne znam zašto je htela da te ubije, Holideje. Ona je nova u gradu.

Holidej se namrgodio. — Ako je tako, otkud je znala kako da stupi u vezu sa ljudima kao što si ti?

Bensinger je slegnuo ramenima. — Pretpostavljam da se raspitivala. Možda je kod Hendersona nekome tutnula neki dolar.

Holidej je digao obrvu. — Tako je, dakle, odsela. U Hendersonovom hotelu?

Bensinger je klimnuo glavom i bolno zgrčio lice, a onda je nastala pauza pre nego što je ponovo progovorio. — Do đavola, boli me! Da... Ona je kod Hendersona. Soba 26. Kiti Branč. Pitala je da li te poznajemo i kada sam ja potvrdio, ona nam je dala pedeset dolara da te uklonimo.

— Uvek sam govorio da nisi na velikoj ceni — podsmehnuo se Kato.

Holidej se kiselo osmehnuo. — Da, tako izgleda. Je li pomenula još nekoga?

— Ne, samo tebe. — ranjenikovo disanje je postalo kratko i ispre-

kidano. — Čujte... Za tog lekara...

Holidej se osvrnuo ier je čuo da ulicom sa svetiljkama dolazi grupa ljudi. Za sledećih nekoliko minuta naići će na njih. Ustao je naglo i davši znak Katu, pogledao Bensingera.

— Verovatno da je Lu Kostin na čelu ove grupe koja se približava, Bensingere. Možeš im ispričati šta hoćeš, ali ne mešaj u tu priču mene i Kata. Ako pomeniš naša imena, pa nas uhvate u zakonsku proceduru, postaraću se da budeš obešen.

Zatim su Holidej i Kato nestali u noći, a Bensinger je zacvileo.

— Do đavola, koju priču da im ispričam a da mi poveruju?

No iz mraka se nije čuo odgovor i Bensinger je okrenuo glavu i ugledao grupu ljudi koja je trčala ka njemu noseći svetiljke u rukama. On se opružio na leđa i glasno ieknuo računajući da mu neće škoditi ako budu mislili da je mnogo teže ranjen nego što jeste.

*

Hendersonov hotel nalazio se u dosta mirnoj četvrti, gde su stanovali ljudi koji nisu želeli da u toku noći više puta budu probuđeni slavljem pijanih goniča stoke. Zbog toga je Hendersonov hotel dobio reputaciju ekskluzivne kuće u Ostinu. Ako bi neko uzeo sobu kod Hendersona, onda se morao pridržavati striktnih pravila, ili bi bio izbačen a njegov novac zadržan. To je s vremena na vreme Hendersonu pričinjavalo izvesne teškoće ali nedovoljne da utiču na osnovnu reputaciju njegovog hotela.

Otuda na recepciji nisu bili presrećni kada su dva naoružana čoveka odlučnim korakom ušli u predvorje i zapitali da li mis Branč još uvek stanuje u sobi broj dva-

deset šest. Portir je pogledao preko dugačkog nosa Holideja i malog rendžera, i mada je Holidej svojim gospodskim izgledom zadovoljavao njegov pojam pristojnog čoveka sa punim novčanikom, odelo malog rendžera nije izdržalo njegov ispit. Sem toga, na licu je još imao nekoliko modrica iz kafanske tuče.

Portir se ispustio i uspravio do pune mršave visine. — Hendersonov hotel ne daje takvu vrstu obaveštenja nepozvanim i nenajavljenim osobama.

Kato i Holidej su izmenjali pogled. Holidej je dizanjem obrve pokazao na nosatog portira, a Kato je ozbiljno klimnuo glavom. Portir je uplašeno ustuknuo korak nazad kada je Kato izvukao svoj teški „kolt sređivač“ i prineo njegovu cev, koja je još mirisala na barut, pod portirov nos. Kato nije gledao portira u lice, izgledalo je kao da je potpuno usredsređen na cev revolvera. Okrenuo je veštim pokretom palca cilindrični magacin i zaustavio ga tako da se pod obaračem našao metak sa specijalnom sačmom i iačim punjenjem.

— Ovo što vidiš, to je revolver posebne vrste — napravio se govorljiv. — Ja sam ga izmislio i konstruisao! Sadrži osam metaka kalibra četrdeset, pet, a ovaj metak koji vidiš sadrži dvanaest teških olovnih tanadi. On opali onda kada se zategne obarač i posle toga lako dodirne ovaj okidač na kojem sada počiva moj kažibrst. Kad to opali, revolver poskoči u ruci kao diviji mustang, i ako ga čovek čvrsto ne drži, snop tanadi iz niega u stanju je da razori sve što mu se nalazi na putu od nekoliko metara — skrenuo je pogled do portira, bledeog u licu kao mrtvac. — Znaš kakav bi pakao i zbrka nastali ovde ako bih nekim slučajem opalio. Svako ko bi se našao u blizini ispaljenog cevi, mogao bi da bude gad-

no povređen... A nekoga, boga mi, ni rođena majka ne bi mogla poznati, jer od njega ne bi ostalo tako reći ništa — dodao je sa žaljenjem.

Portir je šumno progutao pljuvačku i bojažljivim pokretom obrisao znoj koji mu se slivao niz lice. Klimao je žustro glavom i bezglasno misao usnama.

Kato je nabranih obrva pogleda Doka. — Da li on to pokušava nešto da kaže?

— Ja mislim kako nam je rekao da odemo gore i pogledamo, je li tako, amigo? — kazao je Dok. — Ti nam daješ dozvolu da se popnemo gore do sobe dvadeset šest? Mislim, ako dođe do neke gužve i ako se umešaju predstavnici zakona, ja samo treba da kažem kako si nam ti dao odobrenje da odemo gore. Jesam li u pravu?

Portir je nekoliko puta klimnuo glavom, još uvek mičući bezglasno usnama. Kato se ljubazno osmehnulo i vratio svoj revolver u futrolu. Potapšao je prijateljski portira po obrazu.

— Volim lepo vaspitane portire. To je velika prednost. I hvala ti što si pokazao interesovanje za moj revolver, amigo. To je bilo lepo od tebe.

Holidej i Kato su se žurno uputili uz stepenice, a portir je izvadio maramicu i pridržavajući se za pult, drhtavom rukom počeo brisati lice.

Soba dvadeset šest nalazila se skoro na kraju zapadnog krila hotela tepihom zastrtim hodnikom. Zatala tepihom zastrtim hodnikom. Zastali su pred vratima svaki sa po jedne strane i Holidej je tiho zakucao. Morao je da zakuca još dva puta pre nego što je nečiji glas iz sobe zapitao ko je to.

— Službenik recepcije, mis Branč — rekao je Holidej tankim glasom, pokrivši šakom deo usta.

— Šta želite? — zapitao je ženski

glas. Holidej je procenio da je ona koja govori neposredno sa druge strane vrata i da verovatno proverava da li su vrata zaključana.

— Imam za vas poruku od nekog Bensingera, gospodo — nastavio je Holidej i učinilo mu se da je kroz tanka vrata sa druge strane začuo nekontrolisani uzdah iznenađenja.

— Ubacite je ispod vrata.

Holidej se lukavo osmehnulo. Lako je mogao razvaliti vrta, ali, želeo je što manje galame i nije hteo da ima bilo kakve komplikacije zbog provaljivanja u hotel kakav je Hendersonov. Bilo bi mnogo jednostavnije ako bi im devojka otvorila vrata.

— Poruka nije napisana, gospodo, poruka je usmena — govorio je Holidej tankim glasom. — Mogu vam je reći glasno kroz vrata ako hoćete... Oh, dobro veče, pukovniče, dobro veče, madam, odmah ću vam, za nekoliko minuta poslati večeru u vašu sobu — nastala je kratka pauza od dve-tri sekunde. — Mis Branč? Želite li da vam kažem poruku kroz vrata?... Da, pukovniče, odmah, za nekoliko minuta, ser.

Nadao se da će to devojci zvučati kao da neki gost prolazi kroz hodnik. Ako to pomisli, onda neće želeći da joj Bensingerovu poruku kaže kroz vrata. Osmehnulo se i namignulo Katu. Bio je u pravu. Ključ 'se okrenuo u bravi i vrata su se lagano odškrinula.

— Bolje udite za časak i... — devojka ih je obojicu ugledala i odmah pokušala da zatvori vrata, ali je Holidej gurnuo nogu u odškrinut otvor i gurnuo ramenom. Vrata su se širom otvorila i odgurnula devojku, koja je posrćući odletela do polovine odaie. Holidej i Kato su žurno ušli unutra i Kato je okrenuo ključ, a devojka je sta-

jala širom otvorenih očiju, očigledno prepoznavajući Holideja.

I Holidej je prepoznao nju. Bila je to devojka koju je u pozorištu video sa Rozi Gejl i ona dva čoveka.

Holidej ju je zgrabio za ruku i grubo je gurnuo na stolicu.

— Ja... Vrištaću! — zapretila je ona.

Holidej se ledeno osmehnulo. — Samo vičite. Pozvali ste nas unutra, niste povređeni, a haljina vam je sasvim uredna.

Ona se na to osmehnula isto tako hladno i za tren oka pocepala haljinu na ramenu i otkrila deo tela i donjeg veša. Pokretom noge zbacila je cipelu i izlomila petu. Zatim je rukama razbarušila kosu i slomila češalj koji joj je ostao da visi na potiljku.

— A sada, ako počnem da vrištim, stvari će izgledati mnogo drukčije, mister Holideje! — rekla je likujući.

No, odjednom je kratko kriknula i priljubila se ledima za naslon stolice, jer se u Katovoj ruci ponovo našao njegov revolver i zapinjanje obarača resko je odjeknulo u tišini sobe. Katovo lice bilo je bezizrazno kao da je od granita.

— Ako počneš da vrištiš, ja ću pritisnuti okidač i razneti ti glavu — procedio je Kato škripeći zubima i čak je i Holidej pomislio da to ozbiljno namerava.

Žena je klonula na stolicu krajnje prestravljena.

— Šta vi uopšte želite od mene? — zatipala je i u sebi izustila kletvu jer joj je glas lako podrhtavao.

— Sredili smo braću Bensinger — rekao je Dok. Jednog smo ubili, a drugi je živio dovoljno dugo da nam kaže ono što želimo. U stvari, on je još živ i verovatno je u ambulanti. Na sudu će se zakleti kako ste ga najмили da me i pe-

deset dolara ubije. Porota neće obesiti ženu vaše lepote, ali će vas staviti iza rešetaka i kada izađete, od vaše lepote više neće biti ni traga.

Kiti Branč je ružičastim jezikom liznula odjednom suve usne i počela brže da diše. — Ja... Ja ću to poreći!

Holidej se svirepo osmenuo. — To vam neće vredeti. Bar stotinu ljudi videlo vas je one večeri u blizini Erme Kemberli. I ja sam vas video. Mogu udesiti da budete osuđeni zbog učešća u njenoj otmici. A za to, bogami, sigurno ćete biti obešeni.

— Blefirate!

— Proverite!

Ali, devojka nije bila raspoložena da proverava. Izgledalo je da je odjednom klonula.

— Hoćete li me pustiti ako vam kažem ono što znam?

— Zavisi od toga koliko ste upleteni.

Ona je odmahnuła glavom. — To mi ne odgovara. Želim da izvučem glavu i stoga tražim vašu reč da ćete me pustiti da odem kuda želim.

Holidej je ćutke odmahnuo glavom.

— Onda vam neću ništa reći! — izbrbljala je ona.

Holidej je preleteo pogledom do Kata. — Pozovi šerifa Kostina, Džoni. Može biti da će on i rendžeri saznati više od nje kad je stave u ćeliju. Jednu od onih specijalnih ćelija.

Ona je uplašeno pogledala Kata, koji je nabrao obrve, zamislio se kao da se koleba, a onda pošao ka vratima.

Kiti Branč je sada bila bleđa kao smrt. Kada je Kato pružio ruku ka kvaki, ona je ustala. — Nemojte ići. Čejte, ja ne znam mnogo, ali ću vam sve što mogu. Zauzvrat, vi učinite za mene ono što

možete, važi? Ne tražim ništa specijalno, samo ono što možete, važi?

Holidej je nastavio da je gleda ledenim pogledom. — Da čujemo šta imate da kažete.

Kato se naslonio na vrata, a Kiti Branč je namestila koliko je mogla svoju pocepanu bluzu. Pogledala je molećivo Holideja.

— Ja... vodim jedan bordel u San Antoniju. Ponekad malo i putujem. Kada su nam potrebne nove devojke, ja pođem da ih potražim, naravno pokušavam da nađem i nešto specijalno, nešto što neki od mojih klijenata posebno traže.

— To je trgovina belim robljem — rekao je Holidej kratko.

— Boja veoma često nije važna, mister! — planula je ona za trenutak, a onda istog momenta ponovo klonula u stolicu. — Dobro, možete to nazvati i tako, ako hoćete. Postoji jedan čovek, zove se Sijera, mi zajedno radimo. On radi još za nekoga, a ja vam se kunem da ne znam ko je to, tek on isto tako putuje tu i tamo, i bira devojke koje mu odgovaraju. On ponekad odabere neku od naših devojaka i... Sve te odabrane šalje dole u Meksiko. Može biti da ih šalje čak u Južnu Ameriku.

Začutala je, ali njeni sagovornici nisu ništa progovorili, niti su dopustili da im se izraz lica makar za črtu promeni. Ona je duboko uzdahnula.

— I tako, eto, meni je rečeno kako je Sijeri potrebna pomoć da se domogne neke prvoklasne cure ovde u Ostinu. Bio mu je potreban neko ko po izgledu odgovara pozorištu i ko neće svojom pojavom izazvati sumnju.

— Dobro, sada jedan deo možemo preskočiti. Znamo da ste Vi i Rozi Gejl. Sijera i onaj drugi čovek dočepali Emu i da ste je iz-

vukli iz predvorja dok sam se ja obračunavao sa onom trojicom — presekao ju je Holidej nestrpljivo. — Izostavite pojedinosti, one me ne interesuju. Želim samo da znam gde je Ema sada.

Kiti Branč je izgledala zabrinuta. — Ja... Ne znam. Kunem se da ne znam, mister Holideje! — pokušala je da ustane iz stolice, ali je bespomoćno klonula nazad i molećivo ga pogledala. — Verujte da nisam znala u šta se upuštam. Mislila sam jednostavno da je to neka obična devojka, kćerka nekog građanina. Nisam ni pomišljala da je u pitanju kei jednog od najbogatijih ljudi u Teksasu. Kunem se da nisam! To bi za mene bio previše krupan zalogaj. Htela sam da se povučem iz svega toga, oni nisu imali vremena da se sa mnom raspravljaju i ja sam pobegla. Znala sam da neće moći da me gone i da me traže jer su morali što pre da pošalju devojku iz Ostina. Tako sam ja uzela drugo ime i prikrila se ovde.

— A zašto niste napustili grad? — zapitao je Holidej.

— Htela sam, ali sve je vrvelo od rendžera i predstavnika zakona, proveravali su svakoga ko je izlazio iz grada, a bojala sama se da je možda moj opis negde na spisku sumnjivih. Mislila sam da ste me možda videli u predvorju i da ste povezali konce... Onda sam čula šta se desilo sa Frisko Lili i zaključila sam da neće proći mnogo vremena pre nego što nađete i mene. Tako sam...

— Tako ste odlučili da najmite braću Bensinger da me ubiju iz zasede — završio je Holidej umesto nje.

Ona je lagano klimnula glavom. — Mister Holideje, verujte mi, preklinjem vas! Nisam znala ko je u

pitanju, a da sam znala, nikada se u to ne bih upetljala!

— A zbog čega im je devojka bila potrebna? — planuo je Holidej. — Mora biti da je u pitanju bilo nešto više od obične želje nekog tipa da se snabde novom robom koja mu treba za bordele!

— Kunem se da ne znam! — zavalila je devojka odmahujući grčevito glavom. — Meni je samo rečeno kako je potrebna pomoć da se ta devojka uhvati i kako to treba da bude izvršeno u predvorju onog pozorišta.

— Dakle, u trenutku kada se niko ne nada i kada se računalo da će Ema biti bez zaštite, Dok — rekao je Kato.

Holidej je izvio usne. — Da. Tada se pukin slučajem desilo da sam ja bio sa njom. Moglo se desiti da bude sa ocem ili možda sama. No, ja sam zabrijao!

— Do vraga, ne možeš da osuđuješ sebe za to!

Pustolov ga je pogledao i nije bilo potrebno ništa da kaže. Sve je bilo rečeno u dubini njegovih tužnih očiju.

— Vi mi, nadam se, verujete, zar ne, mister Holideje? — upitala je devojka. — Čujte, da bih vam dokazala kako ne lažem, daću vam moje pravo ime...

— Daj ga rendžerima — presekao ju je Dok grubo.

— Re... Rendžerima? — ponovila je ona.

Holidej ju je hladno pogledao. — Da. Predaću te njima, trgovkinjo belim robljem.

— Ali, ne možete to! Rekli ste...!

— No. Ti si rekla. Ja nisam ništa obećao. I ne dajem ni pet para šta će se sa tobom desiti. Uzmi sebi nekog veštog advokata, obzirom na to čime se baviš, možeš sebi da dopustiš taj izdatak obratio

se za tim Katu, koji je slušao lica neprozirnog kao maska. — Hoćeš li je odvesti u stanicu rendžera, Džoni?

Kato je klimnuo glavom. — A gde ćeš ti?

Holidej se ponovo obratio devojci. — Kojim putem su je odveli iz grada?

Ona je odmahнула glavom i odskočivši digla ruku kao da se plaši da će dobiti šamar, jer je Kato koraknuo ka njoj. — Ne, nemojte me tući! To... To ne znam. Nisu mi rekli ništa više. Trebalo je da ostanem sa njima samo dok izađemo u grad, a posle je trebalo da uhvatim voz ili dilažansu, ili da se vratim u San Antonio. Oni su me samo iskoristili, mister Holideje! Ja im za ostatak posla nisam više važna, bila sam im potrebna samo dok šćepaju devojkju.

Holidej ju je izvesno vreme gledao ravnodušnim, nedokučivim pogledom i ona se počela tresti. No, Holidej se odjednom okrenuo na petama i pošao ka vratima.

— Gde ću te naći? — zapitao je Kato.

Holidej je zastao i jedva uzdržao zevanje koje mu je razvuklo usne. Nije spavao već više od četrdeset osam časova. — Mislim da ću prvo otići do Kemberlija da mu kažem šta sam otkrio. On bi mogao preko svojih veza da traži od meksikanskih vlasti da na granici paze na njegovu kćer i ostale, ali ja lično mislim da je ona još uvek u Teksasu. Ona nije oteta samo zato da bi bila poslata u neki bordel preko Ria. Možda je i ta kombinacija dolazila kasnije u obzir, ali pravi razlozi su drugi. Posle toga, ja bih otišao da malo odspavam. Posle dobrog sna biću sposobniji za razmišljanje.

— To ti je dobra ideja — složio se Kato i Holidej je izašao.

Zgrčena na stolici, devojka je počela da plače srećna u duši što neće biti fizički mučena.

VI

Bankar Kemberli izgledao je vrlo bolestan kada je sluga uveo Holideja u salon. Tu je bio i doktor Bols, i lekar je kratko pogledao Holideja i dao mu znak očima da njegovog pacijenta suviše ne potresa.

— Drago mi je da ste došli — rekao je bankar uspravljajući se i gurajući rukom lekara, koji je pokušao da ga zadrži u ležećem položaju. — Pustite me na miru, doktore!

Holidej je digao obrvu. Bila je to jedna od retkih prilika kada je bankar bio neučtiv. — Hteo sam samo da vam kažem šta sam otkrio. Pretpostavljam da se još niko nije javio.

— Nije! I verovatno da se neće ni javiti obzirom na to šta radite! — obrecnuo se Kemberli siv u licu od besa. Gurajući rukom lekara, gledao je Doka gnevnm očima. — Šerif je našao jednog ranjenog čoveka, nekog Klena Bensingera. Taj je bio dosta teško ranjen i pošto Kostin nije mogao da nađe gradskog lekara, on je pozvao doktora Bolsa. Misleći da će umreti, Bensinger mu je ispričao sve o tome kako ga je neka žena najmila da vas ubije iz zasede i kako ste ga vi udesili.

— Da, i njega i njegovog brata — potvrdio je Holidej sav gnevan što je morao da trpi Kemberlijeve grdnje. Shvatao je da je bankar bolestan, da je zabrinut zbog Eme i da možda ta briga zamućuje njegove sposobnosti rasuđivanja, da ga navodi da bude oštrij i grublji nego što bi normalno bio, ali i Holidej sam bio je takođe na ivici nerava. Neispavan, mučen osećanjem

krivice da je možda mogao učiniti mnogo više da zaštiti Emu, nezadovoljan zbog kritika koje je morao da trpi, sve to zajedno doprinelo je da bude naoštren kao brijač. — A uradio bih i štošta drugo da je bilo potrebno.

Doktor Bols je umirujuć digao ruke kada je bankar zažmirio očima. — O kej, samo nastavite — povikao je. Obojica svim silama radite da poništite sve moje napore. Ako tako nastavite, mister Kemberli, imaćemo pogreb dva člana teksaškog senata! — Dva?

— Naravno. Senator Kalagan je preminuo danas posle podne. Nije mogao da se izvuče.

Holidej je lagano zaklimao glavom i pogledao bankara. — Izvinite, žao mi je za ovu ljutnju. Znam da vam je puna glava briga. Pretpostavljam sam da ćete želeći da čujete kako sam konačno nešto našao. Ali, po rečima one Brančove, nema planova da se Emina otmica iskoristi za ucenu.

Bankar je sa nevericom vrteo glavom. — Ne znam, sve je moguće. No, za mene je ipak glavno da Eme nema i da njeni otmičari za sada nisu stupili u kontakt sa mnom — digao je prst prema Holideju. — Od sada želim da se više ne mešate. Ostanite po strani i pustite da se stvari odvijaju onako kako ja kažem. To što radite može izazvati paklene posledice. Možda ste otmičarima prišli bliže nego što mislite. Ako se suviše približite, oni će je ubiti.

— Neka me nosi vrag ako mogu da mirujem kad se samo setim kakve su zmiје oni koji je imaju u rukama!

— Morate biti mirni. I trebalo je da stvari sa ovom Brančovom uđete tako da je neko motri i prati.

Holidej se trgao. Morao je da prizna kako na to nije mislio.

— Ako te je neko video kada si ušao unutra, i da ju je posle toga neki rendžer odveo, niko ne zna kakve to posledice može imati.

Holidej je odjednom osetio kao da ga je neko snažno lupio pesnicom u stomak. — Gde je ona sada?

— Kapetan rendžera me je obavestio da je ona puštena — rekao je bankar nabusito. — Vaš iskaz nije bio dovoljan da se protiv nje podigne optužnica i ona je puštena.

— Ljudi su zadržavani u zatvoru i za manje stvari — primetio je Dok.

— Možda, u to se sada ne možemo upuštati. U svakom slučaju, ona je puštena na slobodu, ili će biti puštena večeras. Rečeno joj je da napusti Ostin prvim jutarnjim vozom. Rendžeri će, naravno, motriti na nju sve do odlaska. No, ipak nećemo znati da li je još neko motrio na nju i šta će eventualno preduzeti.

— Moram da priznam kako je vaše razmišljanje logično — rekao je Holidej pogruženo. — Priznajem da je ono što sam učinio moglo imati posledice, ali je ipak bilo nekog rezultata.

— Dobro, ali ne želim da se na taj način postigne još neki rezultat — rekao je bankar beskompromisno. — Bilo bi najbolje da se za sada nigde ne mičete iz svog hotela.

Holidej ga je gledao sa nevericom. — Imam nekoliko stvari koje bih hteo da izvedem do kraja, Kemberli. Biću pažljiv.

Zastao je u pola rečenice jer je bankar počeo mahnito da odmahuje glavom. — Ne, do đavola, nikako! Neću ništa da rizikujem, ali dobro znam da iza te otmice stoji nešto

mного više nego obična otkupnina ili šverc u belo roblje.

— O kejj, sad je dosta! — reki-
nuo ih je odjednom doktor Bols
videvši da se bankarovo lice pono-
vo zacrvenelo od ljutnje. — Disku-
sija je završena. Nemojte me ništa
gledati, Kemberli, vi ste možda
najmoćniji finansijer u državi, ali
ste isto tako i moj pacijent. A ja
vam ovog momenta naređujem, da
ispijete ovaj lek i podete na spa-
vanje.

Kemberli je pogledao pored nje-
ga do Holideja, koji se neprimet-
no osmehivao. — Meni to zvuči
veoma pametno. Kemberli — rekao
je i okrenuvši se, pošao. Na vrati-
ma je zastao i okrenuo se. — Laku
noć — pozdravite ie, a u njegovom
glasu odzvanjalo je zadovoljstvo.
Trenutak kasnije vrata su se sklo-
pila za njim. Kemberli je nastavio
da zuri za Holidejem i uzevši me-
hanički lek koji mu je doktor Bols
dao, dograbio srebrno zvonice i za-
zvonio. Kada je livrellisani sluga
ušao u salon, on je s naporom us-
tao, prišao pisućem stolu i napisao
nekoliko redova na komadu papi-
ra. Zatvorivši papir u koverat,
pružio je pismo sluzi.

— Oduzmi ovo kapetanu rendžera
i lično mu predaj. Pohitaj što brže.

Ne menjaajući izraz lica, sluga je
uzeo pismo i izašao. Zadovoljan os-
meh zaigrao je na bankarevom li-
cu.

— Imam ja još aduta u rukama,
mister Holideje.

Kada je pola časa kasnije Hol-
idej ušao u predvorje svog hotela,
pored portirsko ležajnice, je do-
rostan narednik rendžer Morgan,
čovjek mirne naravi, ali neumoljiv
u izvršavanju naređenja. Holidej
se iznenadio što ga vidi, ali je nie-
govo iznenađenje bilo još veće ka-

da mu je narednik prišao i rekao
šta je razlog njegovog dolaska.

— Imam naređenje da vas dove-
dem u komandu rendžera, mister Ho-
lideje — sevnuo je kremen-očima i
spustio ruku do drške revolvera. —
Savetovao bih vam da mirno po-
dete, jer bih inače morao...

Kamenog lica, pustolov je stajao
kao oduzet, zaprepašćen u prvom
momentu narednikovim zahtevom.
Onda mu je puklo pred očima i
njegovo zaprepašćenje je dostiglo
vrhunac. Zar je Kemberli bio spre-
man i na to da bi obezbedio nes-
metano sprovođenje svoje namere?
Pogledao je narednika Morgana, i
uzdahnuo. Za sada nije imao dru-
gog izlaza nego da poslušaj.

— Naravno, naredniče — rekao
je glumeći ravnodušnost. — Nije
mi ni na kraj pameti da vas ome-
tam u vršenju dužnosti.

Rendžer je sumnjičavo pogledao
Holidejevu desnu ruku. — Pretpo-
stavljam kako nema potrebe da
vam oduzmem revolver, zar ne, mi-
ster Holideje?

— Naravno da nema, naredniče
— potvrdio je Dok i pošao ispred
rendžera.

Kućni pritvor nije bio isto što i
pravi zatvor, jer je odnos rendžera
prema Holideju bio drukčiji, ali u
svemu ostalom nije bilo nikakve
razlike. Dok Holidej nije imao slo-
bodu kretanja, mada je mogao kon-
tahirati sa kime je želeo. Mogao
je, takođe, dobiti hranu po želji, a
i piće ukoliko bi ga sam platio.
Strogo uzet, taj zatvor i nije bio
tako strog i u drugim okolnostima
Holidej ga možda ne bi ni osetio,
tim pre što je bilo verovatno da ne-
će trajati duže od jednog dana: to
je bilo tek toliko da se Holidej do-
bro ispava.

Holidej je zaključio da je glavni razlog za ograničavanje njegove slobode bila Kemberlijeva želja izazvana strahom da će daljom istragom dovesti u opasnost život njegove kćeri. Holidej se pitao da li je bankar bio u pravu kada ga je ovako ograničio, u stvari, odsekao mu krila.

Smatrao je da Kemberli greši. Njegova sopstvena ideja da neko treba stalno da pokušava da sazna gde se Ema nalazi i kako je čuvana, činila mu se kao pravi potez. Nije bilo važno da li se bankar sa tim slaže ili ne. Shvatao je Kemberli i njegovu želju da ničim ne rizikuju da se njegovoj kćeri nešto desi i da potencijalnu opasnost svede na minimum. Holidej ni sam nije želeo da naškodi Emi, ali je bio uveren da istragu može voditi a da je ne dovede u opasnost.

Došavši do tog zaključka, legao je na krevet u svojoj sobi u štabu rendžera i ponovo u mislima sabrao sve što se desilo, polazeći od prvog do poslednjeg trenutka, ali nije došao ni do kakvog saznanja. Slutio ali nije došao ni do kakvog saznanja. Slutio je da devojka Branč zna više nego što mu je rekla. Razume se, ona je na njegova pitanja odgovarala onako kako je mogla, ali možda je bilo moguće da joj postavi još neka pitanja, a on to nije učinio. Izgledalo je, na primer, da o trgovini belim robljem zna znatno više od onog što je kazala.

Čak i ako Ema nije oteta zbog toga da bi bila prodana u belo roblje, možda joj je na kraju ta sudbina bila namenjena. No i ako nije, putevi i skloništa koje su trgovci belog roblja koristili mogli su biti iskorišćeni da se i ona u njima čuva i da se premešta sa jednog mesta na drugo. Ono što mu je u ovom trenutku bilo potrebno, bila su obaveštenja o tome. Komandant rendžera bio je u pravu kada je

Kiti Branč pustio na slobodu i aranžirao da bude budno praćena, ali pre toga trebalo ju je podrobno ispitati.

Holidej je odlučio da on lično to učini.

Spustio je noge na pod, proverio da li mu je revolver pun i uzevši šešir sa ograde kreveta, prišao vratima i zakucao. Sa druge strane vrata začuo se malo prigušen glas gromadnog narednika Morgana.

— Šta želite, Holideje?

— Hteo bih do wc-a.

— Imate posudu u sobi. Ja sam je lično stavio ispod vašeg kreveta. — Do đavola naredniče! Zašto ste takav cepidlaka. Ovo nije obična stvar, osećam kao da mi je cео želudac u piamenu. Ako me ne pústite da odem do dvorišta, onda bar pozovite lekara. Možda bi on mogao da mi da nešto što bi mi ublažilo bolove.

Dosta dugo sa druge strane vrata ništa se nije čulo. Vladala je tišina. — Za ime božije, naredniče! Požurite i odlučite se već jednom, čoveče! — zavapio je Holidej drmusajući kvaku na vratima.

Posle kratkog vremena osetio je da mu se jabuka brave pod rukom okreće i začuo je kloparanje ključa u bravi. Koraknuo je korak nazad da bi ga rendžer mogao videti kada otvori vrata. Morgan je u jednoj ruci držao revolver, a u drugoj ključ. Otvorivši vrata, sumnjičavo je pogledao. Holidej se rukama držao za stomak i lice mu je bilo zgrčeno kao da trpi jake bolove.

— Ako ste me slučajno slagali, amigo, znajte da ćete loše proći. Napiću vam onu posudu na glavu tako da će vas sa niom sahraniti! — rekao je rendžer ljutito.

Holidej je žurno odrečno odmahnuo glavom. — Hajdemo, naredniče!

Očešavši ramenom narednika, ušao je u mutno osvetljeni hodnik.

Morgan je pošao za njim, ali je morao da izdrži korak kako bi sustigao Holideja, koji je skoro trčao.

— Da li je Kato došao? — zahtevao je Dok silazeći niz sporedne stepenice koje su vodile ka vratima dvorištu, još uvek držeći se za stomak.

— Čuo sam da ga je kapetan maločas pozvao u svoju kancelariju.

U tom trenutku Holidej je zastao, zastao i savio se u pojasu grčevito lice od bola. Pružio je ruku da otvori spoljna vrata, ali iz savijednog položaja nije mogao da ih dohvati.

— Čekajte... Pustite mene, ja ću to, Holideje — rekao je Morgan i prošavši pored zgrčenog Holideja, otvorio vrata.

Holidej ga je odjednom zgrabio za ruku, ispravio se i povukao ruku naniže. Da bi izbegao lomljenje ruke u laktu, Morgan je morao da se upola okrene i da se digne na prste. Holidej je to iskoristio, potegao iz sve snage, podmetnuo rame Morganu ispod miške, nagnuo se napred i istovremeno kleknuo na jedno koleno.

Džinovski rendžer je kao iz kapulta izleteo u dvorište i svom težinom tresnuo na popločano tlo klizajući se posle udara još nekoliko stopa, tako da je Holidej morao da skoči za njim. Mada ošamućen, Morgan je instinktivno pošao da ustane istog momenta kada je prestao da klizi po tlu i pružio ruku sa revolverom. Holidej mu je svom težinom stao nogom na zglavak i Morgan je jauknuo, a revolver mu je ispao iz šake. Holidej je nogom šutnuo revolver dalje u dvorište i snažno udario Morgana štiklom u slepoočnicu. Od udara rendžer se izdigao sa zemlje, otkotrljao se nekoliko puta, ali je ipak pokušao da se zadrži i uspravi na ruke i ko-

lena. Holidej je priskočio, u skoku izvukao svoj „kolt“ i uzevši ga za cev, udario drškom Morgana po glavi. Džinovski narednik srušio se na zemlju kao sekirom pogođen i Holidej ga je dograbio ispod mišica i vukući ga po kamenom tlu, odvuкао nazad u zgradu.

Uz mnogo muke, napora i stešnjaja, uspeo je da odvuče teškog rendžera u senku ispod stepeništa. Onda je kleknuo pored njega, skinuo mu opasač i okrenuvši narednika na trbuh, vezao mu opasačem ruke na leđima. Onda mu je svukao pantalone do kolena da bi mu onemogućio ili bar otežao da ustane i hoda. Zatim je skinuo maramu sa njegovog vrata, rascepio je i od jednog komada napravio gužvu koju mu je ugurao u usta, a drugi komad vezao mu preko usta. Čovek Morganove snage mogao je da se svega toga oslobodi, ali će mu to svakako oduzeti dosta vremena, što je Holidej u ovom momentu i želeo.

Pohitao je nazad u dvorište i zatvorivši vrata, osvrnuo se oko sebe. Nalazio se u manjem i nešto spuštenom delu dvorišta, iz kojeg se preko nekoliko širokih stepenica ulazilo u viši i veći deo sa kolskim ulazom, u kojem su se nalazile štale i druge pomoćne zgrade. Moglo se očekivati da tu u svako doba bude nekoga i popevši se u tami nekoliko stepenica, Dok je ugledao rendžere koji su stajali pored stal-skih vrata i časkali, a drugi su se kretali tamo-amo između zgrada. Postojala je šansa da, idući pored zida, stigne do širokog kolskog izlaza a da ne bude primećen, ali su zato, ukoliko bude primećen, šanse za bekstvo bile ravne nuli. Čak ako je njegovo hapšenje bilo nepoznato ljudima u dvorištu, moralo bi im biti sumnjivo što izlazi kroz dvorište a ne na glavni ulaz, kao

što bi se normalno očekivalo. Prema tome, od čiste sreće je zavisilo da li će neopaženo doći do vratnica, a u sreću se Holidej nije hteo pouzdati jer je, ma koliko slaba, mutna svetlost iz stale osvetljavala ceo gornji deo dvorišta. Morao je, dakle, pokušati nešto drugo. Vratio se nazad u zgradu i prolazeći pored stepeništa, pogledao prema mestu gde je narednik ležao. Morgan se počeo micati, što je značilo da će za nekoliko minuta doći k sebi i dići uzburu. Holidej je žurno preskočio nekoliko stepenika i izvirio u hodnik. Bilo je već dosta kasno i u hodniku srećom nije bilo nikoga. Ako ulaz čuva samo jedan stražar, što se normalno moglo očekivati, pomislio je Dok, pokušaće da odigra lukavu igru kao sa Morganom.

Namestivši šešir, izašao je iza ugla i pošao hodnikom prema izlazu. Hodao je sasvim slobodno i ponašao se normalno, kao da se ništa nije desilo, računajući da će svojim držanjem prevariti stražara. Možda ipak nisu svi znali šta se desilo, možda će stražar pomisliti da se vraća u grad posle redovnog raspitivanja o Emi. Konačno, u toku dana više puta je dolazio i odlazio a da ga niko, ništa nije pitao.

No, kada je iza ugla hodnika stupio u malo predvorje sa izlazom na ulicu, zastao mu je dah. Slučajno ili po pravilima službe, na ulazu su umesto jednog stajala dva stražara i Holidej je odmah shvatio da je ušao u šah-mat poziciju. Povratka nije bilo jer ga je jedan stražar već video. Nastavio je da hoda ka izlazu kao i obično, uzdajući se da stražari nisu obavestili o poslednjim događajima. No, njegove nade naglo su se istopile kada je jedan od stražara digao pušku i zaustavio ga.

— Gle, Dok Holidej. Stanite! — naredio je glasno i drugi stražar iznenađeno je pogledao pustolova. Holidej ih je obojicu poznavao jer ih je video u Katovom društvu. Obojica su bili temperamentni, a u osnovi dobri momci i obojica su poznavali pustolova kao Katovog prijatelja. To je verovatno bio razlog što je stražar posle prvog trenutka revnosti upola spustio napernu pušku.

Holidej se ljubazno osmehnuo. — Kifer i O'Gredi, strašni bliznaci, do vraga, nije čudo što mi je Morgan rekao da budem pažljiv kad izlazim, jer mi se može desiti da mi kuršum prosvira lobanju! Takvu revnost mogao sam da očekujem od vas!

Nasmejao se glasno i njegov ležerni stav doprineo je da se stražari unekoliko opuste. Ali, onaj sa puškom ipak je pošao ka Holideju, zabacivši u hodu šešir na potiljak. — Dobro, dakle, onda, znači, imate propusnicu, mister Holideje? — zapitao je.

Holidej je u magnovenju shvatio da ni ovog puta neće proći bez nasilja. Morao ga je primeniti ako hoće da izađe, mada je žarko želeo da to izbegne.

— Svakako. Vraga, znate da ka petan ne može dugo da se ljuti na mene. Kao ni ja na nega. Bila bi zaista šteta ako dva čoveka kao što smo mi ne bi mogla da izgleda razlike u mišljenjima. Glavno je da neslaganje ostane bez posledica.

— Naravno... ali... Mislim da bi bilo najbolje da nam pokažete tu propusnicu, zar ne, mister Holideje? — rekao je O'Gredi uzdržano.

Holidej se odjednom uozbiljio. — Šta to znači, do vraga? Sumnjate u moju reč, je li tako?

— Ma ne, ni govora! Ali, imamo izričito naređenje da vas ne pustimo bez propusnice i ako nemate

propusnicu. — Žao mi je, mister Holideje, moramo da vršimo svoju dužnost.

Holidej se ljubazno osmehnuo. — Samo sam se šalio. Nisam se naljutio na vas. Naravno, vi morate da vršite svoju dužnost — bio je zabrinut da će ako vrlo brzo ne izađe iz zgrade, Morgan doći k sebi, osloboditi se i možda dići zabunu i tako sprečiti njegovo bekstvo. Mašio se rukom za unutrašnji džep sakoa, još uvek sa ljubaznim osmehom na licu. — Imao sam je ovde negde... Ali, čudim se da Morgan nije došao ovamo da vam lično saopšti. Izašao je iz kancelarije pre mene i učinilo mi se da je pošao ovamo. Računao sam da je već izašao, ali može biti da se negde uz put zapričao. A, evo je.

Izvadio je iz džepa jedan savijen komad papira, jednu od onih skica trojice ubijenih lupeža koju je još uvek imao kod sebe. Razvio je papir i kada je hteo da ga pruži Kiferu, ispustio ga je iz ruke. Kifer i O'Gredi su mahinalno pružili ruke da uhvate papir pre nego što padne na zemlju. Uхватili su ga i kada su digli glave, našli su se ispred uperene cevi Holidejevog zapetog revolvera.

— Žao mi je, gospodo, ali ova partija je moja. Prvo odbacite oružje!

Stražari su se kolebali. Kifer je progovorio stežući grčevito prstima pušku. — Nije moguće da biste pucali na nas, mister Holideje.

— Lupio sam Morgana po glavi i verovatno da sam ga ozbiljno povredio — kazao je Holidej ozbiljno. — Ne želim da pucam, ali ako budem morao... pućaću. Vi dobro znate da ozbiljno mislim. Na kraju je veliki ulog jer mi Ema Kemberli znači... Znaite i sami koliko.

Stražari su izmenjali poglede i O'Gredi je prvi otkopčao opasač sa revolverom i pustio ga da padne

na pod. Za njim je i Kifer uzdahnuo i spustio pušku, a onda otkopčao opasač. Krajnje ozbiljno gledao je Holideja.

— Znae da ćete nam ovo gadno platiti, Holideje — rekao je tiho.

— Znam — odvratio ze Dok — i zato ću pokušati da to plaćanje što duže odgodim. Skinite cipele, momci, brzo!

Stražari su se zbunjeno zgledali, ali su učinili ono što im je naredeno. Holidej im je rekao da čizme bace u čošak, a onda sa lupeškim osmehom na licu naredio sledeće. — A sada pantalone... i donji veš ako ga imate.

— Do đavola!

— Za ime božije, ne to!

— Skidajte kad kažem! To je bolje nego udarac u glavu.

Sekući ga pogledima kao noževima, stažari su brzo skinuli pantalone. Holidej ih je šutnuo u čošak, a onda je poterao obojicu do vrata i napolje na ulicu. Na lakom povetarcu krajevi košulja lepršali su oko njihovih nagih tela. Kada su stigli stotinu metara dalje od štaba rendžera. Holidej je odjednom glasno viknuo i ispalio hitac iz pištolja u vazduh.

— Prijavi gade! Oh, bože, više bih voleo da sam dobio udarac po glavi.

Holidej se nasmejavao, dobacio im pozdrav rukom i otrčao niz ulicu, a vrata i prozori usnulih zgrada počeli su se otvarati da propusti građane koji su bunovni, trljajući oči, bulžili u prizor na ulici. Posramljeni O'Gredi i Kifer potrčali su da nađu neki zaklon, ali su ih neki ljudi primetili i povikali za njima.

— Prokleti pijani goniči stoke! — zaurao je neko. — Seme, daj mi moju dvocevku!

I ostali su dovikivali reči pune pogrda, a Holidej je nastavio da

trči kroz noć nastojeći da uzdrži nekontrolisani smeh.

Kifer i O'Gredi biće suviše zauzeti prikrivanjem svoje sramote i neće bar još neko vreme biti u mogućnosti da raportiraju o njegovom bekstvu. Ako bi i Morgan još malo ostao u nesvesti, to bi mu dalo vremena da stigne do Hendersonovog hotela i potraži Kiti Branč.

VII

Kada se bez pantalona i donjeg veša, uvijen u pocepano čebe, Kifer pojavio pred kapetanom i raportirao šta se desilo, Kato je glasno prsnuo u smeh. Narednik Morgan sedeo je na stolici sa zavojem omotanim oko glave, a kapetan Hostkins stajao je kod svog pisaćeg stola sa raširenom zastavom Sjedinjenih Država na zidu iza njega. Na Katov smeh on je kremen-očima presekao malog rendžera.

— Izvinite, kapetane — rekao je Kato još uvek tresući se od smeha. — Ali, priznajem da je taj Holidej našao pravi način da Kifera i O'Gredija bezbolno izbaci iz stroja. Sto mu vragova, voleo bih da sam bio negde u blizini da to vidim!

— Nećeš misliti tako ako budeš video šta ćemo učiniti sa Holidejem kad ga uhvatimo — zabrundao je Kifer besno.

— Gde je O'Gredi? — zapitao je narednik Morgan zgrčivši lice od bola zbog pokreta glave.

— Otišao je da osedla konje... I da nađe neke pantalone za nas.

Morgan je klimnuo glavom sa odobravanjem i opet zastenjao od bola.

— Do đavola, Morgane, umukni! — izdrao se kapetan besno. — Ako nisi sposoban za službu, onda idi u ambulantu i leži. Ja ću već naći načina kako da onoga lupeža uhvatimo.

Krupni narednik je nešto promrmljao i pogledao svog pretpostavljenog. — Žao mi je, kapetane. Sve ovo je moja greška. Mislio sam, jednostavno, da je Holidej bolestan...

Hostkins je klimnuo glavom i ozbiljnog lica odmahnuo rukom, što je značilo da prihvata narednikovo izvinjenje. — Holidej je oštroumniji nego većina nas. Ne krivim nikoga ko nasedne na njegove trikove. Ono što me brine, to je da je on na slobodi i da će ponovo krenuti u potragu za onom devojkom... A Kemberlj je tražio, i ja sam mu obećao, da će to biti onemogućeno.

— Mislim da bez razloga brinete kapetane — rekao je Kato uzbiljivši se. — Holidej zna da Ema može biti ubijena ukoliko ne bude pažljiv.

Kapetan je oštro pogledao Kata. — Rečeno je da treba prekinuti istragu dok se otmičari ne jave, a on istragu nastavlja. Da li neko ima ideju gde će sada početi. Šta ti kažeš, Džone?

Kato je odmahnuo glavom. — Ne znam, kapetane, i to iskreno kažem. Ipak, pretpostavljam da će sa više obratiti pažnju na tu trgovinu belim robljem, pošto je ona Kiti Branč to pomenula.

Kapetan je seo na stolicu i pucnuo prstima. — To je, Džone! To je tačno ono što će Holidej učiniti! Pokušaće da nekako uđe u trag onoj ženi i da pomoću nje otkrije kanale kroz koje se odvija trgovina belim robljem! — kapetan se okrenuo prema Morganu. — Misliš li da si u stanju da povedeš patrolu, Morg?

— Naravno da jesam, kapetane — odgovorio je narednik spremno — i jedva čekam da mi se pruži prilika.

— Imaš je! Trebalo je da sam onu Kiti Branč zadržao neko vre-

me u zatvoru! Ona se verovatno vratila u svoj hotel da tamo provede noć. Pođi tamo sa ljudima što pre možeš, ali pazi... nastupaj u tišini jer ne bih želeo da u takvom uglednom hotelu ponovo dođe do gužve.

Naglašavajući poslednju rečenicu, kapetan je prodorno pogledao ozbiljnog Kata. Kato mu je uzvratio na isti način.

— Poći ću i ja — rekao je i uputio se ka vratima. Kifer je pogledao kapetana, koji mu je pokrećom glave dao znak da pođe i ovaj je pohitao za Katom.

Narednik Morgan je ustao sa stolice, ali se odmah pridržao za naslon. Sklopio je oči za trenu, a onda je pogledao kapetana i isprsi se.

— Krećem i ja, kapetane! — rekao je odlučno.

Hostins nije skrivao svoju nedoumicu. — Jesi li zaista dovoljno sposoban da predvodiš grupu, Morgane?

— Osećam se odlično, ne brinite. Vratću se najdalje za jedan sat, ser, i garantujem vam da ću sa sobom dovesti i onu hulju Holideja!

— Ne žuri mnogo sa obećanjima, Morgane — odgovorio je na to kapetan. — Taj čova je opasna zverka i ne bi me čudilo da izmisli neku novu smicalicu. Biću zadovoljan ako ga onemogućite da dođe u kontakt sa Kiti Branč. Pazi da ne bude nekih dodatnih gluposti, jer znaš da imam odgovornosti prema Kemberliju.

— Da, ser — rekao je Morgan i žurno izašao.

Kapetan je duboko uzdahnio. Bio je svestan da je sve to bilo lakše reći nego ostvariti. Holidej je bio oštrouman i preduzimljiv. Lako je mogao iskliznuti Morganu iz ruku, a to bi za Emu Kemberli moglo značiti dodatnu opasnost.

Za njega lično to bi sigurno bila dodatna opasnost, jer mu Kemberli ne bi oprostio neuspeh.

Ulica Remond roud bila je poznata kao tiha u svako doba dana, ali sada, kada je Holidej sjahao i vezao konja za jedan žbun na ivici male čistine iza trgovine jednog Meksikanca draguljara, odmah do Hendersonovog hotela, bila je tiha kao grobnica.

Na ulici u okolini hotela bilo je malo prolaznika, a oni koji su se tu zatekli, pazili su da ne poremete mir tog tihog kvarta. U hotelu Henderson gorelo je nekoliko svetiljki, uglavnom u predvorju, ali je i nekoliko prozora spavaćih soba na spratu bilo takođe osvetljeno. Holidej se udaljio nekoliko koraka od žbuna, malo zabrinut zbog toga što će mu trebati dosta vremena da do njih stigne.

Kao što je kapetan Hostins postavljao, on je igrao na kartu sigurnosti i izložio se opasnosti samo utoliko što je u gradskoj štali iznajmio konja, ali se nadao da će dvadeset dolara napojnice dovoljno dugo držati uspavanu savest štalskog momka. Da je mogao, izbegao bi i to, ali je jedan od načina da napusti grad bio da jaše na konju. Do hotela je došao sporednim ulicama naslućujući da je za njim već dignuta uzbuna, mada nije postavljao da su svi rendžeri u gradu upozoreni da motre na njega.

No, uspeo je bezbedno da stigne do hotela i sada je, stojeći u mraku, pokušavao da izračuna koja bi od soba na spratu mogla biti soba Kiti Branč. U mislima je reprodukovao unutrašnjost hotela i raspored hodnika koji su se granali od vrha ornamentima ukrašenog stepeništa. Koliko se sećao, njena soba nalazila se u južnom krilu zgrade,

što je značilo da u ovom momentu stoji na pogresnoj strani hotela. Dvournio se izvesno vreme i bacio pogled do svog konja. Nije mu se svidela pomisao da će ga od konja deliti čitava zgrada, ali sa druge strane hotela nije postojala neka sporedna ulica gde ga je mogao vezati.

Pošto nije mogao sebi dozvoliti da stoji i gubi vreme u praznim računicama, Holidej je još jednom proverio da li se vođice mogu lako odrešiti i onda se uputio ka zadnjoj strani hotela. Zastao je kada je došao do ograde dvorista i pružio ruku da otvori vratnice ne nadajući se da će vratnice biti otključane. Ali, na njegovu sreću šip se odmah digao i na njegov pritisak teška drvena vrata su se otvorila.

U tamnom dvorištu razabrao je siluete sanduka, buradi, starog nameštaja, nakrivljenih kolskih točkova i on se oprezno uputio između njih. Zadnja strana hotela bila je u dubokoj tami i morao je pipajući da pode duž zida obložnog daskama dok je napipao ivicu vrata. Vrata su bila zaključana.

Holidej je nastavio da se šunja i obišavši oko južnog zida hotela, ugledao je protivpožarne stepenice koje su se sa gornjeg sprata spuštale do tla odmah blizu berbernice.

Prišao je i tiho se popeo držeći ruku na dršci revolvera. Vrata na vrhu stepeništa bila su takođe zaključana, ali nisu bila tako čvrsto upasovana u ležište kao ostala vrata i prozori u prizemlju hotela. To je bilo logično jer nije bilo potrebno paziti na promaju. Holidej je iz džepa izvadio svoj fini prerez i uvukao oštricu između vrata i dovratka, pomerajući ga pažljivo sve dublje dok oštrica nije dodirnula metalni zasun. Čučnuvši pored vrata, pogledao je kroz prerez i video siluetu zasuna prema bleđoj svetlosti koja je dopirala iz hodni-

ka sa druge strane. Ostavši u tom položaju, gurnuo je oštricu noža dublje u prerez i usmerio vrh ka drvenom klinu koji je, provučen kroz rupu na zasunu, služio kao neka vrsta osigurača. Klin je bio klimavo usaden, da bi za slučaj požara mogao biti brzo izvučen.

Vrh noža utonuo je u mekano drvo i klin se počeo micati. Holidej je nastavio da pritiska sve dok klin nije ispao, zatim je nož povukao nazad i podvukavši oštricu ispod zasuna pažljivo ga digao. Zasun se digao uvis i vrata su se pod pritiskom njegovog tela lagano otvorila. Dok je dohvatio ručicu brave i ušao u zamračeni prolaz ostavljajući za sobom vrata otvorena za slučaj potrebe da brzo izađe napolje. Izvadiвши revolver, uputio se lagano pored zida motreći na ugao hodnika, gde je hodnik skretao ka stepeništu. Iza ugla sijala je mutna svetlost, ali taj deo hodnika bio je bez svetiljke. Nabrao je zamišljeno čelo prisećajući se da je, prilikom njegove prve posete devojci Kiti Branč, na tom delu hodnika postojala svetiljka.

Digao je ruku uz zid i počeo da pipa. Prsti su mu naišli na udubljenje u zidu, a onda na okruglasti rezervoar svetiljke, koji se pokretao u ležištu. Digao je malo ruku i instinktivno je trgao jer je staklo svetiljke još bilo toplo. To je značilo da je svetiljka ugašena malo vremena pre toga.

Uznemiren, sluteći opasnost, Holidej je napredovao oš da nadre kroz tamu i brzo se uverio da je sam u hodniku. U sećanju je prebrojao sobe i sračunao da soba Kiti Branč mora biti treća po redu od mesta na kojem je stajao. Stopu po stopu pošao je pored zida sa sve jačim osećanjem strepnje u duši. Rukom je stezao dršku „kolta“, spreman da svakog sekunda zategne obarač.

Stigao je do devojčine sobe i pro-
verio broj. Dvadeset šest. To je bi-
la njena soba. Na njegovo iznena-
đenje, kvaka se pod pritiskom ot-
vorila mada je on računao da će
biti zaključana. No, bez obzira na
to, Holidej je nastavio da je pri-
tiska i lagano je vrhom cevi dodir-
nuo vrata.

Vrata su se otvorila i on je žur-
no ušao i zategnuvši obarač, zauzeo
odbrambeni stav, spreman da rea-
guje na najmanji znak opasnosti.
Ali, ništa se nije desilo i on se po-
čeo osecati glupo, zgrčen uza zid
pored ulaza, sa zapetim revolve-
rom u ruci. Iz tog položaja mogao
je dosta jasno da vidi siluetu kre-
veta odraženu prema prozoru i si-
luetu devojke koja je ležala očigle-
dno usnula. Uverivši se da je sve
tiho, Dok je odahnuo, uspravio se
i petom lagano zatvorio vrata za
sobom. Onda je lagano prešao pre-
ko odaje i pružio ruku da dotakne
devojkicu, spreman da joj drugom
rukom pritisne usta i priguši krik
koji će verovatno pustiti.

Kada je njegova ruka dodirnula
njeno telo, Dok je zastao kao ska-
menjen. Telo je bilo toplo, ali sta-
vivši ruku na njen vrat, on je sko-
ro istog trenutka shvatio zašto de-
vojka nije odjednom pokušala da
ustane u krevetu i uplašeno krik-
ne. Pod prstima nije osećao udare
pulsa. Krajnje napet, Dok se nag-
nuo nad devojkicu, ugledao njene
iskolačene oči, mlitavo iskrivljena
usta, tanku nit već usirene krvi na
nozdrvama i u jednom uglu usa-
na. Pustolov se uspravio i uzmkao
korak nazad, žurno izvukao pali-
drvce iz prsluka i zapalio ga.

Zmirkavajući od iznenadnog bles-
ka palidrvca, pogledao je Kiti
Branč. Ona je ležala na postelji op-
ružena u dosta normalnom položa-
ju, ali je odeća na njoj bila pode-
rana, a na telu, koje je bilo ot-
kriveno ma mestima gde joj je ha-

ljina bila pocepana, videle su se
mogućice. Na njenom mrtvom licu
jos je lebedeo izraz užasa kroz koji
je prosia, sto po Holidejevom miš-
ljenju nije moglo biti davno ozbi-
rom na jos uvek toplo telo. Potvrda
tom misljenju bilo je i toplo stak-
lo u hodniku.

Neko se na vrlo temeljan način
postarao da Kiti Branč više nikada
nikome ne da nikakvo obavešte-
nje bilo o Emi Kimberli bilo o or-
ganizaciji trgovca belim robljem...
ili o bilo čemu drugom što bi mo-
glo biti značajno.

U tom trenutku Holidej je začuo
da je u dvorištu pored berbernice
zastala grupa konjanika. Nije hteo
da gubi vreme i proveravao ko je
to bio. Jurnuo je u hodnik i pu-
nom brzinom potrčao prema požar-
nim vratima i spoljnim stepenica-
ma. Stigavši do njih, provirio je i
prepoznao ogromnu Morganovu te-
lesinu, koji je tog trenutka sjahao
sa nekolicinom drugih ljudi. Uči-
nilo mu se da je među tim ljudima
prepoznao i Kata, ali nije bio si-
guran. Jedan od konjanika bacio je
pogled uz požarne stepenice i Dok
je brzo zatvorio vrata. Dok je stav-
ljao osigurač u zasun, neko je odo-
zdo povikao.

Povik je odmah bio praćen
pucnjem i vrata su se zatresla u
ležištu od udara kuršuma. Holidej
je odskočio od njih i potrčao niz
hodnik. Čuo je iza sebe drmusanje
spoljnih stepenica pod težinom za-
huktalih rendžera koji su se penjali
na sprat. Čuo je i Morganov glas,
koji je urlajući izdavao naređenje
da stražari blokiraju sve izlaze iz
hotela.

Holidej je krenuo pored ugla hod-
nika i potrčao pored vrha stepe-
ništa koje je vodilo iz predvorja
baš u trenutku kada su u predvor-
je banula dva rendžera.

— Stani, Holideje! — povikao je
jedan od njih i Dok je prepoznao

Kiferov glas. — Imamo naređenje da pucamo!

Holidej u to nije poverovao, ali kada su se dva kuršuma odbila od stepeništa, Dok je shvatio da zadržavanju i raspravljanju nema mesta. Skrenuo je u hodnik za severno krilo hotela, osluškujući buku i kretanje u predvorju i tresak polomljenih vrata na požarnom stepeništu na drugom kraju hodnika. Holidej je potrčao prema požarnom stepeništu severnog krila hotela i pružio ruku da podigne osigurač i otvori vrata. U trenutku kada je otvorio vrata, začuo je da je neko iza njega povikao...

— Gospode bože! Pa on ju je ubio.

Te reči navele su Doka da zastane u mestu kao ukopan i taj pokret spasao ga je da ne bude uhvaćen. Na uzanom odmorištu požarnih stepeništa, skriven iza vrata, stajao je jedan rendžer. Videvši Holideja, on je snažno zamahnuo revolverom i zbog toga što je pustolov naglo stao u mestu, drška revolvera zviznula je pustolovu ispred lica, ali ga nije ni dotakao. Od inercije, rendžer je izgubio ravnotežu i posrnuo, a Holidej je munjevito izmaknuo rukom i zadao mu udarac u potiljak, a onda ga dočekao udarcem kolena u vrh brade. Od siline udarca rendžer kao da je poskočio i poleteo unazad mlatarajući rukama. Noge su mu kliznule sa odmorišta i on se skotrljao niz uzane stepenice. Holidej je skočio za njim i ugledao još jednog rendžera koji je, već na polovini stepenica, zastao nemoćan da izbegne sudar sa svojim drugom. No, to nije bilo moguće i sve što je taj rendžer mogao da učini bilo je da ispali hitac na Holideja delić sekunde pre nego što je njegov drug grunuo u njega. Rendžer je kriknuo i strmoglavio se niz stepenice sve do dna, gde je ostao da

leži pritisnut telom svog ~~omogućenog~~ drugu.

Holidej je preskočio oba rendžera, potrčao pored prodavnice dragulja i zatim dalje ka mestu gde je bio vezan njegov konj. Jednim potezom ruke otrgao je vođice sa žbuna. Dograblo je jabuku sedla, vinuo se na konja i stavljajući noge u uzengije, poterao ga u trk pre nego što je čestito bio pojahao. Životinja je odgovorila na njegov zahtev i Holidej je plegao po konjskom vratu i punom brzinom poterao ga niz ulicu.

Neko je istrčao na odmorište požarnih stepenica i nasumce ispalio nekoliko metaka na Holidejevu siluetu, nejasnu u tami, ali Dok je uspeo da izvede svog konja na Fremond-roud a da ne bude pogođen. Za njim je odjeknula vika i nekoliko nasumce ispaljenih pucnjeva, i trenutak zatim Dok je ugledao dva rendžera kako istrčavaju iz predvorja hotela i pokušavaju da ga zadrže mašući rukama u kojima su imali revolvare. Dok je naterao konja pravo na njih pucajući im istovremeno oko nogu i rendžeri su bili prinuđeni da se bace u stranu i sklone se s puta.

Holidej je ispalio dva hica u znak upozorenja, a onda punom brzinom odjurio ka kraju ulice Fremond roud.

Iza njega odjekivali su povici, psovke i sporadično ispaljeni pucnji, ali do tada je Holidej već izmakao van domašaja pogleda.

U sobi Kiti Branč Kato je stajao pored kreveta i držeći svetiljku u ruci, gledao unakaženo devojčino lice. Kada je u odaju, ubrzano dišući, ušao Morgan puneći ispražnjen revolver, on ga je pogledao preko ramena.

— Ideš li i ti? — zapitao je narednik.

Kato je rukom pokazao prema

mrtvoj devojci. — Holidej ovo nije učinio.

Mogan je nabrao obrve. — Naravno da je učinio! Zašto bi inače pobeo i pucao na nas?

— Naši ljudi su počeli pucjavu — predočio mu je Kato. — Holidej je samo želeo da se što pre izgubi.

— Svakako. Zato što je iscedio život iz ove devojke!

Kato je odmahnuo glavom pokretom koji nije dopuštao pogovor. — Ne. Holidej nije ubica žena. On to ne bi učinio, a i ti to dobro znaš, Morg.

Morgan je stajao i punio revolver, a onda se dirnuo rukom po zavoju na glavi. — Ja nisam verovao ni da će me udariti, ali on je to ipak učinio, Džone.

Kato se šeretski osmehnuo. — Morao je da bira između tebe i Eme Kemberli, Morg. Moraš da priznaš da je ona lepša od tebe. Naravno, do nje mu je više stalo.

Morgan ga je mrgodno pogledao. — Zadrži svoje viceve za sebe, Kato!

Okrenuvši se na petama, Morgan je žurno izašao. Kato je uzdahnio. Još jednom pogledao mrtvu ženu na krevetu, a onda spustio svetiljku na noćni stočić. Namršio se i ponovo pogledao po odaji. Nije bilo nikakvih tragova borbe. Ma ko da je to učinio, izgleda da je poznavao Kiti i da je ona njega poznavala.

No, zagonetno ubistvo Kiti Branč i identitet njenog ubice mogli su za sada da sačekaju. U ovom trenutku najvažnije je bilo da pojaše sa Morganovom poterom. Ako je hteo da spreči da Holideju bude namaknuta omča na vrat, onda je morao biti u njegovoj blizini.

VIII

Voz je tutnjao preko ravnice iza Ostina i jurio ka brežuljcima uzi-

majući zalet i povećavajući brzinu, koja će se smanjiti čim počne penjanje uz dugačak uspon.

Rojevi varnica sukljali su iz dimnjaka i dizali se u vidu izdužene užarene zmije koja je preteći gmižala na prerijskom vetru, a crni oblaci dima valjali su se u tamni zaklanjajući sjaj zvezda na svom putu ka nebu. U poštanskom vagonu gorelo je svetlo, a svetiljke u putničkim vagonima sijale su prituljenim mutnim sjajem. Vatra u ložištu lokomotive bacala je narandžasti odsjaj na mašinovodu koji je, oslonjen laktom na ivicu prozora, izvirivao napolje žmirkajući od naleta vetra. Njegov pomoćnik ložač ubacio je još nekoliko oblica u vatru i bučno zalupio vrata vatrišta. Zvonjenje metalnih delova vagona i klopavanje točkova po šinama zaglušivalo je kotrljavo tutnjanje lokomotive. Onda je kratak prodoran zvižduk tri puta procepio noć i poskakujući i ljuljajući se duž srebrnastih dvostrukih šina koje će je odneti uz padinu i dalje u brda, a na drugoj strani još i dalje, kompozicija je zatutnjela ka velikoj železničkoj stanici u El Pazu, na krajnjem zapadnom delu Teksasa.

Pre nego što stigne do tog odredišta, kompozicija je morala proći mnogo milja ravne prerije i mnogo gradova. Ali, na celoj toj trasi bilo je blizu Ostina samo jedno parče pruge gde je lokomotiva usporavala vožnju skoro do brzine pešačkog hoda, a to je bio onaj deo gde je s mukom vukla kompoziciju uz padinu brežuljaka.

Uspom je na tom mestu toliko usporavao voz da čovek više imao nimalo muke da trči pored njega, da se uhvati za stepenice i da se u trku ukrca, pod uslovom, naravno, da nije imao žuljeve na nogama i da je bio spreman da u mraku ponešto rizikuje.

Dok Holidej se nije plašio u

rizikuje i stajao je šćućuren u žbunu pored same pruge, gledajući približavanje svetiljki na prednjem delu lokomotive i bujicu varnica koje su izbijale iz dimnjaka u ritmu pokretanja točkova. Kada je lokomotiva, brećući i njišući se, protutnjala pored njega uz padinu, zapahnula ga je jara iz užarenog kotla. Jedna teška cepanica ispala je iz prepunog tendera i pala na tlo samo nekoliko santimetara daleko od mesta gde se skrivao. Prvi putnički vagon prošao je pored njega zveckajući razglavljenim prozorima. Naišao je drugi putnički vagon i Dok je začuo pevanje pijanih glasova, izgledalo je da to pevaju kauboiji jer su, mada zbrkano, pevali pesme koje se čuju uz logorske vatre u preriji. U jednom momentu učinilo mu se da čuje prijatne zvuke usne harmonike. Pomislio je da je to neka grupa goniča stoke koja se vraća iz El Paza.

Onda je i taj vagon prošao i klopajući točkovima, naišli su otvoreni teretni vagoni. Dok se zapitao da li da uskoči u jedan od njih ili da pričuca u nadi da će vrata nekog od zatvorenih teretnih vagona biti otvorena. Odlučio je da ne čeka. Kao prvo, ako su zatvoreni teretni vagoni bili krcati robom, što je bilo verovatno obzirom da dolaze iz Ostina, onda je bilo sigurno da su njihova vrata zatvorena. Sem toga, dva teretna zatvorena vagona nalazili su se upravo ispred kućice pratioca voza i moglo se desiti da kočničar pogleda kroz prozor u momentu kad on bude uskakao. Bilo je manje mogućnosti da bude primećen ako uskoči u otvorene vgone.

Pošto je doneo odluku, Holidej je ustao, namakao čvrsto šešir na čelo, proverio da li mu je sigurnosni kaiš namaknut na oroz „kolta” u futroli, a onda potrčao uzanim delom železničkog nasipa. Odabrao je

četvrti vagon po redu jer je on bio u sredini kompozicije. Holidej je pružio ruku da dohvati metalnu ogradu, ali je promašio. U jednom momentu je pao na ruke i kolena i instinktivno je trgao ruku kojom je dodirnuo šinu. Sina je zadrhtala kada je okrugli masivni točak prešao preko nje. Holidej je ustao, sačekao sledeći vagon i ovaj put više nije promašio.

Dograbio je zatim i drugom rukom ogradu vagona i odbio se nogama od tla. Uspeo je da se petom jedne noge zakači za ivicu. Visio je tako nekoliko trenutaka o ogradi vagona i grana jednog žbuna zakačila ga je i poderala mu sako. Onda je svom snagom napregao mišice i dišući ubrzano od napora prebacio se u vagon.

Svom težinom Holidej je pao na sanduke i izvesno vreme ostao da leži uljuljivan ritmičkim njihanjem voza koji se probijao kroz noć uz padinu brežuljka.

Svetlosti Ostina bile su sada daleko iza i ispod njega, svakog sekunda bile su sve dalje. Digao je oprezno glavu i izvirio, pošto je prethodno skinuo šešir, i pogledao niz kompoziciju do vagona sa kabinom. Kočničar nije bio na vidiku. Holidej se onda vratio u ležeći položaj i opruživši se preko punih džakova, sklopio oči puštajući da ga njihanje vagona uljuljka u san.

Rendžeri su Holidejevog konja našli daleko od železničke pruge i zbog toga im nije moglo pasti na pamet da je promenio plan i umešto na konju napustio Ostin vozom. Naprotiv, pomislili su da je još uvek u Ostinu.

Životinja je pronađena iza četvrti crvenih fenjera, nedaleko od bordela Frisko Lili. Konj je bio vezan

za jedan stub pored pojila za stoku, između konja nekin kauboja, gde je dugo ostao nezapažen. Kada je životinja konačno pronađena, Morgan je izlio bujicu psokvi.

— Do đavola! Trebalo je da pretpostavim kako će doći tu da ponovo razgovara sa onom debelom Lili! — okrenuo se i iskolačenim očima pogledao Kata. — Trebalo je da mi to kažeš. Ti bolje od svih nas znaš šta bi on mogao da uradi.

Kato je odmahnuo glavom. — To je samo donekle tačno, ali ovaj put ni ja ništa ne znam. Holidej je izbačen iz ravnoteže. Mahnit je zbog onog što se desilo sa Emom Kemberli. U poslednja dvadeset četiri časa učinio je mnogo toga što ranije nikada ne bih mogao da pomislim. Nemoj tražiti da obrazložim njegove poteze, Morg. Ne da neću, nego ne mogu da ih objasnim.

Narednik ga je sa nevericom pogledao, ali nije rekao ništa. Obratio se ponovo svojim ljudima. — U redu, razidite se. Temeljno pretražite celu četvrt ako bude potrebno. Ja i Kato pričećemo Frisko Lili.

Rendžeri su klimnuli glavom i žurno se udaljili po svom zadatku. Kato je namestio opasač sa revolverom i pošao ka ulazu u bordel Frisko Lili.

Ali, debela vlasnica javne kuće nije mogla da im pomogne. Morgan je vikao i proklinjao, a Kato je skrštenih ruku stajao naslonjen na zid pored vrata njene službene prostorije i povremeno joj na njene ozbiljne ledene poglede odgovarao šaljivim namigivanjem.

— Čujte, nije bio ovde! — rekla je Lili sa prizvukom očajanja u glasu. — Do đavola, ja mu ništa ne bih mogla kazati. Tačno je da je Rozi Gejl radila za mene, ali onu drugu žensku ja nikada nisam videla. Čula sam za nju... Mi u

našem poslu obično čujemo ponešto o onima koji se bave istim zanatom. Ali, nisam je poznavala i sa njom nisam imala nikakve veze. Holidej mi je to poverovao. Do đavola, preti su da će mi zapaliti kuću... Zar mislite da bih im nešto prećutala?

Morgan je upitno pogledao Kata, koji je samo stegnuo ramenima. Narednik se namrštio i ponovo se obratio debeloj ženi.

— A kako to da je njegov konj naden vezan za privezište ispred tvoje kuće?

Ona je odmahнула glavom i prošistala. — Otkuda bih ja to mogla da znam. Evo, pretražite kuću, zavirite u svaku sobu... ali možda ćete se iznenaditi kad budete videli lica pojedinih mojih gostiju. — zakikotala se šistavo i njene masivne grudi su se zastrašujuće zaljuljale. — Naredniče, ne bih volela da budem na vašem mestu kada otvorite neka od brojnih vrata mojih separea!

Morgan se namrštio i dobacio Lili gnevan pogled. — Ako si me lažala...!

Lili je ponovo zašistala i sada znatno oštrije pogledala rendžera. — Nisam slagala. Zar mislite da bih skrivala Holideja posle svega onoga što mi je učinio. Naprotiv, bilo bi mi vrlo drago kad bih mogla da vam ga predam. To bi mi bilo zadovoljstvo!

Snažni narednik je duboko udahnuo i klimnuo glavom. — Pretpostavljam da je tako. Ali, bacićemo poneki pogled kroz kuću. Može biti da se on negde krije, a da ti to ne znaš.

— Ne, ovde ne — rekla je Lili odlučno. — Ali, podite i pogledajte. Samo, budite vrlo oprezni kada otvarate vrata, naredniče! — nasmejala se kratko, tako da su joj se podvaljci zatresli, i narednik se nela-

godno osetio, nesiguran u sebe. — Ako mene pitate, Dok Holidej je pod hitno napustio grad, verovatno je uzeo prvi voz ili diližansu koji su otišli iz Ostina.

— Zar misliš da smo mi budale? — zapitao je Morgan. — Odmah smo blokirali sve polazne stanice.

Lili je sažaljivo zavrtila glavom. — Zar mislite da će se on ukrcati na stanici? E, pa vi ste obična budala, Morgane!

Narednik je brzo okrenuo glavu i na Katovom licu uhvatio zamišljen izraz. — Tako, dakle... I ti misliš da je on tako nešto učinio, je li? Vidim to na tvom licu? A gde? Gde je mogao da pade i da se ukrca?

Kato je slegnuo ramenima. — To ćeš morati sam da se dosetiš.

Morgan ga je pogledao iskolačenih očiju, čvrsto stisnutih usana. — Ne brini, setiću se ja već. Uхватиću ja Holideja i za to mi neće biti potrebna tvoja pomoć, Kato. Uхватиću ga zbog toga što me je lupio po glavi i što me je nasamario — jurio je do vrata i energično ih otvorio. — Kada svane, poći ću i pretražiću svaki santimetar zemljišta na mestima gde je mogao da se ukrca na voz ili diližansu. A kad to uradim, telegrafisaću sledećim stanicama da, kad vide mister Doka Holideja, ne dopuste da se iskrca bez odbora za doček koji će ga pozdraviti i odvesti u zatvor.

Zatim je izjurio napolje, a Kato je zamišljeno napućio usne.

Kada se Dok Holidej probudio, bio je još mrak. Vagon se ljuljao i drmusao, a kompozicija se dosta brzo kotrljala kroz preriju. U prvom momentu posle buđenja zapitao se gde je i šta se s njim desilo, ali odmah zatim setio se svega i

skotrljavši se sa gomile džakova, pridržavajući se za ogradu, osvrnuo se oko sebe.

Iza njega u stražarskoj kućici svetlost je gorela samo kao slab mutan sjaj. Ispred sebe video je drugi putnički vagon, a kada je kompozicija naišla na jednu ostru krivinu, ugledao je i lokomotivu, tender i drugi putnički vagon. Sa svog mesta mogao je da čuje pevanje, samo odlomke neke stare kaubojske pesme sa pikantnim stihovima i on se prisetio pijanih kaubojica koje je čuo pre nego što je uskočio u voz u brdima izvan Ostina.

Preskačući preko naslaganih sanduka i drugog tereta, prešao je do prednjeg dela vagona i preskočivši stranicu, stao na odbojnice i spojnice između dva vagona. Balansirao je oprezno jedan trenutak, a onda skočio i uhvatio se za stranicu prednjeg vagona. Napregnuvši mišice, izvukao se preko ivice stranice i skočio na teret nagomilan u tom vagonu. Dočekao se na noge i gazeći po teretu, prošao kroz taj vagon i ostatak kompozicije sve do drugog putničkog vagona.

Stigavši do prednjeg dela poslednjeg vagona, tačnije prvog teretnog, zastao je i oslušnuo upinjući se da razazna zvukove koji su se čuli kroz zvonjenje metala i klopavanje voza koji je jurio kroz noć. Vruć pepeo iz dimnjaka peckao ga je po vratu i rukama. Pred vrhom uzbrdice mašinovođa je otvorio ventile i lokomotivi dao punu paru. Kroz kotrljanje metala i huk vetra koji ga je šibao u lice, Holidej je ponovo začuo pevanje kaubojica i osmehnulo se. Još uvek su pevali i to mu je odgovaralo.

Opkoračio je stranicu vagona i preskočivši razmak sa spojnica, dohvatio se ograde na zadnjoj platformi putničkog vagona. Onda se prebacio preko ornamentima ukraše-

ne metalne ograde i ljuljajući se, stao na platformu. Vrata su bila delimično otvorena i on je kroz njih pogledao dugačak uzani prolaz između sedišta i video da većina putnika spava. No, na udaljenom kraju hodnika nalazila se grupa od šest ili sedam kauboja koji su sedeli na prolazu, opruženi preko sedišta i jedan drugome dodavali zemljani krčag sa viskijem. Po tome kako su morali da zabace glavu kada su iz njega pili, Holidej je zaključio da je krčag skoro prazan. Verovatno su iz njega pili cele noći.

Sada već sasvim budan, Holidej je namakao šešir na čelo i ljuljajući se u skladu sa njihanjem kola, pošao uzanim prolazom između sedišta. U prolazu je bacao poglede na uspavane putnike. Zapazio je da svi ne spavaju. Neki su samo dremali. Dok je prolazio pored dvojice pijanaca koji su hrkali naslonjeni jedan na drugog, Holidej je zapazio da između noge onoga koji je sedeo kraj zida i drvenog zida vagona stoji zaglavljena flaša viskija. Prihvativši se za korpu za prtljag iznad sedišta, Holidej se nagnuo, uhvatio prstima grlić flaše i lagano, milimetar po milimetar, povukao flašu. Flaša se odjednom izvalila iz ležišta i Holidej je uspeo da je zadrži u ruci, ali uspavani pijanac je pomerio nogu i glava mu je kliznula santimetar-dva niz okvir prtljaga. On je nešto promrmljao, pomerio se i upola otvorio oči. Dok se trgao, strahujući da će morati da onesvesti pijanca, ali ovaj se samo udobnije namestio i ponovo zahrkao.

Holidej je odahnuo i digao bocu naspram svetla. Boca je bila više od polovine puna tečnosti. Odjednom je osetio potrebu da se nečim potkrepi i primevši grlić usnama, otpio je dva dobra gutljaja. Odmah

je osetio prijatno dejstvo alkohola; zatim je nastavio niz prolaz do mesta gde su ležali opruženi kauboji. Svi su tupo pogledali kada je jedan ridokosi kauboj protresao krčag i okrenuo ga grlićem naniže. Iz krčaga nije potekao viski mada se jedna kap počela skupljati na ivici grlića.

— Prazan — promrmljao je ridokosi. — Nema više ni kapi.

Zamahnuvši rukom, bacio je krčag preko ramena i jedan od njegovih saputnika je zastenjao kada ga je krčag udario po čelu. Pogodeni je zakolutao očima, razroko pogledao i onesvešćen pao na sedište. Krčag je pao na pod i otkotrljao se niz prolaz udarivši na kraju u Holidejevu nogu. Tupi pogledi kauboja koji su pratili krčag digli su se lagano do Holidejevog nasmejanog lica.

— Zdravo — rekao je pustolov. — Izgleda da bi vama, momci, dobrodošlo neko piće.

Rekavši to, ponudio im je pola boce viskija.

Gonići su pogledali flašu, a onda su se njihovi pogledi vratili do Holidejevog lica. On je ponovo klimnuo glavom i pružio ruku još nekoliko santimetara bliže. Ridokosi je slegnuo ramenima, prihvatio flašu i za trenutak se kolebao pre nego što je omirisao grlić i prislonio ga na usne. Otpio je nekoliko gutljaja, a onda odmakao flašu od očiju i pročitao etiketu.

— Oho! — izustio je oduševljeno i cokuo jezikom. — Ovo se zove pravi viski!

— Dodaj dalje — rekao je Holidej i čučnuvši na prolaz, naslonio se leđima na sedište na kojem je onesvešćeni kauboj glasno hrkao. Pogledao je čoveka sa usnom harmonikom, jednog starijeg kauboja izbrazdanog lica i nekoliko nedelja

nepodšišanim bakenbardima. Vraćate li se kući posle dogona?

Ridokosi je klimnuo glavom prateći budnim pogledom flašu koja je prelazila i zruke u ruku. Očigledno se nadao da će, kada mu se ponovo vrati, u njoj biti još malo tečnosti.

— Da — rekao je zaplićući jezikom — Vraćamo se kući bez groša. Grozno je mesto El Pazo kad su čoveku džepovi prazni.

— Svako mesto je grozno kada je džep prazan — dodao je Holidej i ridokosi ga je oštro pogledao i osmehnuvši se, klimnuo glavom.

— Bogami, tu si u pravu, mister; kako ono reče da ti je ime?

— Možete me zvati Dajk — rekao je Dok. — Pretpostavljam da je ono „Red“ deo tvog imena.

— Da, Red Kasvel, ja sam vođa ove žalosne grupe. Hej, Gami, nemoj do kraja da isprazniš tu flašu ili ću ti nabiti harmoniku u grlo...

Nije bilo potrebe da pretnju izvrši. Stari kauboj je odvojio bocu od usana i pružio je ridokosom. Kasvel je zgrabio bocu i istresao je i cokući usnama, pružio je nazad Holideju.

— Odličan viski, amigo. Zao mi je što za tebe nije ništa ostalo.

Holidej je namignuo i namerno počeo da zapliće jezikom. — Imao sam prilike da dobro potegnem iz nje pre nego što sam dao vama, momci. Jeste li samostalna grupa ili radite za nekog gazdu?

— Šta? Oh, ja radim samostalno sa ovom grupom. To su uglavnom ovi momci ovde, ali nekad se neki i promene, zavisi od toga gde treba oterati stoku — namignuo je značajno. — Neki ljudi ne vole da idu u određene krajeve zemlje, ako razumeš šta hoću da kažem; izgleda da im se klima u nekim krajevima ne dopada!

Nasmejao se kratko i Holidej se osmehnuo i klimnuo glavom.

— Da, znam šta misliš. Ima nekoliko mesta koja ja smatram nezdravim. Posle jučerašnjeg dana mislim da ću tom spisku dodati i Ostin.

Te reči privukle su pažnju Reda Kasvela, a takođe i ostalih. Stari kauboj je zastao sa harmonikom upola prinetom usnama i zagledao se u Holideja. — Kako to? — zapitao je oprezno.

Holidej je slegnuo ramenima. — Imao sam neke sitne razmirice kod Frisko Lili. Znaite, valjda, njen bordel?

— Naravno da znamo! Ali, šta si to uradio da si došao u sukob sa Lili?

Holidej je izmislio neku priču o tome da je ušao u pogrešnu sobu i da je pokušao da uzme neku devojku za koju je jedan drugi čovek već platio, te da su ga zbog toga trojica Lilinih gorila izbacili napolje. Pokazao je ogrebotine od šiblja na licu i pocepan sako da bi time podupro svoju priču i nastavio je time da je svu trojicu snagatora oborio, ali tek pošto je prethodno polomio dosta nameštaja.

— Lili je izvela prijavu podvalu sa mnom — rekao je Holidej uvredeno. — Ona je ni manje ni više pozvala šerifa Lua Kostina i tražila da budem uhapšen.

— Nije valjda to učinila! — začudio se Kasvel zaplićući i sa užasnutom razrogačenim očima. — Zar Lili?

— Da, bogami, to je učinila — potvrdio je Holidej naglašavajući reči. — Optužila me je za sve i svašta, i Kostin mi je rekao kako ću morati da platim svu štetu pre nego što me otera iz grada. Pošto nisam imao novca da štetu nadoknadim, ja sam na putu prema za-

tvoru pomislio da ih sve pošaljem do đavola. Razmahnuo sam i onesvestio Kostina...

— Onesvestio si Lua? — zakreštao je bezubi kauboj sijajući očima. — Zar si stvarno prostro po zemlji tog kratkog bednika?

Holidej se šeretski nasmejao. — Nego šta! I to tačno u jednu baru ispred štale. Posle toga je morao da se dobro okupa... I da opere zube!

Kauboji su se prigušeno zasmijali. Kao i većina goniča stoke, i oni su dolazili u sukob sa predstavnicima zakona, a Holidej je znao koliko je šerif Lu Kostin nepopularan kod kauboj. Jahao je na njihovom osećanju neprijateljstva prema njemu kada je počeo ča im priča tu priču.

— I tako, dok je Lu brisao lice i pljuvao blato, ja sam dograbio jednog konja, pobegao iz grada, sjahao na prvoj raskrsnici i pljesnuo konja po sapima tako jako da se smem kladiti kako još nije stao. Ja sam pošao do železničke pruge izvan grada i uskočio sam u ovaj voz.

Kauboji su se glasno smejali i počeli postavljati razna pitanja zahtevajući da čuju pojedinosti o Kostinovom padu u baru. Holidej im je pružio ono što su želeli da čuju i koristeći svoju maštu, dodavao sve nove i nove detalje. Bio je uspeo da sasvim privuče njihovo interesovanje, pa je čak i kauboj koji je pao onesvešćen od udarca krčaga digao glavu i poluotvorenih usta počeo slušati trljajući sve vreme čvorugu na svom čelu.

Posle izvesnog vremena bio je siguran da ga je grupa bezuslovno prihvatila kao svog. Pridružio im se u pevanju nekih živahnih pesama koje je bezubi kauboj zdušno pratio na usnoj harmonici, a kada je razgovor malo po malo zamro

i kada su neki kauboji počeli dramati, Holidej je pogledao kroz prozor i ugledao zrakasto raširene prste zore na istoku.

Sa skrštenim rukama na prsima i Redovnom glavom naslonjenom na rame, Holidej je uzdahnio.

— Da, dragi moj, život u slobodnoj preriji, to je pravi život za mene. Nije trebalo da ga prekidam i da se pretvaram u gradskog pacova. Trebalo bi sada samo da nađem Sijeru, pa da sve bude rešeno.

Na te reči izvesno vreme niko nije reagovao. Red Kasvel je digao glavu sa Holidejevog ramena i za-treptao.

— Sijeru? Misliš li na grad u Koloradu?

— Ma ne, mislim na jednog čoveka koji se zove Sijera, nosi široki „buskadero“ opasač za revolvere i radi za jedan ranč negde duž granice, kako ja mislim negde ovde oko El Paza. Nisam ga video godinama...

Red je ozbiljnog lica žmireći pogledao Holideja. — Sijera? Nije valjda Sijera Sem Kodi?

Holidej je obamro. — Pa znali smo ga uglavnom samo kao Sijeru, ali čini mi se da se sećam kako ga je jednom neko nazvao Kodi. Zašto, poznaješ li ga?

Red je i dalje prodorno gledao Holideja vodnjikavim očima. — Možda. Zavisi. Je li on neki tvoj poznanik?

Holidej je shvatio da mu se sada pruža šansa i da je mora uhvatiti. Znao je takođe da će, ako da pogrešan odgovor, Red poreći da poznaje Sijeru i onda od njega više ništa neće izvući. Do sada je sve bilo odapinjanje strela u mrak, ali desilo se da je došao bliže cilju nego što se smeo nadati. Želeo je, kada je već postigao početni uspeh, da sada ne pokvari ono što je uspeo, a doza opreznosti, koju je, ka-

ko mu se činilo, osetio u Kasvelovom glasu, upozoravala je na to. Odlučio se da prihvati rizik.

— Pa ne baš sasvim. Recimo da bih voleo da se s njim ponovo vidim i... da malo porazgovaramo o nekim stvarima.

— Kakvim?

Holidej je slegnuo ramenima. — Pa, na primer, o mom delu plate za dogon stoke u kojem sam učestvovao, ali za koji novac nikada nisam video. Ili, recimo, o nekih stotinu grla goveda koja su nosila moj žig, divljih goveda koja sam ja uhvatio i žigosao i koja sam terao sa glavnim krdom.

Red je kratko vreme zurio u Doka, a onda se lako osmehnulo.

— To tačno liči na Sijeru Sema Kodija... Kučkinog sina.

Holidej je kradomice odahnulo. Odigrao je pravu kartu.

— Čovek koji je prostro Lu Kostina u baru, za mene je o kej... Sijera je predradnik na velikom ranču zapadno odavde, na ranču koji se zove „E. Bar. Ce.” Barem je tamo bio do pre nekoliko meseci, kada sam ga video u El Pazu — spustio je glas. — Čuo sam da je možda umešan u prebacivanje ljudi preko Ria. U oba pravca, ako shvataš šta hoću da kažem.

Holidej je nabrao čelo. — Šverc radne snage?

Red je ozbiljno klimnuo glavom. — I to, i devojaka sa ove strane granice. Do ušiju mi je dopro samo odlomak razgovora, ali on je od onih ljudi koji bi se mogli upustiti u takve poduhvate.

— Da, to jeste — složio se Holidej. — A kako bih mogao da stignem do tog ranča?

Red se počeošao po glavi. — Pa, najbliži je grad Magdalena. To je nekih pet milja iza onog brda tamo. Ali koliko znam, voz se ovoga

puta neće zadržati na stanici u preriji.

— Hoće — rekao je Holidej prisećajući se odredišta napisanih na sanducima i džakovima u otvorenim vagonima. — Ti reče da postoji stanica u preriji?

— Da... Samo mali peron i koliba. Rančeri i trgovci iz grada dolaze da sačekaju voz iz El Paza i preuzmu robu koju su poručili.

Holidej je klimnuo glavom. To mu je odgovaralo. Kada voz bude stao na usputnoj stanici, on će sići i možda će naći nekoga ko će ga odvesti do Magdalene.

Tamo će moći sebi da iznajmi konja i da odjaše do tog ranča „E. Bar. Ce.”, gde se nadao da će naći grdosiju od čoveka koji se zvao Sijera.

Sedeći naslonjen leđima na sedište, dok je Red spavao i hrkao pored njega, Holidej se zamislio i nabrao čelo. Ime tog ranča bilo mu je od nekuda poznato. „E. Bar. Ce.”... Čuo je za njega ne tako davno. Srce mu je poskočilo od nade koja mu se odjednom razgorela u grudima, da će možda, samo možda, tamo naći svoju Emu.

Izvukao je svoj „kolt” iz futrole i počeo da proverava metke u njemu.

IX

Voz iz Ostina za El Pazo po redu vožnje nije trebalo da pođe pre dvanaest časova, ali je Kato sedeo u vagonu mnogo pre toga. Priželjkivao je da ima krila i da može da leti, da poleti daleko ispred putničkog teretnog voza koji je iz grada otišao prošle noći i koji je, po njegovom čvrstom uverenju, odneo Holideja. Ali, nije bilo načina da u El Pazo stigne pre svog prijatelja i zato je morao da bude strpljiv.

No, ipak nije gubio vreme. Poslao je nekoliko telegrama i na njih već primio izvestan broj odgovora. Trebalo je da mu stigne još odgovor od šerifa stanice u El Pazu, a svi drugi odgovori koje je do tada primio bili su negativni. Od Doka Holideja nije bilo ni traga ni glasa. No, Kato se oslanjao na svoj instinkt. Dosta dobro je poznao Doka Holideja i znao je kako puštiov misli i diše.

Sedeo je zavaljen u svom sedištu u putničkom vagonu kada je ugledao željezničkog službenika kako žuri niz peron, zagledajući radoznalo u putničke vagone i držeći u ruci žuti obrazac koji je po svemu morao biti pisani telegram. Kato je ustao, spustio prozor na kupcu, nagnuo se napolje i mahnio rukom da bi privukao železničarevu pažnju. Železničar ga je primetio i prišavši žurno do prozora, pružio Katu žučkasti telegram.

— Telegram iz El Paza.

Kato je letimice pročitao poruku. — Do đavola! Bio sam siguran da je Holidej u tom vozu. Da li taj šef stanice u El Pazu zna kako Holidej izgleda?

— Da, da, zna. On je solidan čovek; ako on kaže da Holidej nije sišao iz voza u El Pazu, onda je to sto-posto sigurno. A on je od onih koji prođu kroz ceo voz, pa čak i kroz teretne vagone, tražeći tipove koji se voze bez karte. Ako je Čarli Mous poslao takav telegram, onda je sigurno da Holidej nije bio nigde u vozu.

— O'kej, to znači da je sišao na nekom drugom mestu. Ili, možda, da je iskočio iz voza pre nego što je voz ušao u stanicu u El Pazu.

Železnički službenik je napućio usne. — Moguće, ali na svim velikim stanicama imamo ljude koji paze na takve stvari. Kompanija radi na tome da obeshrabri one

koji bi pokušali da se voze bez karte i verujem da je Čarli proverio stvar i iz tog ugla.

Kato je uzdahnio i tapkajući se savijenim obrascem po zubima, osmotrio putnike koji su se ukrcavali u voz. — Da li je negde uz put mogao da se iskrca? Gde se voz zadržava?

— Skoro svuda gde postoji stanica ili povremena stanica. Na povremenim stanicama samo po prethodnom dogovoru.

— Šta to znači?

— Na povremenim stanicama voz se ne zadržava ako nema da iskrca neki teret ili nekoga da ukrca.

— Shvatam. Možete li mi dati listu povremenih stanica na kojima je noćasnji voz trebalo da se zaustavi?

— To je vrlo lako. Sem stanica u gradovima, voz je nosio teret za povremenu stanicu koja služi gradu Magdaleni, trebalo je da iskrca dvojicu putnika u Redmel Vel-su i da ostavi jedan vagon žita na raskrsnici koja vodi u Lejtorbur.

— Ni jedno od tih mesta ne čini mi se kao mesto za koje bi Holidej mogao biti zainteresovan — rekao je Kato sa jasnim prizvukom razočarenja u glasu. — Može biti da sam ipak pogrešio i da on nije otišao za El Pazo...

No, samo nekoliko minuta pre nego što je voz pošao, na stanicu su jašući dojurili narednik Morgan i njegovi rendžeri dovikujući otpravniku da zaustavi voz. Napravili su dosta zbrke, ali su uspeali da ukrcaju svoje konje u vagone a da se potom i sami smeste u putničkim kolima. Kato, koji je ozbiljno razmišljao o tome da siđe iz voza, pošao je do njih da razgovara sa Morganom.

— Šta se desilo? — zapitao je. Morgan ga je ozbiljno pogledao,

zavukao ruku u džep i otuda izvađio nekoliko tamnih vunениh končića. Kato ih je uzeo i mada je naslutio šta ti končići predstavljaju, napravio se nevešt i zapitao rendžera.

— Šta je ovo?

— Znaš ti dobro šta je to. To su komadi iz Holidejevog kaputa. Našli smo ih pored železničke pruge gore u brdima. Bilo je i tragova na tlu gde je čekao i uskočio u voz kada je kompozicija pošla u brdo.

Sada je trebalo naći gde se iz voza iskrcao.

Trebalo je takođe pokušati skrenuti Morgana i njegove ljude sa Holidejevog traga. A to neće biti lak zadatak.

*

Izgledalo je da stanovnici oblasti oko Magdalene ne mare mnogo za strance. Holidej je sišao iz voza za El Pazo na povremenoj stanici i sačekao da železničari istovare robu. Kada je voz nastavio put, na stanici su ostali samo Holidej i železnički službenik.

— Neko će doći da preuzme tu robu?

Železničar je nastavio da radi svoj posao ne dajući ni znaka da je čuo Holideja. Onda je odjednom digao glavu i kratko rekao. — Da.

— Mislite li da će me povesti do grada?

Posle još jednog perioda proveravanja železničar je digao glavu. — Mislim da neće.

— Zašto?

— Vi ste stranac.

Holidej je uzdahnuo. Mnogo puta do sada sudario se sa takvim načinom razmišljanja i znao je da tu ne može ništa učiniti ukoliko čovek nema vremena u izobilju, a on tu pogodnost nije imao.

— A šta je sa vama? Vi morate na neki način da dođete ovamo i da se vratite kući.

Železničar je pokretom glave pokazao ka maloj baraci od dasaka. — Ja živim ovde.

Holidej je začuđeno digao obrve. Nije mislio da je baraka dovoljno velika za tu svrhu. — Ali, i vi se ponekad maknete odavde.

— Da.

Holidej je kratko vreme sačekao, ali dodatno objašnjenje nije došlo. — Kako, do vruga?

— Imam dresinu — železničar je pokazao cirkom pokrivenu dresinu da sporednom koloseku.

— A šta ako vam je potrebno da odete u Magdalenu? Dresinom možete samo po šipama.

— Imam prijatelje. Oni mi redovno donose namirnice. Ako treba da odem do grada, što srećom nije suviše često, oni me povezu. Konja nemam, ako ste na to mislili.

Situacija je izgledala beznadežna. Telegrafa nije bilo. Nigde u blizini nije video ranč. Grad se nalazio deset milja iza brežuljaka.

Železničar je izjavio da ne zna kada će tovar biti odnet i otišao u svoju kućicu. Holidei je čuo kada je za sobom zašipio vrata. Prišao je rezervaru za vodu, grgćući isprao grlo i usta, a onda se uputio prema brdima. Prolazeći pored daščare, zalupao je pesnicom na vrata, koja su se u okviru zatresla.

— Odlazite odavde — povikao je železničar. — Imam dvocevku!

Holidei je zaustio da mu odbrusi šta da radi sa dvocevkom, ali je umesto toga upitao. — Znaete li Sijeru Sema Kodija? On me očekuje.

Nastalo je dugo ćutanje. A onda. — Ne znam ništa o tome.

Holidej je u sebi živnuo. — Izgleda da je Sijera ipak tu negde!

Da, čeka me na ranču „E. Bar. Ce”.
Da li sam vam još uvek stranac?

— Za mene jeste.

Holidej je pomislio da ga to nikada neće odvesti, ali je ipak pokušao da dobije još jedno obaveštenje. — Šta je bliže? Grad ili ranč?

— Sami izračunajte. Grad je deset milja iza brda. Ranč je deset milja dalje od grada.

— Možda ću naći Sijeru u gradu.

— Možda.

Holidej se namrštitio, namestio šešir i pošao prema brdima. Nije mario da pređe i pedeset milja ako je postojala šansa da će na kraju naći Emu.

Pošao je slabo upotrebljavanim putem i nalazio se otprilike na pola puta do grada kada je ugledao oblak prašine koji mu se približavao. Pokazalo se da su to kola sa dva čoveka na sedištu. Kola su prošla dovoljno blizu da su ga ljudi iz njih mogli dobro zagledati, ali ni jedan od njih nije ga pozdravio, niti je bilo čime dao do znanja da ga je primetio.

Jedan čas kasnije kola su ponovo prošla pored njega, sada na putu prema gradu čije su se niske građevine dizale iz ravne prerije. Kola su se kretala znatno sporije jer su bila natovarena sa uzputne stanice. Holidej se zakaštitio obavijen oblekom prašine i kada je obrisao oči, on je sa iznenađenjem primetio da su se kola zaustavila stotinju metara dalje. Počurio je da ih stigne, ali je zastao na nekoliko metara od njih. Još uvek ga niko nije pozvao da se ponno.

Dva kauboja na vozačkom sedištu pogledala su ga smotnutim očima. Zapazio je da obojica imaju pripremljene revolvere.

— Kažet da te Sijera očekuje? —
zapitao je jedan.

Holidej je klimnuo glavom. — Tako nekako.

— Šta to „tako nekako” znači? — izustio je kauboj resko.

— Pa, jednom mi je u Ostinu rekao da ako ikada budem u blizini Magdalene, svratim do njega na ranč „E. Bar. Ce”. Ovde sam i pošao sam da ga nađem.

— Kako se zoveš čoveče? —
zapitao je vozar.

— Dajk Kasvel — slagao je Holidej. — Ali, on me se možda ne seća.

Kauboji su izmenjali poglede, a onda je vozar mahnuo glavom prema zadnjem delu kola. — Penji se pozadi.

Holidej je tek krenuo nogom da se popne na kola kada je vozar pukao bičem i uz glasan povik poterao zapregu. — Pustolov je nogom zgazio u prazno i jedva je uspeo da se rukama zadrži za stranicu kola. Bio je prinuđen da potrči za kolima koja su povećavala brzinu, upirući se svim snagama da se dignu na mišice i da se jednim skokom izvuče na zadnji deo kola. Prebacivši se preko stranice kola, oprezno se spustio na natovarene stvari. Dva kauboja su se glasno nasmejali i onaj pored vozara izazovno ga je pogledao.

Holidej je samo ćutao i otresavši koliko je mogao prašinu sa sebe, namestio se onoliko udobno koliko je mogao.

Ostao je miran sve dok se kola nisu zaustavile ispred jednog saluna u glavnoj ulici Magdalene, gradnja jednog izgleda, utonulog u podnevnu žegu. Oblaci prašine digli su se ispod točkova i Holidej je izgubio ravnotežu kada je vozar naglo povukao ručnu kočnicu. Dok se on s mukom uspravljao, vozar i njegov drug su se osvrnuli oko sebe sa potuljenim osmehom na licu.

— Mislim da je red da nas čas-

tiš pićem što smo ti uštedeli toliko pešačenja, lafe — rekao je vozar.

— Naravno, to je pošteno — složio se Holidej, još uvek nestabilno stojeći na tovaru. Onda je našao čvrsto uporište na dva sanduka i stao kao da čeka da dvojica kaubojja siđu prvi.

No, odjednom je pružio ruku. zgrabio vozara za košulju, okrenuo ga ka sebi i svom snagom ga udario pesnicom u lice. Iznenađeni vozar je poleteo prema zadnjem delu kola razmrskanog nosa. miatarajuć rukama. Uz bučan pljusak pao je u drveno korito za napajanje stoke pored privežišta, a Holidej se onda okrenuo drugom kauboju, koji se mašio revolvera. Pustolov ga je zgrabio za ruku. izvio je tako da se čulo krckanje, a kauboj se od bola digao na prste. Vozar je još uvek pljuvao vodu i brisao lice u koritu kada je Holidej potegao kaubojja za ruku i prebacio ga preko ramena kroz vazduh na glavu njegovom kompanionu. Začuo se još jedan pljusak i kada su ta dvojica pljujući i ošamućeni izašli iz korita, u njemu je ostalo samo malo vode.

Holidej je lagano sišao osvrćući se po mrgodnim licima građana koji su se u međuvremenu okupili. — Eto vam, častio sam vas pićem — dobacio je ljudima sa kola i ležernim korakom sa uputio niz ulicu ka gradskoj štali obrasloj puza-vicama.

Vlasnik štale dočekao ga je na vratima. Kada mu je Holidej rekao kako želi da iznajmi konja da bi otišao na ranč „E. Bar. Ce.“ štal-lar je nabrao čelo.

— Da niste bili onako grubi, ona dvojica su vas mogla odvesti kolima. Oni rade za taj ranč.

— Zaista? Ipak je bolie da tamo sam odem. Imate li dobrog konja I nemojte mi nuditi nekog upola

ukroćenog mustanga ili nekog arum konja. Jasno?

Štalar je još jednom pogledao kauboje sa kojih se cedila voda dok su šepavim koracima ulazili u salun. Klimnuo je glavom i pozvao Holideja da uđe unutra.

— Iznajmiću vam dobrog konja, ali hteo bih prvo da vidim novac.

Holidej je klimnuo glavom i ušao u polumračnu zgradu koja je mirisala na stajsko đubre i na prašnjavo seno i zob. — To je pošteno, treba mi sedlo.

— To je još deset dolara — rekao je štal-lar bez razmišljanja.

— Do vraga, pa to je kao da ga kupujem.

— To su moje cene. Uzmi ili ostavi, mister — prišao je pregradi u kojoj je jedan snažan zelenko vruskaio seno zubima. Šta kažete na ovo?

— Ako je to taj konj, onda važi.

Holidej je zavukao ruku u unutrašnji džep da izvadi novac kada je zapazio da štal-lar gleda negde preko njegovog ramena. Štal-lar se odjednom uzbiliio i pobledeo, a onda naglo prošao pored Holideja promrmļavši nejasno da zelenko nije za iznajmljivanje i Dok se začuđen okrenuo da pogleda za njim, no reči protesta sledile su mu se na usnama.

U štalu su tog momenta ušla tri čoveka. Dvojica mokrih i liutitih kaubojja sa kola i između njih jedan čovek džinovskog rasta sa širokim „buskadero“ opasačem oko pojasa i dva „kolta“ u futrolama. Štal-lar je žurno nestao u tami štale i trojica pričošlica su zastali, kaubojji su se odmakli u stranu, a grdosija je ostao na sredini, jasno oslikan na otvoru štalskih vrata kroz koja je sada prodirala bleštava sunčeva svetlost. Grdosija je stajao sa rukama malo odmaknutim od tela.

— Ti kažeš da me poznaješ, Dajk Kasvelo? — zapitao je grdosija, a njegov glas je grmko odjeknuo u tihoj štali. No, istog sekunda on i Holidej su prepoznali jedan drugoga.

Bio je to onaj gorostas iz predvorja pozorišta u Ostinu.

— Budale! — dobacio je Sijera svojim ljudima. — Dovedi ste mi Holideja na vrat!

Još dok je govorio, mašio se rukama za revolvere, a dva kauboja takođe su pružila ruke ka svom oružju. Holidejev „kolt“ se našao u njegovoj ruci i on je, skačući u jednu pregradu, ispalio prvi metak. Metak je pogodio vozara u vrat i on je pao naznak. svom težinom tresnuvši o tlo. Onda su Sijerini revolveri zapraštali, a snažni zelenko je njisnuo i propeo se na zadnje noge jer su kuršumi odbili komade iverki sa njegove pregrade. Holidej se priljubio uz zid pregrade i ispalio hitac na Sijeru, koji je skočio u zaklon. Onaj drugi kauboj je takođe pripucao i kuršumi njegovog pištolja zarili su se u stub pregrade.

Holidej se uspravio i oprezno pošao napred držeći u ruci zapet revolver. Sijera je pokušao da na njega uperi preostali revolver, ali je Holidej pažljivo nanišanio i opalio. Gorostas je kriknuo kada ga je metak pogodio u rame i ispustio revolver iz mlitavih prstiju.

Strahom ispunjenim očima digao je pogled ka Holideju, koji je zastao iznad njega, sa revolverom koji se još dimio uperenim u njegovu glavu i palcem na obaraču pištolja.

— Gde je ona, Sijera? Govori, čoveče, ili ću te izrešetati tako da od tebe neće ostati ni hrana za lešinare!

X

Građani su se počeli okupljati ispred kuća i duž trotoara, ali niko nije zakoračio na ulicu ili pokušao da se približi pustolovu, koji je stajao pred smrtno ranjenim Sijerom.

Uprkos svojoj fizičkoj veličini, Sijera očigledno nije bio mnogo hrabar. Grcao je i borio se da dođe do daha, a oči su mu bile ispunjene strahom od smrti. Krvlju i prašinom zamazanim prstima dograbio je Holideja za čizmu.

Digavši pogled, isprekidanim glasom jedva je progovorio. — Le... lekara! — zavapio je.

Holidej je obleteo pogledom po nizu prisutnih građana. — Ako je neko među vama lekar, onda neka ostane gde je dok ja ne kažem. Prosviraću kuršum kroz glavu svakome ko pride bez mog odobrenja — začutao je nekoliko sekundi da bi reči prodrle do svesti ljudi, a onda se opet okrenuo Sijeri i čučnuo pored njega. Bocnuo ga je u prsa vrhom tople revolverске cevi. — Gde je ona?

Sijera je zastenjao i klonuo na leđa, a ranjena ruka mlitavo mu je pala pored ogromnog, krvlju poprskanog tela. Disao je kratko i isprekidano kroz širom otvorene nozdrve, a pogled mu je poleteo ka nebu pre nego što se vratio do Holidejevog kao od kamena isklesanog lica.

— Ne... Ne znam — zavapio je i zacvileo kada ga je Holidej jače pritisnuo revolverskom cevi u prsa. — Kunem se! — zakrkljao je. — Priznajem... da smo je... otele...

— Zbog čega? Zbog novca?... Ili zbog još nečega?

Sijera je klimnuo glavom. — Zbog novca... i zbog drugoga...

— Ko stoji iza otmice?

Holidej se iznenadio kada je na Sijerinom licu ugledao zloban osmeh. — Bićeš začuden. Iza svega je bio... Senator Kalagan... Ezra Kalagan!

Sijera je bio u pravu. Ime je zaprepastilo Holideja... Ali, samo za trenutak. Setio se sada otkuda mu je ime ranča poznato. Bio je to Kalaganov ranč.

— I šta sada? Kalagan je mrtav.

Sijera je klimnuo glavom. — Znam. Ali, on je stajao iza trgovine belim robljem... Za Meksiko i Južnu Ameriku... Godinama Kemberli mu je bio protivnik... Nije dopuštao da železnica prođe pored granice. Kalagan je bio vlasnik železnice... Pod drugim imenom zaradio bi milione...

Holidej je klimnuo glavom. Projekat železnice protiv kojeg se Kemberli borio bio mu je poznat. Trebalo je da pruga prođe pored same granice, a to bi po njegovom mišljenju bio izvor mnogih nevolja. Budući sasvim blizu granice, pruga bi otvarala mogućnost švercovanja, počev od svakovrsne robe do oružja, omogućavala bi ilegalan prelazak radne snage iz Meksika, pružala bi šansu za nesmetano haranje bandita koji su mogli prelaziti Rio i pljačkati, silovati i ubijati putnike kako su hteli. Kemberli je hteo da pruga ide drugom trasom, koja bi isto tako koristila razvoju pokrajine, a ne bi imala one negativne posledice kao prvi projekti. Kemberli je onemogućio da zakon o projektu bude usvojen u senatu i Kalagan je, izgleda, smislio način kako da izvrši pritisak na Kemberlija.

— Šta se desilo sa Emom Kemberli posle otmice? — zapitao ga je Holidej odjednom.

Sijera je ležao na zemlji i gledao ga izmučen u licu, povremeno iskašljavajući krv. — Gde... Gde je taj lečnik?

Holidej ga je pogledao ozbiljan u licu. — On ti ništa neće pomoći, Sijera. Bolje bi bilo da nešto kažeš dok još možeš.

Te reči uzdrmale su Sijeru, ali izgledalo je kao da se on brzo pomirio sa neizbežnim. Klimnuo je lagano glavom.

— O keji — izustio je hvatajući dah. — O keji, Holideje... izgleda da si dobio ovu partiju. Odveli smo je iz Ostina pre nego što ste vi shvatili da je oteta. Trebalo je da Kiti Branč odmah ode iz grada, ali ona je ostala zbog kupovine nekih vraških haljina. Kalagan je umro i to je sve poremetilo. Onda si ti našao Kiti uz pomoć onih lupčica koje je najmila da te ubiju i mi smo procenili da je ceo poduhvat propao, pa smo Emu odveli dalje. Skin je najmio neke Meksikance da ubiju Kiti Branč pre nego što nešto izbrblja. Na kraju su Emu odveli sa ranča.

— Ko ju je odveo? — prasnuo je Holidej.

— Rozi Gejl i Souldžer Skin.

— Je li to onaj drugi čovek koji je sa vama bio u pozorištu?

Sijera je klimnuo glavom. — On je krupna zverka u Kalaganovoj organizaciji. On je organizator prebacivanja devojaka preko Ria.

Holidejevo lice se još više smračilo. — To su, dakle, imali na umu za Emu?

Nekoliko sekundi Sijera ga je netremice gledao, a onda je kratko klimnuo glavom. — Pret... Pret-postavljam. Mi smo je najpre držali na ranču. Kada se čulo da je Kalagan mrtav, Skin je procenio da nam Ema više neće koristiti. Bez Kalagana nismo ništa mogli profitirati od te železnice. Ostala je mogućnost da za nju tražimo ucenu... Ili da je prebacimo u Meksiko kao belo roblje. Odlučili smo da je suviše opasno tražiti ucenu, pa

je ostala ova druga solucija: da je prodamo sa one strane Ria.

Dok je slušao, Holidejevo lice ličilo je na kamenu masku. — Gde će je odvesti?

— El... Pazo... Uvek smo koristili El Pazo.

— Kakve ste vi gadne zmiје? — rekao je Holidej i snažno pritisnuo revolversku cev u zdravo Sijerino rame. Ovaj se ukočio i iz grla mu se otelo slabo cviljenje. — Ako si me nešto slagao, Sijera, ili ako si nešto prećutao, seti se da još nisi mrtav. Mogu doprineti da mnogo mučno završiš, čoveče!

— Za ime božije, govorio sam istinu, Holideje! Nemam šta da dobijem.

— To je tačno — rekao je Holidej proždirući pogledom čoveka u prašini. Naglo je ustao i pogledao po gomili ćutljivih građana. — U redu, ako je lekar u blizini, može sada doći da ovoj hulji pomogne.

Jedan omalen čovek aljkavog izgleda, sa malom crnom torbicom, izdvojio se iz gomile. Zastao je pred Holidejem i digavši glavu, pogledao Holideja u lice.

— Niste me vi uplašili, lafe — rekao je piskavim glasom. — Video sam da je Kodi kandidat za groblje, inače bih prišao i pomogao bih mu bez obzira na vaše pretnje, ali znajte, vi ste pasji sin, mister. Možda ćete se i vi jednog dana ovako mučiti.

— Možda — rekao je Holidej kratko i klimnuvši glavom, okrenuo se i pošao. Doktor je za njim dobacio još nekoliko reči.

— Nadam se da će to biti brzo!

Holidej je zastao, okrenuo se i bezizraznim očima odmerio lekara, a onda se uputio ka gradskoj štali.

Izložen toplom vetru, narednik Morgan je bez reči gledao četiri sveže humke na groblju i četiri nadgrobne ploče grubo istesane od borovine. Kato je stajao pored njega i u poređenju sa gorostasnim narednikom izgledao još manji nego što jeste.

— Izgleda da je Holidej bio vrlo zauzet — primetio je Morgan pogledavši levo od sebe, gde je stajao lekar grada Magdalene.

— Za kratko vreme, koliko je bio u gradu, zaista je bio vrlo zauzet — siožio se lekar. — Dovezao se ovamo na kolima ranča „E. Bar. Ce.” i tek šta su kola stala, on je zgrabio vozara i njegovog pratioca i bacio ih u korito za pojenje stoke.

— Mora biti da je imao neki razlog — rekao je Kato.

Lekar je slegnuo ramenima. — To ne znam, ali ponašao se kao pravi pustahija, nešto je hteo, ali to što je hteo odnosilo se na Sijeru, ovoga što leži u najvećem grobu. Nastala je paklena pucnjava u gradskoj štali i on ne samo da je sredio Sijeru i dvojicu njegovih pajtaša, već je i štalara skoro razneo metkom iz revolvera. Naravno, izgleda da je štalar Reks nasrnuo na njega sa vilama i probušio mu šesir.

Morgan se pogladio šakom po neobrijanoj bradi i pogledao Kata. — Da, vidi se da je bio naoštren, Džoni. Ali, ne izgleda da je bio takav bez razloga. Izgleda da su ga ovi ljudi napali i da ih je on smakao u samoodbrani. Ali, to ga ne izvinjava za ubistvo Kiti Branč u Ostinu.

— Branč? Rekoste li Branč?

Obojica su pogledali sićušnog lekara i Morgan je klimnuo glavom.

— Ovaj... Čini mi se da moram da budem pošten. Izgleda da taj Holidej koga gonite nije ubio tu

ženu. Ceo grad je čuo kada je Sijera imenovao Skina kao čoveka koji ju je ubio... Odnosno najmio ubicu, nekog Meksikanca u Ostinu. Izgleda da nisu hteli da ona nešto izbrblja.

Kato je iskosa pogledao Morgana, ali ništa nije rekao. Obratio se lekaru.

— Ako ste bili dovoljno blizu da to čujete, mora biti da ste čuli gde se Holidej uputio.

Doktor je nabrao obrve. — Bio je pomenut El Pazo. To je sve što znam.

Kato je nabrao čelo. — Recite sve što znate, doktore, nemamo vremena za gubljenje; mi smo predstavnici zakona i žurimo da nađemo Holideja zbog nečeg vrlo važnog.

Mali lekar je hladnim pogledom odmerio Kata, a onda se odlučio. — Taj vaš Holidej otišao je u štalu i tamo uzeo jednog konja. Ja sam za to vreme pregledao Sijeru. Video sam da ništa neće vredeti i da mogu samo da mu olakšam smrt. Ali, on je spazio Holideja kada je ovaj prolazio pored nas i pokušao je da nešto kaže; to što je rekao ličilo mi je na stenjanje, ali vaš poznanik je odjahao i nije ga čuo.

— Ali, vi ste čuli to što je Sijera rekao? — zapitao je Kato.

— Jesam, ali nisam siguran da sam razumeo...

— Razmislite. Šta je rekao?

— Pa, zvučalo mi je nekako „Grizeslik” — slegnuo je ramenima kada je video izraz lica dva rendžera. — Meni je tako zvučalo. Najpre sam pomislio da grdi Holideja, a onda mi se učinilo da ima neko drugo značenje, no po vašim licima vidim da ta reč vama ništa ne znači.

— Meni ne — priznao je Morgan. — A tebi, Džoni?

Kato je lagano odmahnuo glavom. Onda su se obojica okrenuli i udaljili se od svežih humki na groblju, još uvek začuđeni zbog reči „grizeslik”.

Rendžeri su napustili Magdalenu i uputili se dugim putem na zapad, koji je vodio u El Pazo.

Na polovini puta, kada su uveče okupljeni oko logorske vatre ponovo počeli da razgovaraju o značenju reči „grizeslik”, Kifer je okrenuo glavu od tiganja u kojem je spremao večeru.

— U čemu je stvar, Kifere? Jesi li već čuo tu reč?

— Naravno... Grizeslik je naziv jednog sela nedaleko od El Paza u blizini velikog jezera Pič Blende. Meksikanci kažu Plata Negra ili Blek Pleit, jer to jezero tako izgleda kad se gleda iz planine.

Kato i Morgan su izmenjali poglede. Izgleda da su oni znali više nego Holidej. Znali su gde se nalazi Ema Kemberli i mogli su da podu pravo tamo.

Ali, i Dok Holidej je imao svoj način da nađe Emu.

Dojahao je u El Pazo na konju koji je jedva stajao na nogama. Gonio ga je do krajnjih granica i sve vreme mu je želudac stezao grč straha da će stići suviše kasno, da će otkriti da je Ema već poslata preko Ria u Meksiko ili možda čak za Južnu Ameriku.

Kada je video u kakvom je konj stanju, štalari su hladno pogledali Doka. — Zar ste morali tako da ga gonite.

— Da, morao sam — odgovorio je Holidej tonom koji je značio kako ne želi dalje da raspravlja o toj

me. Štalar je pocrveneo, ali je učtivo klimnuo glavom i dodao. — To će koštati pet dolara unapred i dolar za mesto u štali.

Holidej je bez ustezanja platio. — Možda će mi trebati da kod vas iznajmim drugog konja. Možete li mi jednog osedlati za slučaj da mi zatreba?

Štalar je odmahnuo glavom. — Kod mene konja nećete dobiti, mister. Obzirom na to kako postupate sa njima.

Holidej je žmirnuo očima. — Rekao sam vam da je bilo nužno, ali obično sa konjima postupam mnogo pažljivije. Spremite mi jednog brzog konja, kao što sam rekao.

Štalar je zaustio da nešto kaže, ali se predomislio kada je video Holidejevo lice i nisko pripasan revolver.

— Biće spreman — rekao je konačno štalar. — Ali, hoću najpre da vidim novac.

Pustolov je izvadio zlatnik od dvadeset dolara i štalar ga je čutke uzeo. Holidej je izvadio još jedan zlatnik i zadržao ga u ruci.

— I ovaj će biti vaš ako mi pomognete. Tražim neke ljude. Dve devojke i jednog muškarca. On se zove Souldžer Skin, a žena nosi ime Rozi Gejl i ima pegavo lice. Ona druga devojka, njeno ime nije važno, zovu je kratko Ema. Mislim da nema koristi da je opisujem, jer kada sam je poslednji put video, ona je nosila večernju haljinu i verujem da je sada sasvim drukčije odevena. Lice joj je verovatno skriveno širokim šeširom. U stvari, najverovatnije da se ona nije ni pojavila na ulici, ali nju ću naći ako nađem ovo dvoje. Želite li da zaradite dvadeset dolara?

— Naravno da želim. Zbog toga bih i voleo da vam mogu pomoći, ali moram da priznam, mister, da nisam primetio nikoga ko bi odgo-

varao vašem opisu. Jeste li vi policajac?

— Tako nešto. Je li to važno?

Štalar je odmahnuo glavom. — Za mene nije, ali moglo bi biti važno u nekim delovima grada. U svakom slučaju, da sam na vašem mestu, ja to ne bih pričao. Zašto se ne raspitate u stanici rendžera?

Holidej je odmahnuo glavom i štalar je začuđeno digao obrve. — Vi svakako čujete raznih priča i govorkanja — nastavio je Dok — kao, na primer, koja su to mesta gde se kreću ljudi povezani sa trgovinom belim robljem...

Štalar se trgao. — Zbog toga vi tražite tog Skina? Bogami, čoveče, pre godinu dana te zmije zamalo što mi nisu odvele kćer. Samo srećom jedan moj prijatelj primetio ju je u blizini meksikanskog sela. Bili su je već obukli kao Meksikanku i povelili je sa gomilom seljaka koji su radili kod Pič Blende.

Holidej se trgao. — O čemu vi to govorite? Je li to ono veliko jezero na drugom kraju od prolaza?

— Naravno. Mi ovdašnji ga zovemo Grizeslik, ali na mapi je upisano kao Plata Negra. Tu dovode gomile Meksikanaca da kopaju zemlju i plaćaju im pet dolara mesečno. Oni se onda vraćaju nazad srećni što su bogati. Pretpostavljam da se na taj način puno stvari krijumčari preko granice.

— Uključujući i ljude! Zar se rendžeri nisu umešali kada je vaša kći ukradena?

— Rendžeri? Čoveče, nisam imao vremena da ih čekam! Pozvao sam nekoliko mojih ratnih drugova i mi smo iznenada napali Meksikance onda kad su se osećali sasvim bezbedni. Neke smo pobili, a moju kćer smo ugrabili i vratili je ovamo. Bilo rendžera ili ne, mi ovde imamo svoje zakone, mister.

— To sam čuo — rekao je Ho-

lidej lagano. — Ali, ako predstavnici zakona ne znaju ništa o tome da Meksikanci, koristeći rad na jezeru, krijumčare i rade druge nezakonite stvari, onda oni možda i sada to čine.

Štaliar je slegnuo ramenima. — Možda...

— Zaradili ste vaših dvadeset dolara, amigo, a sada spremite mi tog konja i recite mi kojim pravcem da pođem da stignem do Grizelika.

— Ne smete tamo da odete sami!

Holidej je pogledao štalara i primetio da obziljno hramlje. — Hoćete li vi da pođete sa mnom?

— Vraga, ni govora!

— Onda ću morati da pođem sam. Nema nikoga ko bi to hteo, a kao što vi rekoste, nemam vremena da sve objašnjavam rendžerima. Požurite sa tim konjem, hoćete li?

*

Ema Kemberli ležala je šćućurena na prljavom ležaju u uglu jedne kolibe u selu koje su konkvistadori nazvali Plata Negra. U nozdrvama je osećala miris sumpornog blata, koji se mešao sa zadahom ustajalog znoja, čilija i pržene užegle masti. Sve kolibe su zaudarale na isti miris. Kako bi joj sada prijala kupka sa mirišljavom soli, pomislila je i setila se svog kupatila u Ostinu.

Ema je odjednom sela jer su se vrata kolibe otvorila i ona je, trepući od sjaja jutarnjeg sunca, prepoznala Skina i Rozu Gejl. Treću osobu nije poznavala. Bio je to neki Meksikanac, mršav u telu i licu, elegantno obučen, sa crvenim platnenim pojasom oko struka.

— Evo, Rodolfo. Vidiš li ovu kožu? Malo je prljava, to je tačno, ali kada se okupa, biće sveža i čvrsta.

Mlada je i prelepa, to moraš da priznaš.

— Si — složio se Meksikanac i poklonio se Emi. — Zaista je divna. Video sam je jednom u Ostinu na balu u guvernerovoj kući. Tada mi je kroz glavu sinulo da bi se južno od Ria za nju mogla dobiti visoka cena.

Skin je prodorno pogledao Rodolfa. — Zato i mislim da nije previše ako za nju tražim deset hiljada pezosa.

Rodolfo se nasmejao, na izgled vrlo raspoložen. — Ti si vrlo duhovit čovek, senjor Skine. Za takvu cenu još nisam čuo.

— Nisi ni mogao da čuješ jer napijaci nikad nisi video ovakvu lepoticu. Uzimaš li je?

Rodolfo je odmahnuo glavom. — Ne, senjor. To bi bio veliki rizik obzirom na to ko joj je otac. Svi putevi biće blokirani. Godinama će trajati potraga za njom. Ne želim da imam bilo kakve veze sa tom ženom... Bez obzira na njenu lepotu.

Skin ga je žmireći pogledao. Rodolfo mu je bio poslednja nada, jer niko nije bio voljan da kupi Emu i rizikuje. — Je li to tvoja poslednja reč?

— Bojim se da jeste.

Skin je izvukao revolver iz futrole i kupac se uplašeno trgao. Skin se bleđo osmehnulo.

— Ne boj se. Ubiću nju.

Emi je zastao dah, a Rodolfo je upitno digao obrve. — Ubićeš je?

— Zašto da ne? Ona mi ne vredi ništa. Tako će biti naizgurnije — dok je on govorio, Ema se povukla u ugao kolibe.

Rodolfo je zamišljeno klimnuo glavom. — Verovatno. Ipak, šteta je. A da li biste pričekali... Reci, mo dva časa?

Skin i Roza su se pogledali. — Zašto?

— Setio sam se nekoga ko bi možda bio zainteresovan. Za izvestan procenat možda bih...

— Dobro, imaš dva časa — presekao ga je Skin bojeći se da će se Rodolfo predomisli. Rozi će ti pomoći — Rozi se osmehnula i izašla, a za njom Meksikanac i Skin. Kada se Skin okrenuo da zatvori vrata, na drugom kraju sela nastalo je neko kretanje. Skin je žmireći pogledao prema konjaniku koji se u galepu približavao. — Sto mu groznova, to je Holidej!

Skin je potegao revolver i odgurnuo Rozi nazad u kolibu. — Ostani sa njom. Ako Holidej dođe dođe, ubij je! — procedio je resko.

— To je glupo — rekao je Rodolfo. — Ona vam može biti propusnica!

Skin ga je oštro pogledao. — Misliš kao taoc? Da, možda.

Odgurnuo je Rozi u kolibu i zatvorio vrata. Tresak vrata privukao je Holidejevu pažnju, a u tom istom momentu Meksikanac sa crvenim pojasom potegao je revolver i opalio. Skin je opsovao Meksikanca što je započeo pucnjavu, ali je i sam pripucao na Holideja, koji se ustremio ka njima.

Holidej se nagnuo na jednu stranu u sedlu i skriven iza konjskog tela ispalio hitac preko konjskih leđa. Kuršum je pogodio Meksikanca, koji se spotakao i pao na zemlju. Skin se sakrio iza ugla kolibe.

Holidej je zaustavio konja u oblaku prašine i iskočivši iz sedla, otrotlino se po zemlji do gomile drva. Skin je sa zapetim revolverom izašao iz zaklona i zinuo od čuda videvši samo konja sa praznim

sedlom. Holidej je pogodio Soulđžera Skina u grudi i ovaj se skljkao na vrata kolibe staklastih očiju i usta rumenih od krvi.

Dok Holidej je pritrčao vratima i videvši da su zašipljena, ispalio dva metka u bravu, a zatim ih nogom razvalio i utrčao unutra. U polutami ugledao je Emu zgrčenu na ležaju u uglu.

— Dok! Vrata! — kriknula je Ema i okrenuvši se, Dok je ugledao siluetu neke osobe u pantalonama, sa šeširom na glavi i dignutim revolverom u ruci. Ne razmišljajući, ispalio je poslednji hitac.

Rozi Gejl je kratko kriknula, a udar kuršuma u grudi digao ju je od tla i bacio na zid. Mrtavo telo se odbilo i palo na lice. Rozi je bila mrtva pre nego što je dodirnula prijavu pod. Dok je odmahnuo glavom. Bilo mu je mrsko što je pucao na ženu, ali nije imao izbora.

Neki Meksikanci, možda njih dvadesetak, koji su se našli u selu, okupili su se iza koliba i pucajući pošli u napad na Holideja. No pre nego što su stigli nadomak vrata iza kojih je čekao Holidej, zbrisao ih je složno ispaljen platun. Holidej je provirio kroz pukotinu na vratima i ugledao rendžere Morgana, Kifera i nikoga drugog do Džonija Kata! Rendžeri su bez milosti pokosili trgovce belim robljem, koji su padali pogođeni mecima i gaženi konjskim kopitama. Holidej je prišao Emi i obgrlio je oko vitkog struka.

— Izgleda da je svršeno, Ema. Slobodni smo.

Zamazana suzama i prašinom, ona se osmehnula i obisnula mu se oko vrata.

KRAJ

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

WESTERN
BESTSELER

**POTRAŽITE KOD SVOG
PRODAVCA NOVINA**

**NOVE ROMANE EDICIJE
WESTERN BESTSELER:**

Broj 5 – „Veličanstveno popodne“

Broj 6 – „Potera sudnjega dana“

Broj 7 – „Crni maršal“

Broj 8 – „Meksikanac“

Prva dva naslova izlaze u oktobru, a preostala dva u
novembru i decembru 1987. godine!

**POPUNITE SVOJU BIBLIOTEKU
NOVIM ROMANIMA EDICIJE
WESTERN BESTSELER!**

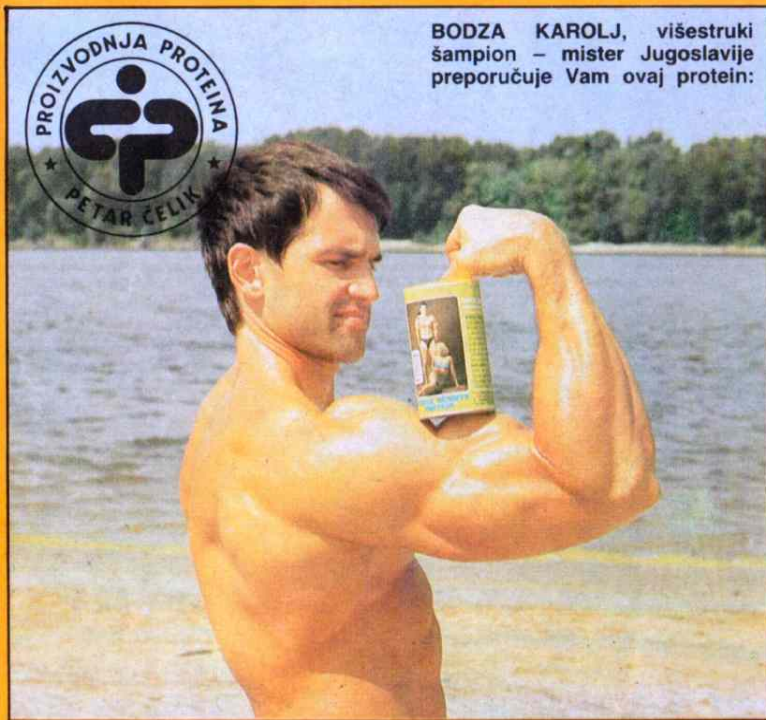
BESTSELER

ORIGINAL MUSCLE DENSITY PROTEIN

Garancija za uspešan trening

Da bi čovečije telo bilo u stanju da sačuva funkcionalne sposobnosti, neophodno mu je potrebna dovoljna količina vrednog proteina. Upotrebom prevelike količine hrane, opterećuje se probavni sistem, a posledica toga je stvaranje naslaga potkožnog masnog tkiva. Da bi se ovo izbeglo, te da bi telo bilo snabdeveno svim neophodno potrebnim hranljivim materijama u DOVOLJNOJ KOLIČINI, od strane stručnjaka se preporučuje hrana u koncentrisanom obliku.

Količina proteina koja je neophodna sportistima raznih disciplina, nije ista. Oni koji žele da razviju veliku mišićnu masu i snagu, kao građivni materijal moraju u organizam unositi veću količinu proteina. Zajedničko za sve sportiste je da 20 do 30 odsto svih kalorija moraju pokriti iz belančevinskog dela ishrane. Dve trećine belančevina moraju biti životinjskog, a jedna trećina biljnog porekla. Zato čuvene atletske zvezde čak izjavljuju da je sportski uspeh do 80 odsto vezan za način ishrane i upotrebu proteina.

BODZA KAROLJ, višestruki šampion – mister Jugoslavije preporučuje Vam ovaj protein:

MUSCLE DENSITY PROTEIN je biološki hranjivi koncentrat prijatnog ukusa kojeg koriste kako atletske zvezde, tako i svi oni koji žele da povećaju sportski rezultat i budu mišićaviji.

MUSCLE DENSITY PROTEIN obezbeđuje telu one građivne materije bez kojih se ne može zamisliti izgradnja mišićnog tkiva. Ujedno aktivira fermentni sistem kojim se određuje iskorišćavanje belančevina. Time se ubrzo povećava uspeh u treningu.

Prilikom određivanja sastava ovog proteina posebno je posvećena pažnja tome kako bi se postigao prijatan ukus i sačuvalo kvalitet delotvornosti.

MUSCLE DENSITY PROTEIN je zdrav i ne izaziva nikakva štetna propratna dejstva, čak ni onda, kada se duže vreme koristi u nekoliko puta većim dozama. On pomaže skidanju potkožnog masnog tkiva, stvaranju mišićavog oblika tela, očuvanju snage i veličine mišićne mase, a neprevaziđen je u razvoju mišićne definicije.

MUSCLE DENSITY PROTEIN
možete naručiti na adresu:

PROTEIN

21400 BAČKA PALANKA

Šumska br. 50, pp. 97

Tel.: (021) 741-446, 744-720, 745-747

PLAĆANJE POŠTARU PRILIKOM PRIJEMA!